

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Ο

Στην Αθήνα σήμερα, 3 Σεπτεμβρίου 2005, ημέρα Σάββατο και ώρα 16.00' στην Αίθουσα 151 του Μεγάρου της Βουλής, συνεδρίασε η Επιτροπή Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων, υπό την προεδρία του Βουλευτή Αιτωλοακαρνανίας κ. Βασιλείου Μαγγίνα, με αντικείμενο την επεξεργασία και εξέταση των θεμάτων: «Κρίση στα Βαλκάνια, Ευρωπαϊκή Ενοποίηση, Κυπριακό, Τρίτος Κόσμος, Διεθνείς Σχέσεις – Διμερείς Σχέσεις, Πόλεμος – Ειρήνη, Εξοπλισμοί – Πυρηνικά, Εθνική Ταυτότητα, Μειονότητες, Μετανάστευση – Πρόσφυγες, Απόδημος Ελληνισμός, Παγκοσμιοποίηση, Εθνικισμός, Στρατιωτική Θητεία», που περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων των μαθητών της Β΄ Τάξης των Λυκείων (Ενιαίων, Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Εσπερινών, Ειδικών, Μουσικών και Γυμνασίων με λυκειακές τάξεις) της Ελλάδας, της Κύπρου και της αντίστοιχης τάξης των Ελληνικών Σχολείων του Εξωτερικού και των μαθητών της τελευταίας τάξης του Α΄ Κύκλου των Τ.Ε.Ε. (Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Απογευματινών, Εσπερινών, Ειδικών) της Ελλάδας, καθώς και της Β΄ Τάξης των Τεχνικών Σχολών της Κύπρου, που συμμετείχαν στο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα "Βουλή των Εφήβων", Ι΄ Σύνοδος 2004 – 2005.

Στη συνεδρίαση της Επιτροπής συμμετείχαν οι Έφηβοι Βουλευτές: Stefan Dana (Ρουμανία), Theodoridis Ivan (Καζακστάν), Ανδρέου Βαρβάρα (Κύπρος), Αρβανίτης Ιωάννης (Ν. Βοιωτίας), Γκέγκα Χρυσούλα-Μαρία (Ν. Σερρών), Εξαδάκτυλος Κωνσταντίνος (Ν. Κορινθίας), Ιωάννου Ηλίας (Κύπρος), Ιωάννου Μαρία (Κύπρος), Καλημέρη Μαρία (Ν. Χαλκιδικής), Καλλέργης Γεώργιος (Ν. Ρεθύμνου), Καμπά Αικατερίνη (Α΄ Θεσσαλονίκης), Κεφάλας Κωνσταντίνος (Επικρατείας), Κωστάκη Ευαγγελία (Ν. Αττικής), Λαζοπούλου Αντιγόνη (Β΄ Αθήνας), Λάτσιου Ελισάβετ (Β΄ Αθήνας), Λοϊζου Ειρήνη (Κύπρος), Μαντάς Άγγελος-Μάριος (Ν. Αττικής), Μενεξάκης Κωνσταντίνος (Ν. Αιτωλοακαρνανίας), Μπερούκα Μαργαρίτα (Β΄ Αθήνας), Μπλιάμπλιας Δημήτριος (Ν. Αρκαδίας), Νικολακόπουλος Θεόδωρος (Ν. Μεσσηνίας), Ντόκου Ελισάβετ (Ν. Καβάλας), Παναγιωτοπούλου Κατερίνα (Α΄ Πειραιά), Παναγιώτου Χρήστος (Κύπρος), Πανταζής Χαράλαμπος (Ν. Ηλείας), Παπαδόπουλος Χρήστος (Ν. Ροδόπης), Παπουλίδου Αφροδίτη (Αυστραλία), Παρασκευά Ευθαλία (Ν. Καβάλας),

Πάτσαλη Έλσα (Αίγυπτος), Στράτου Τατιάνα (Ουζμπεκιστάν), Στωγίδης Ιωάννης (Α΄ Θεσσαλονίκης), Σύρμου Ελένη (Ν. Ιωαννίνων), Τζήμα Μαρία (Ν. Πιερίας), Τζινοπούλου Στυλιανή (Ν. Καρδίτσας), Τσάμη Ιωάννα (Β΄ Αθήνας) και Φυλάτος Κωνσταντίνος (Β΄ Θεσσαλονίκης).

Επίσης, στη συνεδρίαση παρέστη το μέλος του Εκπαιδευτικού Προγράμματος «Βουλή των Εφήβων» κ. Ιωάννης Γιαννόπουλος, Διδάκτορας Ιστορίας.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Σας καλωσορίζω στο Κοινοβούλιο ως μέλη της «Βουλής των Εφήβων». Θεωρώ ότι η παρουσία σας εδώ πρέπει να σας προκαλεί μεγάλη τιμή. Επίσης, ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας προσβλέπει σε εσάς από τους οποίους θα αναδειχθούν οι πολιτικοί του αύριο, οι ηγέτες στην κοινωνία, στις τέχνες, στα γράμματα, στον πολιτισμό. Γι' αυτούς τους λόγους θα ήθελα να σας παρακαλέσω να δώσετε το καλύτερο εαυτό σας.

Σας εύχομαι να ευοδωθούν όλα τα όνειρα και οι ελπίδες σας.

Το λόγο έχει ο Εισηγητής της Επιτροπής μας Έφηβος Βουλευτής Ιωάννης Αρβανίτης.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ – Εισηγητής (Νομός Βοιωτίας): Είμαι πεπεισμένος ότι κατά τη διάρκεια –θέλω να ελπίζω– της εποικοδομητικής αυτής διαδικασίας, η οποία μόλις τώρα ξεκινά, θα διατυπωθούν απ' όλους σας ενδιαφέρουσες απόψεις για ποικίλα θέματα, τα οποία απασχολούν το κοινό σε παγκόσμια κλίμακα, επομένως και τη χώρα μας άμεσα.

Τα λεγόμενά μου προσεγγίζουν κοινωνικά προβλήματα για τα οποία έχουν διεξαχθεί αναρίθμητες συζητήσεις. Αναμφισβήτητα όλοι μας κάποια στιγμή απαλλαγμένοι, έστω και προσωρινά, από την ασφυκτική καθημερινότητα, στην οποία έχουμε παγιδευτεί και η οποία μας οδηγεί συχνά σε καταστάσεις εφησυχασμού και απάθειας από τα πραγματικά καίρια ζητήματα, καταφέρνουμε να παρατηρήσουμε με μία, ίσως, δεισδυτική ματιά την πραγματική δομή και ποιότητα του κόσμου, που μας περιβάλλει. Σε μια τέτοια περίπτωση, λοιπόν, είναι πολύ πιθανόν να νιώσουμε έκπληξη, ανησυχία, αποστροφή, ακόμη και να καταπνίξουμε το αίσθημα που μας κυριεύει. Ωστόσο, άλλοι θα συγκλονιστούμε και θα βιώσουμε έναν κοινό προβληματισμό, ενώ άλλοι θα επιστρέψουμε στη στάση της ολοκληρωτικής αδιαφορίας, την οποία είχαμε υιοθετήσει προηγουμένως και θα επικεντρωθούμε για ακόμη μια φορά στα καθαρά προσωπικά μας ζητήματα, επιδεικνύοντας εξοργιστική άγνοια για τα θέματα των άλλων, όπως συνηθίζουμε να λέμε. Οι πρώτοι είναι βέβαιο πως θα στρέψουν την προσοχή τους σε φαινόμενα, που αιώνες τώρα μαστίζουν την

ανθρωπότητα, αναζητώντας μάταια την επίλυσή τους, όπως είναι ο πόλεμος, η φτώχεια, ο ρατσισμός και η τρομοκρατία.

Πέρα, όμως, από τα ευδιάκριτα, πλην όμως θεμελιώδη, αυτά προβλήματα, ελλοχεύει και ένας ακόμη κίνδυνος περισσότερο ύπουλος και αιφνιδιαστικός, αλλά με ένα περικάλυμμα ευμενούς και ειρηνικής διάθεσης. Όπως έχετε καταλάβει, είναι το φαινόμενο της λεγόμενης παγκοσμιοποίησης, ένα φαινόμενο του οποίου τον αληθινό χαρακτήρα και την πιθανή αξία ή απαξία έχουν συνειδητοποιήσει σχετικά λίγοι, όπως ορισμένοι ακτιβιστές ή ειδικοί αναλυτές. Αν θελήσετε να ζητήσετε τη γνώμη ενός τέτοιου ειδικού, σχετικά με την παγκοσμιοποίηση, θα σας απαντήσει πως πρόκειται για ένα φαινόμενο οικονομικό, εμπορικό, κοινωνικό, πολιτισμικό, που επεκτείνεται, δηλαδή, σε κάθε τομέα της ανθρώπινης δραστηριότητας.

Πιο συγκεκριμένα, πρόκειται για ένα φαινόμενο με αρχικά καθαρά οικονομική βάση, καθώς, ως όρος, πρωτοεμφανίστηκε για να δηλώσει την άρση των οικονομικών περιορισμών και την πραγματοποίηση των εμπορικών συναλλαγών σε επίπεδο όχι πια εθνικό, αλλά, κυρίως, παγκόσμιο, υποβοηθούμενο, όμως, από ποικίλους παράγοντες, όπως είναι η εκπληκτικής ταχύτητας τεχνολογική εξέλιξη με τα παντοδύναμα μέσα ενημέρωσης αλλά και τελευταία με το διαδίκτυο, η βελτίωση των μεταφορών και, κυρίως, η εδραίωση της κυριαρχίας των πολυεθνικών εταιρειών και η εξυπηρέτηση των συμφερόντων που υποκρύπτουν. Απέκτησε τελικά μια μορφή πολυδιάστατη, με μεγαλύτερη πείρα σε περισσότερες εκφάνσεις της ανθρώπινης ζωής. Αυτό, φυσικά, δεν μπορούμε να το κατανοήσουμε, αναλύοντας αποκλειστικά τον ορισμό του φαινομένου, αλλά περισσότερο εξετάζοντας το πεδίο δράσης του, τον αδιάλειπτα μεταβαλλόμενο κόσμο, στον οποίον ζούμε, έναν κόσμο στον οποίον η παγκοσμιοποίηση έχει αφήσει πια χαραγμένα τα σημάδια της.

Δικαιολογημένα, κάποιοι θα ισχυριστούν πως πολλά απ' αυτά είναι θετικά. Τέτοια είναι η ανάπτυξη του εμπορίου και της οικονομίας, η βελτίωση του βιοτικού επιπέδου και πιο σημαντικά η συναδέλφωση και η ειρηνική συνεργασία των λαών, που μπορεί να συμβάλει αποτελεσματικά στην αντιμετώπιση προβλημάτων, όπως είναι το οικονομικό ή τα ναρκωτικά. Δυστυχώς, όμως, σε καμία περίπτωση δεν είναι δυνατόν να αγνοηθούν σημάδια, όπως είναι η άνιση και η μονοπωλιακή εκμετάλλευση του πλούτου, οι κοινωνικές αδικίες, η αυξημένη πολεμική κινητικότητα με τα πανίσχυρα και καταστροφικά όπλα, η αύξηση της ανεργίας, η ανεξέλεγκτη λαθρομετανάστευση, η καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων με μέτρα ελέγχου και καταστολής, και κυρίως, η εξάλειψη κάθε εθνικής και πολιτισμικής ιδιομορφίας, η

ισοπεδωτική ομογενοποίηση, απόρροια του μιμητισμού και της ξενομανίας, που έχουν λάβει, πλέον, διαστάσεις επιδημίας, θύματα της οποίας είμαστε και εμείς.

Χαρακτηριστικότερο γνώρισμά της η υιοθέτηση ενός τρόπου ζωής, περισσότερο σύμφωνου με τα πρότυπα, τις αξίες, τα ιδανικά και, γενικότερα, τις μεθόδους σκέψης και δράσης όχι τόσο της ελληνικής, αλλά της αμερικανικής πραγματικότητας, μιας πραγματικότητας της χώρας, που για πάνω από έναν αιώνα τώρα κατέχει την απόλυτη οικονομική υπεροχή, γεγονός, που της επιτρέπει να κρατεί στα χέρια της τα ηνία του παγκόσμιου πολιτισμού. Και, ακριβώς, σε αυτό το σημείο ανιχνεύονται οι ρίζες της παγκοσμιοποίησης.

Αν κάνουμε μια σύντομη αναδρομή στο παρελθόν, εύκολα συμπεραίνουμε, πως η οικονομική ισχύς πάντα αποτελούσε και συνεχίζει να αποτελεί την απαραίτητη προϋπόθεση και αφετηρία για τη δημιουργία των σπουδαιότερων πολιτισμών. Με ανάλογο τρόπο εξηγείται και γιατί μια χώρα, όπως οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, με την αναγνωρισμένη οικονομική παντοδυναμία, έχει καταφέρει να εκπέμψει το πολιτιστικό φως σε κάθε γωνιά του πλανήτη.

Ωστόσο, εδώ τίθεται ένα εύλογο ερώτημα. Κατά πόσο αξίζει όλοι εμείς να υιοθετούμε την ακτινοβόλουσα αυτή πολιτισμική σύνθεση και σε ποιο βαθμό το έχουμε κάνει μέχρι τώρα; Θεωρώ πως κάτι τέτοιο εύκολα μπορεί να λάβει τη σωστή απάντηση, αν ο καθένας μας κάνει μια επιτυχημένη απόπειρα αυτοκριτικής.

Αρκεί μόνο να αναλογιστούμε, ως πολίτες αυτής της χώρας, τις επιλογές που έχουμε κάνει κατά καιρούς όσον αφορά στα στοιχεία, που θεωρούμε ότι αποτελούν το βασικό κορμό κάθε πολιτισμένης κοινωνίας. Ίσως το σημαντικότερο από αυτά, που αποτελεί και μέσο διάδοσης ενός πολιτισμού, είναι η γλώσσα. Ειδικότερα η ελληνική γλώσσα, που για αιώνες κυριαρχεί στο παγκόσμιο πολιτιστικό στερέωμα και επιβίωσε ύστερα από ποικίλες ζυμώσεις μέχρι και σήμερα, κινδυνεύει να αλλοιωθεί.

Η επιβολή της αγγλικής γλώσσας στον τομέα της πληροφορικής και επομένως στη γενικότερη διάδοση των πληροφοριών έχει υπάρξει ο μοχλός μιας κατακλυσμιαίας εισαγωγής ξενικών όρων στο καθημερινό μας λεξιλόγιο, τους οποίους χρησιμοποιούμε ανενόχλητα και απολύτως φυσιολογικά, αναπαράγοντας, κατ' αυτόν τον τρόπο, το φαινόμενο της λεξιπενίας.

Φυσικά, κάτι τέτοιο σε ένα βαθμό είναι αναπόφευκτο, ωστόσο δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις, που άσκοπα χρησιμοποιούνται ξενικής προέλευσης εκφράσεις, ιδιαίτερα από εμάς, το νεανικό τμήμα του πληθυσμού, καθώς έτσι προστάζει η επικρατούσα

τάση. Υποβιβάζεται, όμως, έτσι η αξία της γλώσσας μας, της τόσο προσεγγμένης, με τις τόσες διαφορετικές λεπτές σημασιολογικές αποχρώσεις της.

Παρόμοια, δυστυχώς, πράττουμε και με την πολιτιστική μας παραγωγή, η οποία, ομολογουμένως, έχει βυθιστεί σε τέλμα. Τα εθνικά μέσα μαζικής ενημέρωσης χαρακτηρίζονται από σχεδόν παντελή έλλειψη αυθεντικών ιδεών και αρκούνται, απλώς, στη διασκευή οποιασδήποτε επιτυχημένης ξενόφερτης εκπομπής, η οποία λεηλατεί τις οθόνες μας και, για μια ακόμη φορά, στενεύει την επαφή μας με την κουλτούρα της μέσης αμερικανικής οικογένειας.

Παράλληλα, η σύγχρονη ελληνική τέχνη, όπως το θέατρο και τα ελληνικά γράμματα, ακολουθούν φθίνουσα πορεία. Οι θεατρικές παραστάσεις μοιάζουν ολοένα και πιο πολύ σε αντίστοιχες του εξωτερικού, ενώ και εδώ απουσιάζουν νέες και πρωτότυπες ιδέες. Ακόμη τα υψηλά θεατρικά δημιουργήματα της κλασικής αρχαιότητας δεν λαμβάνουν τη βαρύτητα και το ενδιαφέρον που τους αξίζει, ενώ ο κύκλος των πνευματικών ανθρώπων δεν ανανεώνεται, καθώς όλο και λιγότεροι νέοι επιδεικνύουν διάθεση για τέτοιου είδους αναζητήσεις.

Πόσο μεγαλύτερη είναι η επισκεψιμότητα στις κινηματογραφικές αίθουσες όπου προβάλλεται μια ακόμα κοινότοπη αμερικανική ταινία με εύπεπτο περιεχόμενο, σε σχέση με τις θεατρικές αίθουσες, τις πινακοθήκες ή άλλου είδους χώρους, οι οποίοι παρέχουν εξευγενισμένο και εκλεπτυσμένο θέαμα;

Η ίδια τάση ευθυγράμμισης με τα ξενικά πρότυπα, ευεργετικά ή μη, παρατηρείται ακόμα και στον τρόπο, με τον οποίο ικανοποιούμε μια από τις πρωταρχικές βιοτικές μας ανάγκες, εκείνη της διατροφής. Η περίφημη μεσογειακή μας δίαιτα, αναγνωρισμένη παγκοσμίως για τη διατροφική της αξία, φαίνεται να δίνει μια άνιση μάχη με τις πολυεθνικές αλυσίδες γρήγορου φαγητού, οι οποίες, με έναν, ομολογουμένως, πετυχημένο τρόπο, έχουν επιβάλει αμφίβολης ποιότητας διατροφικές συνήθειες, άγνωστες μέχρι πριν από μερικά χρόνια στη δική μας κουζίνα.

Την ίδια ώρα έχουμε μετατραπεί σε πιστούς, μέχρι τα όρια της παράνοιας, ακολούθους της διεθνούς μόδας, η οποία εκούσια χαλιναγωγεί τις συνειδήσεις μας, επιβάλλοντάς μας συγκεκριμένα πρότυπα και, ταυτόχρονα, φροντίζοντας συνεχώς να αναζωπυρώνει τις συνεχώς αδηφάγες καταναλωτικές μας διαθέσεις, καθιστώντας μας έρμαια της διαφημιστικής φενάκης.

Τα προαναφερθέντα είναι αρκετά για να δικαιολογήσουν απόλυτα τη θέση πως αυτή την εποχή η εθνική μας ταυτότητα βρίσκεται πράγματι σε κίνδυνο. Αποδεικνύουν περίτρανα πως ίσως τελικά να μην είμαστε τόσο Έλληνες όσο δηλώνουμε ότι είμαστε,

αλλά μονάχα κάποιοι άδοξοι απόγονοι των ένδοξων προγόνων μας, εκείνων που πέτυχαν να δημιουργήσουν ένα περίλαμπρο πολιτιστικό οικοδόμημα που τόσο συχνά εξυμνούμε, αγγίζοντας τα όρια της προγονοπληξίας και το οποίο ωστόσο δεν φροντίσαμε ως τώρα να συμπληρώσουμε με τα δικά μας επιτεύγματα και να το ανυψώσουμε περαιτέρω. Και όχι μόνο δεν έχουμε καταφέρει να του δώσουμε τη φυσική συνέχεια που οφείλουμε, αλλά το αμαυρώνουμε καθημερινά με το συνολικό τρόπο ζωής που ακολουθούμε.

Πράγματα, όπως ιστορικά γεγονότα που σημάδεψαν την πορεία μας, τα ήθη και τα έθιμά μας, οι κλασικές αρχαιοελληνικές αξίες, τα ύψιστα αυτά πνευματικά δημιουργήματα, που, μάλιστα, αποτέλεσαν το θεμέλιο λίθο του σύγχρονου δυτικού πολιτισμού, δεν είναι για εμάς τίποτα περισσότερο από αμυδρά κατάλοιπα του μακρινού παρελθόντος που εξακολουθούν να υφίστανται ως ιδέες, χωρίς καμία πρακτική αξία.

Μένοντας, όμως, προσκολλημένοι στην τραγική αυτή αυταπάτη και λησμονώντας την ιστορική μας μνήμη, σύντομα θα καταστήσουμε την πολιτιστική μας κληρονομιά από ένα κακοσυντηρημένο οικοδόμημα που, ήδη, είναι, σε ερείπια. Στην περίπτωση, που επιτρέψουμε κάτι τέτοιο, είναι σίγουρο πως θα χαθεί για πάντα η ήδη αποδυναμωμένη παρουσία της Ελλάδας στην παγκόσμια σκηνή. Είναι απαραίτητο να συνειδητοποιήσουμε πως στο πλανητικό χωριό, που έχει δημιουργηθεί, στο συνονθύλευμα, στο μωσαϊκό αυτό των διαφορετικών πολιτισμών, εμείς αποτελούμε μια απειροελάχιστη ψηφίδα, εκπληκτικά ευάλωτη, απέναντι στην ισοπεδωτική μανία της παγκοσμιοποίησης.

Προκειμένου, λοιπόν, να μη φαλκιδευτεί ανεπανόρθωτα η εθνική μας ταυτότητα εμφανίζεται ως επιτακτικότερη ανάγκη από ποτέ η προάσπιση του εθνικού μας ιδιοτύπου. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει, πως θα πρέπει να καταφύγουμε σε ακραίες και αναχρονιστικές μεθόδους, όπως αυτή μιας φρενίτιδας άκρατου σωβινισμού ή ρατσισμού, αλλά σε υγιείς και ορθά προγραμματισμένες προσπάθειες, με στόχο επιτέλους η χώρα μας να αφήσει ανεξίτηλα τα ίχνη της στις σύγχρονες επιστήμες, τα γράμματα και τις τέχνες, ανεβαίνοντας σκαλί στην παγκόσμια πολιτιστική ιεραρχία.

Ένα πρώτο βήμα προς αυτή την κατεύθυνση θα ήταν, αν η οικογένεια και το σχολείο παρείχαν στους νέους αλώβητες ιστορικές γνώσεις, απαλλαγμένες από δογματισμούς και παραποιήσεις της αλήθειας. Επιπλέον και η παράδοση είναι συνετό να μεταλαμπαδεύεται, από γενιά σε γενιά, χωρίς κρούσματα προγονοπληξίας και αρχαιολατρίας.

Τα παραπάνω, συνδυασμένα με την αναβίωση των κλασικών αξιών και μια ευρεία ανθρωπιστική παιδεία, η οποία θα εξασφαλίζει ηθική καλλιέργεια και αυξημένη κριτική ικανότητα, θα διαμορφώσουν μοντέλα πολιτών, με ενισχυμένη εθνική συνείδηση, οι οποίοι θα έχουν άριστη γνώση των ριζών και της καταγωγής τους, διαθέτοντας επομένως τους κατάλληλους μηχανισμούς αντίστασης, απέναντι στους εχθρούς που την απειλούν.

Ειδικότερα η Κυβέρνηση από τη μεριά της οφείλει, με το έργο της, να αναβαθμίσει αρχικά το ρόλο του μαθήματος της Ιστορίας στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα, αναθεωρώντας την οπτική της διδασκαλίας. Είναι γνωστή σε όλους η άποψη πως όποιος γνωρίζει την ιστορία του, γνωρίζει καλύτερα τον εαυτό του, τις δυνατότητές του και τον προορισμό του στην ζωή.

Θα μπορούσε, επίσης, να δώσει τέλος στη διαστρέβλωση της ιστορικής πραγματικότητας, η οποία επιτελείται πολλές φορές από τα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας, θεσπίζοντας ένα συγκεκριμένο αξιολογικό κώδικα, ο οποίος θα ορίζει την προβολή ποιοτικών ιστορικών εκπομπών, των οποίων ο ρόλος θα είναι διαφωτιστικός, παρά αποπροσανατολιστικός, για την κοινή γνώμη.

Σημαντική εξέλιξη θα ήταν και αν η Πολιτεία μεριμνούσε περισσότερο για την εκπαίδευση των Ελλήνων του εξωτερικού, παρέχοντας ταυτόχρονα κίνητρα για επιστροφή τους στην πατρίδα, όπως, για παράδειγμα, σίγουρη και έγκαιρη επαγγελματική τους αποκατάσταση, εξεύρεση κατοικίας και άλλα. Μια τέτοια συσπείρωση του Οικουμενικού Ελληνισμού θα αποδεικνυόταν σίγουρα σωτήρια για την πολιτιστική μας ενότητα.

Τέλος, απαραίτητος είναι ο έλεγχος του ολοένα αυξανόμενου μεταναστευτικού ρεύματος, που δέχεται η χώρα μας τα τελευταία χρόνια, καθώς η απουσία ολοκληρωμένης μεταναστευτικής πολιτικής οδηγεί σταδιακά στην υπεράριθμη παρουσία αλλοδαπών σε σχέση με τους γηγενείς πληθυσμούς, γεγονός, που, ίσως, ταλανίσει την ελληνική πραγματικότητα κάποιων περιοχών, υποκρύπτοντας τον κίνδυνο της αφομοίωσής τους. Ίσως αυτό να ακούγεται, ως ένα βαθμό, υπερβολικό, αν, όμως, συνεχίσει η έλλειψη μέτρων κατά της λαθρομετανάστευσης, είναι πολύ πιθανόν να γίνουμε μάρτυρες τέτοιων περιστατικών.

Για να χαρακτηριστούν, όμως, οι παραπάνω προτάσεις ως εφικτές και με απτά αποτελέσματα, τίθεται και η προϋπόθεση της γενικότερης οικονομικής ανασυγκρότησης, η οποία θα μας αποδεσμεύσει σε κάποιο βαθμό από τη στενή μας εξάρτηση από τις οικονομικά ισχυρές χώρες και θα μας δώσει τη δυνατότητα

μεγαλύτερης ελαστικότητας και αυτονομίας κινήσεων, που θα βασίζονται, κατά κύριο λόγο, σε εθνική πρωτοβουλία. Μόνο τότε θα είμαστε σε θέση να ασκούμε σημαντική επιρροή, περιορίζοντας τις αρνητικές συνέπειες της παγκοσμιοποίησης μέσα στους κόλπους της τόσο αμφιλεγόμενης Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Από εδώ και στο εξής, λοιπόν, όλες οι ελληνικές κυβερνήσεις έχουν το χρέος να ενθαρρύνουν κάθε προσπάθεια προστασίας και διάδοσης του πολιτισμού μας.

Ολοκληρώνοντας - και χωρίς καμία τάση εξιδανίκευσης ή εξωραϊσμού - καταλήγω, πως απαιτείται σκληρή και συντονισμένη προσπάθεια, αν, πραγματικά, επιθυμούμε να επιβιώσουμε και να αναδειχθούμε ως μια ξεχωριστή πληθυσμιακή κοινότητα, με ιδιαίτερα εθνικά χαρακτηριστικά, μέσα στην τεράστια αυτή χοάνη εθνών και πολιτισμών, που λέγεται «νέος διεθνοποιημένος πολιτισμός».

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής κ. Κατερίνα Παναγιωτοπούλου έχει το λόγο, για τέσσερα λεπτά.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ (Α΄ Πειραιά): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, η σημερινή μέρα είναι πολύ σημαντική για μένα, γιατί από το Βήμα της Βουλής των Εφήβων μου δίνεται η ευκαιρία να εκπληρώσω ένα χρέος τιμής προς ένα αγαπημένο μου πρόσωπο, τον παππού μου. Ήταν και εκείνος ένας από το 1,5 εκατομμύριο Ελλήνων που ήλθαν πρόσφυγες, μετά τη Μικρασιατική καταστροφή το 1922. Η πατρίδα του, η Τραπεζούντα και ο λαός του, ο ποντιακός λαός, αποδεκατίστηκαν στην περίοδο 1916-1923, στα πλαίσια της εθνικής εκκαθάρισης και εξόντωσης των μειονοτήτων που εφάρμοσε η Τουρκία.

Αυτό το θέμα θέλησα να θίξω, τη γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου και την αναγνώρισή της ή μάλλον τη μη αναγνώρισή της μέχρι σήμερα. Ίσως το θέμα να μη θεωρηθεί επίκαιρο, ίσως στους περισσότερους να είναι άγνωστο κι όμως το θέμα είναι επίκαιρο και πάντα θα είναι, αφού σχετίζεται με τα ανθρώπινα δικαιώματα. Και ποια είναι η μεγαλύτερη καταπάτηση των δικαιωμάτων αυτών, αν όχι ο αφανισμός ενός ολόκληρου λαού; Κάποιοι δεν αναγνωρίζουν τον όρο «γενοκτονία». «Μετατόπιση λόγω συνθηκών» την ονομάζουν, γιατί, λέει, δεν υπήρχε οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης. Και τότε οι δολοφονίες, οι βίαιες εκτοπίσεις, τα καταναγκαστικά έργα και οι πορείες στο πουθενά, με προορισμό την εξάντληση και το θάνατο, τι ήταν; Οι νεκροί 353.000 ψυχές. Και αν ο αριθμός σας φαίνεται μικρός, σκεφθείτε ότι ισούται με τον πληθυσμό του νομού Αχαΐας. Γενοκτονία ήταν, για να μην προσβάλλουμε τις λέξεις.

Θα αναρωτηθείτε, ίσως: Και γιατί πρέπει να τα θυμόμαστε όλα αυτά σήμερα; Πέρασαν, άλλωστε, τόσα χρόνια. Γιατί να ξύνουμε πληγές του παρελθόντος; Πρέπει

και οφείλουμε να τα θυμόμαστε, γιατί με την ίδια λογική, τη λογική της λήθης, τα εγκλήματα του ναζισμού θα πρέπει να παραγραφούν. Να μη μιλάμε πια για στρατόπεδα συγκέντρωσης, θαλάμους αερίων, για την Άννα Φράνκ, το ολοκαύτωμα Εβραίων, τσιγγάνων, Πολωνών. Δεδομένου, μάλιστα, ότι στις αρχές του 20ού αιώνα δεν υπήρχαν ακόμα μαζικά μέσα εξόντωσης, όπως οι θάλαμοι αερίων, η δολοφονία 3.000.000 χριστιανών, ήταν ένα έγκλημα που λειτούργησε στην εντέλεια. Μόνο οι ναζί ξεπέρασαν αυτόν τον αριθμό. Εκεί, όμως, η θηριωδία αποκαλύφθηκε, οι ένοχοι καταδικάστηκαν από την ιστορία και από μας τους ίδιους και το Ολοκαύτωμα αναγνωρίστηκε παγκοσμίως. Μόνο οι Έλληνες Πόντιοι παραμένουν αδικαίωτοι. Γιατί; Είναι κατώτεροι οι δικοί μας νεκροί;

Η μαύρη σελίδα της γενοκτονίας ίσως γίνεται ακόμη πιο μαύρη όσο στερείται ηθικής δικαίωσης. Το 1994 η Βουλή με νόμο, το ν.2193, αναγνωρίζει την 19η Μαΐου ως ημέρα μνήμης της γενοκτονίας των Ποντίων. Η Ελλάδα αναγνώρισε τους νεκρούς της με 72 χρόνια καθυστέρηση, όμως, μόνο αυτό δεν αρκεί.

Ζητούμε να γίνουν ενέργειες, ώστε η γενοκτονία των Ποντίων να αναγνωριστεί διεθνώς. Η Τουρκία οφείλει να ζητήσει συγγνώμη από τα θύματά της, τις χριστιανικές μειονότητες που ζούσαν στα εδάφη της και εξοντώθηκαν.

Ζητάμε να γίνει Μουσείο και Μνημείο Γενοκτονίας, γιατί έχουμε δικαίωμα στη μνήμη.

Και τέλος, ως ελάχιστος φόρος τιμής, ονόματα δρόμων και πλατειών, σε όλους τους νομούς της χώρας, να αφιερωθούν και στους Πόντιους αγωνιστές, στο ολοκαύτωμα των Ποντίων και στις αλησμόνητες πατρίδες της Μαύρης Θάλασσας!

Η γενοκτονία δεν είναι ποντιακό ανέκδοτο και δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται έτσι. Δεν πρέπει να ξεχάσουμε, να συμβιβαστούμε. Χρειάζεται προσπάθεια και αγώνας, για να αναπαύονται δικαιωμένοι οι πρόγονοί μας και να μη ξανακλάψει η ανθρωπότητα νεκρούς γενοκτονίας.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ευθαλία Παρασκευά.

ΕΥΘΑΛΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ (Νομός Καβάλας): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, έχω ασχοληθεί και αποφασίσει να σας μιλήσω για τα δικαιώματα των παιδιών. Κατά τη διάρκεια των περασμένων δέκα ετών η πρόοδος των εθνών επιμελώς κατέγραψε την παγκόσμια προσπάθεια, ως προς το να προσφέρουμε στα παιδιά τη δυνατότητα να ζήσουν μια καθώς πρέπει ζωή, μια ζωή με αξιοπρέπεια και

ευκαιρίες, σημεία αναφοράς μέσα στη σύμβαση για τα δικαιώματα του παιδιού, που, στην ουσία, έχουν επικυρώσει όλα τα κράτη.

Καθώς άρχισε ο 21ος αιώνας, τα παιδιά είναι η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων στον κόσμο που ζουν στη φτώχεια, που σκοτώνονται και ακρωτηριάζονται σε συγκρούσεις και που είναι πιο ευάλωτα στην προσβολή από τον ιό του AIDS. Τα δικαιώματά τους παραβιάζονται καθημερινά, με αναρίθμητους τρόπους. Η αλήθεια είναι ότι υπάρχουν κάποιες πρωτοβουλίες. Κρατικές υπηρεσίες και κοινωνικές ομάδες, οργανώσεις που υπάγονται στα Ηνωμένα Έθνη και μη κυβερνητικές οργανώσεις, φιλάνθρωποι και υπεύθυνοι πολίτες, που ανήκουν στα σωματεία, καθώς και τα παιδιά, οι ίδιοι εμείς οι έφηβοι, έχουμε διαμορφώσει συμμαχίες για να επανορθώσουμε αυτά τα λάθη.

Όμως, αυτές οι προσπάθειες δεν είναι επαρκείς. Το όραμά μας είναι όλα τα παιδιά να ζουν μια ολοκληρωμένη και υγιή ζωή, με εξασφαλισμένα και προστατευμένα τα δικαιώματά τους. Η δέσμευσή μας είναι όλα τα βρέφη να ξεκινούν τη ζωή τους με υγεία. Όλα τα μικρά παιδιά να ανατρέφονται σε περιβάλλον φροντίδας. Όλα τα παιδιά, συμπεριλαμβανομένων και των πιο φτωχών και μη προνομιούχων, να ολοκληρώνουν μια βασική εκπαίδευση ικανοποιητικού επιπέδου. Όλοι οι έφηβοι να έχουμε τις ευκαιρίες να ωριμάζουμε και να συμμετέχουμε στην κοινωνία.

Γι' αυτό, καλώ εμάς όλους τους νέους, να χαλυβδώσουμε την ψυχή μας με αγωνιστικότητα, ισχυρή θέληση, ηθική βούληση, ψυχολογική ελευθερία και εξευγενισμένα αισθήματα, αφού μόνο έτσι θα νοηματοδοτηθεί η ύπαρξή μας. Οφείλουμε να υψώσουμε τη σημαία του πολιτισμού ψηλά και να κτίσουμε έτσι γέφυρες αλληλοεπικοινωνίας μεταξύ των λαών. Πρέπει να παλέψουμε με τον ίδιο μας τον εαυτό, προκειμένου να αποβάλουμε τη μαλακότητα, την παθητικότητα και την αδράνεια από την καθημερινότητά μας.

Θέλουμε ένα εκπαιδευτικό σύστημα που να καταπολεμά τον εφησυχασμό και να αποτελεί κινητήρια δύναμη αφύπνισης και εγρήγορσης της νεολαίας. Μια τέτοια νεολαία είναι η καλύτερη θωράκιση, για τη μελλοντική προστασία των παιδιών, αφού θα απαιτήσει και θα δώσει προτεραιότητα στην προάσπιση των δικαιωμάτων τους.

Ζητώ από την ελληνική οικογένεια να βοηθήσει τα παιδιά της ουσιαστικά και όχι τυπικά. Πολλοί γονείς υποστηρίζουν ότι προσφέρουν στα παιδιά τους τα «πάντα», στάση που δείχνει απλώς πως εθελουφλούν, μπροστά στην πικρή πραγματικότητα. Και αυτό, γιατί το «πάντα» αναφέρεται στα υλικά αγαθά. Όμως, ως προς τα πνευματικά η απάντηση είναι συνήθως ένα βαρύγδουπο και σοκαριστικό «τίποτα».

Συνεπώς, ζητώ από την ελληνική οικογένεια να συνδράμει αποφασιστικά, ούτως ώστε να τονωθεί το αίσθημα της αμφισβήτησης του κατεστημένου στη νοοτροπία του νέου. Θα είναι μια αμφισβήτηση που δεν θα έχει ως στόχο τη στείρα, άγονη και δογματική άρνηση των πραγμάτων, αλλά το κτίσιμο και όχι το γκρέμισμα. Μια αμφισβήτηση που θα λειτουργεί ως μέσο δρομολόγησης συναινετικών διαδικασιών, για ένα καλύτερο και πιο ευοίωνο μέλλον.

Ας ελπίσουμε ότι τα λόγια του Γενικού Γραμματέα του Ο.Η.Ε. Κόφι Ανάν θα γίνουν κάποτε πραγματικότητα. «Θα έρθει μια μέρα που τα έθνη θα κρίνονται όχι από τη στρατιωτική ή την οικονομική τους ισχύ, ούτε από την μεγαλοπρέπεια των μεγάλων τους πόλεων και των δημόσιων κτιρίων, αλλά από την ευημερία των πολιτών τους, από το επίπεδο της υγείας τους, της διατροφής τους και της μόρφωσής τους, από τις ευκαιρίες που θα έχουν να αποκομίσουν μια δίκαιη αμοιβή για τους κόπους τους, από τη δυνατότητα να συμμετέχουν στις αποφάσεις που επηρεάζουν τη ζωή τους, από το σεβασμό που επιδεικνύεται για τις αστικές και πολιτικές τους ελευθερίες, από τη φροντίδα που λαμβάνεται για τους αδύναμους και τους μη προνομιούχους και από την προστασία που προσφέρεται στο νου και στο σώμα των παιδιών τους που αναπτύσσονται».

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Στυλιανή Τζινοπούλου έχει το λόγο.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ ΤΖΙΝΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Καρδίτσας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί φίλοι και συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, η έκθεση, με την οποία εκλέχτηκα, για να ζήσω αυτήν την υπέροχη εμπειρία, είχε ως θέμα τον πόλεμο ανάμεσα σε Αμερική και Ιράκ.

Η δική μου προσωπική αλήθεια για το τραγικό συμβάν, που με στιγματίσει κατά την εφηβεία, αποτελεί συνονθύλευμα ξεκάθαρων, αυθόρμητων και ανεπιτήδευτων απόψεων ενός εφήβου. Πρόκειται για μια αλήθεια μοναδική, μέσα από τα δικά μου μάτια και όχι μέσα από τα χείλη όλων αυτών που παρουσίασαν έναν εφιαλτικό πόλεμο ως εθνική απελευθέρωση. Αυτοί ταπείνωσαν το λαό, που υπέστη κοινωνική, πολιτική και πολιτισμική αποτελμάτωση. Τους βύθισαν στο βούρκο του χάους, της τρέλας, της αδικίας, της ηθικής κατάπτωσης με αποτέλεσμα τη γελοία δήλωσή τους, ότι τώρα πλέον είναι ελεύθεροι και ότι, επιτέλους, απαλλάχτηκαν από το τυραννικό γι' αυτούς καθεστώς.

Κι όμως η αδικία φαντάζει δικαιοσύνη στα μάτια των ισχυρών, γιατί αυτοί, αν και παρουσιάζονται ως σωτήρες, δυστυχώς, αποτελούν το χειρότερο παράδειγμα δικτάτορα, ενώ ο χαρακτηρισμός αυτών ως απάνθρωπων, είναι τόσο ήπιος.

Ένα αναπάντητο «γιατί» με κυρίευσε. Γιατί συμβαίνουν όλα αυτά; Την απάντηση είμαι έτοιμη να τη δώσω. Η αιτία, για τα γεγονότα αυτά, είναι ο απανθρωπισμός του σημερινού ανθρώπου, μα πάνω απ' όλα η υποταγή όλων εμάς στον κυρίαρχο της γης. Ουσιαστικά υποτασσόμαστε στη βούλησή του, όντας αδύναμοι να ξεστομίσουμε μια τόσο απλή λέξη, το «όχι». Όχι στον πόλεμο. Όχι στον πόνο. Όχι στο θάνατο. Όχι στον ευτελισμό της ανθρωπίνης ζωής.

Τόσο δειλοί είμαστε άραγε; Ή, μήπως, όλοι εθελουφλούμε και χειραγωγούμαστε από τους ισχυρούς, χωρίς να έχουμε συνειδητοποιήσει ότι όλοι εμείς ενωμένοι μπορούμε να επιτύχουμε το ακατόρθωτο; Κι όμως αυτοί πέτυχαν το στόχο τους.

Η διχόνοια δηλητηριάζει κάθε κράτος και όλοι αδιαφορούμε για την εξέλιξη του πολιτισμού, κυριευόμαστε από τον ελληνικό ευδαιμονισμό και, δυστυχώς, πρέπει να φθάσουμε στη βίωση άμεσα ή έμμεσα τέτοιων περιστατικών, όπως αυτός ο πόλεμος, για να συνειδητοποιήσουμε τα αλαζονικά λάθη μας. Και αυτό πάλι θα κρατήσει για κανένα μήνα και μετά επιστρέφουμε πιο απάνθρωποι από τότε, έτοιμοι για την τελειωτική καταστροφή, μέχρι ένα άλλο παρόμοιο γεγονός να μας οδηγήσει στον πνευματικό και ηθικό λήθαργο.

Ανήμπορη να βοηθήσω κανέναν από τον καναπέ του σπιτιού μου έκλαιγα και αναθεμάτιζα τους υπαίτιους. Κι όμως η κραυγή αγωνίας ενός παιδιού ακόμη δεν συγκίνησε φυσικά κανέναν, γιατί οι ισχυροί αδιαφορούν για τα αισθήματα της ανθρωπότητας, προκαλούν την καταστροφή και ως υποκριτές προσποιούνται τους σωτήρες.

Δεν ξέρω αν θεωρούμαι υπερβολική, μα είμαι έντρομη, γιατί συνειδητοποίησα την ολέθρια πορεία του σημερινού ανθρώπου. Στυλοβατούμε στα απόκρημνα σοκάκια του χάους και της απελπισίας και προκαλούμε τους εαυτούς μας να ακροβατήσουν στο σχοινί του ευτελισμού, του χάους, του απανθρωπισμού. Κάποτε θα σπάσει. Θα προσπαθήσω να διατηρήσω αυτές μου τις απόψεις, όσο πεσιμιστικές κι αν φαντάζουν. Είναι η αλήθεια, όσο τραγική κι αν δείχνει.

Ζω μια ήρεμη ζωή. Πηγαίνω στο σχολείο, αγοράζω ακριβά ρούχα και δεν νοιάζομαι για το συνάνθρωπό μου. Το δωμάτιο του ξενοδοχείου, στο οποίο διαμένω, έχει μια υπέροχη πανοραμική άποψη του Λυκαβηττού, τον οποίο κοιτάζω γεμάτη

αγαλλίαση. Μπορώ, όντως, να κάνω όνειρα για το μέλλον, γνωρίζοντας ότι έχω οικογενειακή υποστήριξη και άτομα που νοιάζονται για μένα και με αγαπούν. Αδυνατώ, ωστόσο, να διακρίνω τα στενά σοκάκια κάτω από το Λυκαβηττό, εκεί όπου η ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο μετατρέπεται στιγμιαία σε απελπισία για το παρόν. Εκεί όπου οι άνθρωποι κοιτάζουν με θολά βλέμματα, γεμάτοι αγωνία, μερικοί περιμένοντας με ανυπομονησία το θάνατο. Αυτή είναι η τραγικότητα της ζωής.

Το πλήρωμα του χρόνου, όμως, δεν αργεί κι όταν αντιστραφούν οι ρόλοι όλων εμάς, τότε μόνο θα κατανοήσουμε τα σφάλματά μας και ίσως προσπαθήσουμε να επανορθώσουμε. Μέχρι τότε παραμένουμε άβουλοι δέκτες μηνυμάτων και πραγματικά δεν αρκούν οι απόψεις ενός εφήβου ή η δράση όλων των ανθρωπιστικών Οργανώσεων, όπως η UNICEF ή η UNESCO. Απαιτείται συλλογική επανάσταση και μαζική αφύπνιση.

Οφείλουμε στους εαυτούς μας μια ευκαιρία να περισώσουμε την ανθρωπινή μας ιδιότητα. Ας μην τη χαράμισουμε με τη συγκατάθεσή μας σε εφαρμογές απάνθρωπων σχεδίων.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Χρυσούλα - Μαρία Γκέγκα έχει το λόγο.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ-ΜΑΡΙΑ ΓΚΕΓΚΑ (Νομός Σερρών): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, αγαπητοί φίλοι και συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, συγκεντρωθήκαμε όλοι εδώ σήμερα, από όλα τα μέρη της Ελλάδας και της Κύπρου, αλλά και από τις χώρες όπου υπάρχει απόδημος ελληνισμός, για έναν κοινό σκοπό, ένα κοινό όραμα: να εκθέσουμε τα «πιστεύω» μας στη Βουλή. Γι' αυτό κι εγώ θα σας μιλήσω για ένα θέμα που, λίγο-πολύ, είναι γνωστό σε όλους τους Έλληνες: Το Μακεδονικό ζήτημα.

Με την κατάρρευση του κομμουνισμού στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων ανατράπηκαν οι μεταπολεμικές ισορροπίες, με αποτέλεσμα να προκληθούν συγκρούσεις στη Βαλκανική Χερσόνησο. Η Ελλάδα, εκείνη την εποχή, είχε να αντιμετωπίσει την επεκτατική πίεση της Τουρκίας στην Κύπρο και στο Αιγαίο, με αποτέλεσμα να μην αντιληφθεί τον κίνδυνο που θα ακολουθούσε. Ο εθνικός συναγερμός δεν χτύπησε. Η χώρα μας όχι μόνο αδράνησε, όχι μόνο άφησε ανεκμετάλλευτο τον πολύτιμο χρόνο, αλλά και με χειρισμούς εντελώς ερασιτεχνικούς και λανθασμένους δημιούργησε το παρόν πρόβλημα. Εθνικά θέματα ζωτικής και υψίστης σημασίας αγνοήθηκαν. Υπό αυτές τις συνθήκες βρήκαν τα Σκόπια την ευκαιρία να ξεκινήσουν τη συστηματική προπαγάνδα τους.

Σύμφωνα με τη θεωρία των Σκοπίων, το λεγόμενο «μακεδονικό έθνος» έχει ιστορία 13 αιώνων. Επίσης, αρνούνται κατηγορηματικά την ελληνικότητα των Μακεδόνων και μάλιστα ισχυρίζονται ότι το μακεδονικό έθνος διαμορφώθηκε τον 7^ο αιώνα από τη σύνθεση ντόπιων πληθυσμών με σλαβικά φύλα. Για να στηρίξουν τους ισχυρισμούς αυτούς, σφετερίστηκαν πτυχές της ελληνικής ιστορίας, της ιστορίας μας. Τέλος, τα Σκόπια μετονόμασαν τη γλώσσα τους από σκοπιανή διάλεκτο σε μακεδονική γλώσσα.

Όπως όλοι γνωρίζουμε, η Μακεδονία είναι μια περιοχή που, κατά διαστήματα, φιλοξένησε πολλές εθνότητες. Παρ' όλα αυτά, μακεδονικό έθνος ουδέποτε υπήρξε. Κι έτσι, από ένα ανύπαρκτο κράτος δημιουργήθηκε ένα πρόβλημα–πονοκέφαλος για την Ελλάδα. Οι χάρτες, που κατά διαστήματα εκδίδουν οι Σκοπιανοί, περιλαμβάνουν κι ένα μεγάλο τμήμα της δικής μας Μακεδονίας. Δημιουργούν, δηλαδή, ανακατατάξεις συνόρων. Αρκετοί αρχηγοί κρατών, επίσης, αναφέρονται σε ομιλίες τους στο κρατίδιο αυτό με το όνομα «Μακεδονία» και όχι με το συνταγματικό του όνομα, «FYROM». Όμως, το τελειωτικό χτύπημα ήρθε από τον κ. Μπους, τον Πρόεδρο των Η.Π.Α., όταν μετά από την εκλογή του αναγνώρισε τα Σκόπια, ως Μακεδονία.

Γι' αυτόν το λόγο πρέπει να αντιδράσουμε. Δεν υπάρχουν πολλά που μπορούμε να κάνουμε. Θα έπρεπε να είχαμε αντιδράσει πολύ καιρό πριν, ώστε τα Σκόπια να μην προλάβουν να αποκτήσουν την εύνοια των άλλων χωρών. Αυτό που, κατά τη γνώμη μου, θα ήταν συνετό να κάνουμε είναι να τους προσεγγίσουμε οικονομικά, όπως ακριβώς κάναμε και με άλλες χώρες. Αν βοηθήσουμε στην ανάπτυξη του βιοτικού επιπέδου στα Σκόπια, θα τους δώσουμε ένα μήνυμα ειρήνης και φιλίας, ένα μήνυμα ότι δεν είμαστε εχθροί. Επίσης, θα ήταν καλό να τους βοηθήσουμε και να τους στηρίξουμε στην ένταξή τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση, υπό τον όρο, βέβαια, να σταματήσουν να οικειοποιούνται και να διαστρεβλώνουν την ιστορία μας. Τέλος, μια λύση στο όνομα των Σκοπίων θα ήταν να μην ονομάζονται σκέτο «Μακεδονία», αλλά «Βόρεια Μακεδονία», «Νέα Μακεδονία», «Μακεδονία των Σκοπίων» ή κάτι παρεμφερές, που δεν θα θίγει τα δικαιώματα της ελληνικής Μακεδονίας.

Ελπίζω να σας έλυσα κάποιες απορίες, σχετικά με το Μακεδονικό ζήτημα. Γιατί το Μακεδονικό ζήτημα δεν θίγει μόνο τη Μακεδονία, αλλά ολόκληρη την Ελλάδα. Γιατί η Ελλάδα δεν ξεκινάει από τη Στερεά Ελλάδα. Γιατί και η Μακεδονία είναι Ελλάδα.

Αυτά είχα να σας πω. Σας ευχαριστώ πολύ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Ελισάβετ Ντόκου έχει το λόγο.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΝΤΟΚΟΥ (Νομός Καβάλας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί φίλοι και συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, το θέμα για το οποίο έχω την τιμή να παρευρίσκομαι εδώ είναι οι δυσκολίες στη ζωή ενός παιδιού αξιωματικού. Και γι' αυτό θα επιθυμούσα να μιλήσω.

Όλοι επιμένουν πως τα χρόνια περνούν και αφήνουν αναμνήσεις. Αναμνήσεις από την παιδική γειτονιά, από το πρώτο σχολείο με τους δασκάλους, μαζί με τις παιδικές ανησυχίες, καθώς και ατελείωτες βόλτες με τους φίλους. Αναμνήσεις που σε κάνουν να ζεις, συνειδητοποιώντας πως η ζωή σου είναι γεμάτη από αγάπη, φιλία και συμπάθεια. Πράγματι, ίσως και να είναι έτσι. Ίσως και ο κόσμος να μην είναι τόσο σκληρός όσο φαντάζει στα μάτια ενός έφηβου, που από παιδί θυμάται τον εαυτό του να ζει σε διαφορετικές πόλεις, λόγω του στρατιωτικού επαγγέλματος του πατέρα του, γνωρίζοντας συμπεριφορές διαφορετικών ανθρώπων και βιώνοντας ρατσιστικά προβλήματα, ακόμα και στην ίδια του τη χώρα. Μια χώρα που φημίζεται για τη φιλοξενία της, μια χώρα που έχει μια τεράστια αγκαλιά για όλους, εκτός από τα ίδια της τα παιδιά.

Από μικρό παιδί θυμάμαι κάθε καλοκαίρι την ανησυχία των γονιών μου, μήπως μετατεθούμε πάλι, κάπου στην Ελλάδα. Πιέσεις, εντάσεις, αγωνίες και μια μητέρα με μια τεράστια αγκαλιά να στηρίξει το παιδί της –εμένα- τόσο για την απουσία των προσωρινών φίλων, όσο και για την προσαρμογή σε μια νέα πόλη. Μοναδικά μου στηρίγματα, πραγματικά, στα 17 μου χρόνια ήταν οι γονείς μου. Σίγουρα είναι δύσκολο, αν όχι ακατόρθωτο, για όσους δεν το έχουν βιώσει να συνειδητοποιήσουν τη σκληρότητα που βγάζει μια ζωή όπου πρωταγωνιστικό ρόλο στην καθημερινότητα παίζει η μοναξιά. Γιατί στην εποχή μας όλοι είναι επιφυλακτικοί με τους γύρω τους.

Στα σχολεία η προσαρμογή μου κάθε φορά είναι πολύ δύσκολη και όσο μεγαλώνω γίνεται δυσκολότερη. Στη γωνιά του προαυλίου να παρατηρώ νέα πρόσωπα, καινούργιους καθηγητές και έτοιμη να ξεκινήσω μια προσπάθεια να κρατηθώ στην επιφάνεια, να αποδείξω τι αξίζω. Ώρες, λοιπόν, πάνω από βιβλία, διάβασμα και αγωνία για να πετύχω ένα στόχο, ώστε να αποκτήσω, επιτέλους, το δικό μου σπίτι, τους δικούς μου φίλους, το δικό μου τόπο.

Δεν είναι, όμως, λίγες οι φορές που αντιμετωπίζω ρατσιστικές αντιδράσεις, όπως «γιατί μια ξένη να πάρει τη σημαία, γιατί μια ξένη να μπει σε μια παρέα χρόνων;» Αλλά, δυστυχώς, κανείς δεν έρχεται στη θέση μου, κανείς δεν καταλαβαίνει

πως και εγώ είμαι άνθρωπος, μια Ελληνίδα, που για το καλό της πατρίδας μετατίθεται ο πατέρας μου σε παραμεθόριες περιοχές, σε νησιά και κατά τακτά χρονικά διαστήματα.

Κάπως έτσι, λοιπόν, προκύπτουν και τα προβλήματα φιλίας, επαφών και συναναστροφών με τους συνανθρώπους μου. Μια αδιαφορία για το αν πρέπει να μου μιλήσουν, αν πρέπει να με γνωρίσουν. Δεν αναρωτήθηκαν ποτέ αν χρειάζομαι κάποιον να μιλήσω, δεν αναρωτήθηκαν ποτέ αν και εγώ χρειάζομαι φίλους.

Ναι, λοιπόν, είμαι έφηβη. Χρειάζομαι αγάπη και επικοινωνία. Γιατί, λοιπόν, να νιώθω τόσες πολλές ώρες μόνη; Γιατί να βιώνω τόσο έντονα το ρατσισμό; Γιατί να μην έχω παλιούς φίλους, αναμνήσεις από τα παιδικά μου χρόνια, τις οποίες να μπορώ να μοιράζομαι με τους ίδιους ανθρώπους; Γιατί τόσα «γιατί»;

Τις απαντήσεις δεν τις ζητώ από τους ανθρώπους, αλλά από την κοινωνία, το κράτος και όλους όσοι είναι υπεύθυνοι για τη ζωή μου, για τη ζωή των ανθρώπων που συντάσσουν τη ζωή τους και την οικογένειά τους πίσω από την πατρίδα, για τη ζωή των στρατιωτικών.

Σαν έφηβη και αντιπροσωπεύοντας το μέλλον της χώρας, φωνάζω σήμερα από μια επαρχία για να ακουστεί η φωνή μου σε όλους αυτούς που φροντίζουν για μένα, αντιπροσωπεύοντας κάθε νέο που θέλει να βάλει την πινελιά της αλλαγής.

Σημαντικό είναι το κράτος να φροντίσει οι στρατιωτικοί να μετατίθενται με αξιοκρατία, σε συγκεκριμένα χρονικά διαστήματα και όχι ρουσφετολογώντας στρατιωτικά και πολιτικά μαγαζιά.

Εκτιμώ, επίσης, πως θα ήταν φυσιολογικό το κράτος να κάλυπτε τις στεγαστικές ανάγκες της οικογένειάς μου, ώστε να μην καταναλώνουν οι γονείς μου το 1/3 του μισθού τους και να γίνονται οι εκμεταλλεόμενες υπάρξεις της κάθε τοπικής κοινωνίας και οι θύτες αυτών που θεωρούνται οι ξεχασμένοι Έλληνες της παραμεθορίου. Ακόμη οι μεταθέσεις να είναι ανάλογες των ηλικιών των παιδιών τους, ώστε να μπορούν να αποφοιτούν από ένα γυμνάσιο και από ένα λύκειο. Έχω το δικαίωμα και εγώ, σαν παιδί και σαν έφηβος, να κάνω διακοπές τα καλοκαίρια και όχι να μαζεύω και να ξαναστήνω σπίτια ανά την Ελλάδα.

Αυτά τα λόγια ανήκουν σε έναν έφηβο που έχει πάει στη μέση εκπαίδευση στα παρακάτω σχολεία: Α΄ γυμνάσιο Λιτόχωρου, Β΄ γυμνάσιο Ορεστιάδας, Γ΄ γυμνάσιο Διδυμότειχου, Α΄ λύκειο Θεσσαλονίκης, Β΄ λύκειο Καβάλας και Γ΄ λύκειο Λιτόχωρου Πιερίας και έχει ζήσει τα δεκαεπτά του χρόνια στην Ξάνθη, στα Τρίκαλα, στη Ρόδο, στο Λιτόχωρο, στην Ορεστιάδα, στο Διδυμότειχο, στη Θεσσαλονίκη, στην Καβάλα και

αυτήν τη στιγμή στο Λιτόχωρο. Διότι ο πατέρας μου θεωρεί ότι το τιμιότερο και αξιότερο πράγμα που έχει να χαρίσει στην οικογένειά του και να κληρονομήσουν τα παιδιά του είναι η αξιοκρατία και η τιμιότητα, αρχές που στη σημερινή Ελλάδα είναι περιθωριακές, θεωρώντας τον εαυτό του ρομαντικό και ιδεαλιστή.

Επειδή, λοιπόν, αυτή είναι η κληρονομιά, που θα πάρω από τους γονείς μου, δεν έχει κανείς το δικαίωμα να μου τη στερήσει. Και παρά τα δεκαεπτά μου χρόνια, η φωνή μου είναι λαλιά για πολλούς νέους του αιώνα μας. Αφήστε με να φωνάξω, αφήστε με να με ακούσουν.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Τι βαθμό έχει ο κ. Ντόκος;

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΝΤΟΚΟΥ (Νομός Καβάλας): Είναι αντισυνταγματάρχης.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Μάλιστα.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΝΤΟΚΟΥ (Νομός Καβάλας): Ελπίζω να με προσέξατε και ιδιαίτερα σε κάποια σημεία.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Απολύτως.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΝΤΟΚΟΥ (Νομός Καβάλας): Ευχαριστώ πάρα πολύ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Αντιγόνη Λαζοπούλου, από τη Β' Αθήνας, έχει το λόγο.

Τι θα πει Β' Αθήνας;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΛΑΖΟΠΟΥΛΟΥ (Β' Αθήνας): Θα πει Αργυρούπολη.

Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, θα ήθελα αρχικά να σας εκφράσω τη χαρά και την ιδιαίτερη τιμή που νιώθω να βρίσκομαι σήμερα εδώ μαζί σας.

Θέλω με τη σειρά μου να σας ταξιδέψω στο μυαλό και στην ψυχή μου, μιλώντας σας για ένα θέμα που απασχολεί τη διεθνή κοινότητα εδώ και τριάντα ένα ολόκληρα χρόνια. Το θέμα αυτό δεν είναι άλλο από το Κυπριακό.

Όπως γνωρίζετε, τον Ιούλιο του 1974, οι τουρκικές δυνάμεις έκαναν απόβαση στο νησί και από τότε το βορειότερο τμήμα του βρίσκεται υπό την παράνομη κατοχή τους. Μπορεί να έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε, από εκείνον τον αιματοβαμμένο Ιούλιο, τα σημάδια του πολέμου, όμως, είναι ακόμα φανερά. Χιλιάδες Ελληνοκύπριοι διώχτηκαν από τον τόπο τους, έχασαν τις περιουσίες τους και αναγκάστηκαν να ξεκινήσουν μια καινούργια ζωή κυριολεκτικά από το μηδέν.

Δραματική είναι η κατάσταση, όσον αφορά και τους αγνοούμενους, οι οικογένειες των οποίων αγωνίζονται εδώ και χρόνια για να αποσπάσουν έστω και μια

πληροφορία για τους αγαπημένους τους. Ας μην ξεχνάμε, όμως και τους εγκλωβισμένους στις κατεχόμενες περιοχές, που στερούνται των περισσότερων ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους και αναγκάζονται να υπομένουν τον τουρκικό ζυγό.

Πόνος, θλίψη και οργή. Αυτές οι τρεις λέξεις χαρακτηρίζουν το πώς νιώθω, όποτε σκέπτομαι την κατάσταση στην πατρίδα της μητέρας μου. Πόνο και θλίψη για αυτούς τους ανθρώπους που έχουν πληγωθεί και πονέσει τόσο πολύ. Η οργή μου, όμως, δεν αφορά αυτούς. Πώς θα μπορούσε άλλωστε; Η οργή μου αφορά τους ισχυρούς αυτού του κόσμου, που συνεχίζουν να εθελουφλούν και να νοιάζονται μόνο για τα προσωπικά τους συμφέροντα, αδιαφορώντας για το δράμα του κυπριακού λαού.

Κατά τη γνώμη μου, για να βρεθεί λύση, θα πρέπει να δώσουμε βάρος στις ανθρώπινες σχέσεις, διότι η ουσιαστική λύση δεν είναι η σύναψη μιας συμφωνίας, αλλά η αποκατάσταση των σχέσεων μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. Όταν οι δύο αυτές μεριές καταφέρουν να συνυπάρξουν αρμονικά, τότε το Κυπριακό θα έχει λυθεί. Για το λόγο, αυτόν, προτείνω να γραφούν νέα βιβλία ιστορίας, τα οποία θα παρουσιάζουν τα γεγονότα με αμερόληπτο τρόπο και θα διδάσκονται σε όλα τα σχολεία του νησιού.

Επίσης, προτείνω στα ελληνοκυπριακά σχολεία να διδάσκονται η τουρκική ως δεύτερη γλώσσα και αντίστοιχα στα τουρκοκυπριακά σχολεία η ελληνική. Με αυτόν τον τρόπο θα είναι πιο εύκολο να γνωρίσουν οι νέοι και να αποδεχθούν τον πολιτισμό και την κουλτούρα της άλλης χώρας.

Ταυτόχρονα, θα ήταν πολύ καλό να διοργανώνονται εκδηλώσεις αδελφοποίησης σχολείων των δύο πλευρών, έτσι ώστε να δίνεται η δυνατότητα στους νέους να γνωρίζονται μεταξύ τους.

Τέλος, είναι πολύ σημαντικό να επιτραπεί η ελεύθερη διακίνηση στο νησί, χωρίς τη χρήση διαβατηρίου, έτσι ώστε να μην υπάρχει η αίσθηση πως πρόκειται για δύο χώρες, αλλά για μία ενωμένη Κύπρο. Μπορεί η κατάσταση αυτή να ακούγεται λίγο ουτοπική, αλλά ας μην ξεχνάμε πως κάποτε στο νησί οι Ελληνοκύπριοι και οι Τουρκοκύπριοι ζούσαν μαζί.

Είναι γεγονός πως χρειάζεται χρόνος και προσπάθεια για την υλοποίηση μίας ικανοποιητικής λύσης. Εάν, όμως, εμείς, η νέα γενιά, το πιστέψουμε και μεταδώσουμε τη θέληση και το δυναμισμό μας στους μεγαλύτερους, η Λευκωσία θα πάψει να είναι η μοναδική διχοτομημένη πρωτεύουσα της Ευρώπης και η φράση «ούτε το Κυπριακό να λύναμε» δεν θα ξαναειπωθεί.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Κωνσταντίνος Μενεξάκης.

Κύριε Μενεξάκη, πείτε μας συγκεκριμένα από ποια περιοχή της Αιτωλοακαρνανίας είστε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΕΝΕΞΑΚΗΣ (Νομός Αιτωλοακαρνανίας): Από το Αγρίνιο.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το ρωτώ γιατί εκλέγομαι στην Αιτωλοακαρνανία και ήθελα να δω αυτό που λέμε «από ποιο χωριό, χωριάτης είναι».

Ορίστε, κύριε Μενεξάκη, έχετε το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΕΝΕΞΑΚΗΣ (Νομός Αιτωλοακαρνανίας): Όλοι μας καταδικάζουμε την τρομοκρατία. Όλοι τρομοκρατημένοι μπροστά στους δέκτες της τηλεόρασής μας βλέπαμε τους πύργους της Νέας Υόρκης να καταρρέουν, τους μαθητές με τους γονείς και τους δασκάλους τους να πεθαίνουν σε λύκειο του Μπεσλάν της Ρωσίας, τους νεκρούς στο μετρό του Λονδίνου, τους Ιρακινούς να βομβαρδίζονται από τους Αμερικανούς, τους Παλαιστίνιους να τρέχουν έντρομοι από τα πυρά των Ισραηλινών.

Θα πρέπει, όμως, να έχουμε ανοιχτό μυαλό και να δούμε τα πράγματα, όπως έχουν. Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής έχουν κάνει εδώ και χρόνια εισβολές σε χώρες, όπως το Βιετνάμ, τη Σερβία, το Αφγανιστάν, το Ιράκ. Υποκινούν, στηρίζουν και διατηρούν δικτατορικά καθεστώτα. Με την ανοχή τους έγινε η εισβολή και η διχοτόμηση της Κύπρου. Μένουν απαθείς μπροστά στα δίκαια αιτήματα των Παλαιστινίων για τη δημιουργία δικού τους κράτους και τις θηριωδίες του Σαρόν.

Επίσης, η πρώην Σοβιετική Ένωση και σημερινή Ρωσία τρομοκράτησε με εισβολές και εγκλημάτησε σε βάρος της Τσεχοσλοβακίας, του Αφγανιστάν, της Τσετσενίας. Αυτές οι χώρες δεν πρέπει να χρησιμοποιούν σαν πρόσχημα τον εκδημοκρατισμό άλλων χωρών και να παρεμβαίνουν, γιατί ο κύριος λόγος παρέμβασής τους είναι η εκμετάλλευση των φυσικών πόρων αυτών των χωρών και η χειραγώγησή τους.

Θα πρέπει να καταλάβουν οι μεγάλοι της γης ότι εμείς οι απλοί άνθρωποι θέλουμε να ζήσουμε ειρηνικά. Δεν θα πρέπει οι λαοί να χωρίζονται ανάλογα με το χρώμα, τη θρησκεία, την ιδεολογία και τον πολιτισμό. Θα πρέπει να σέβονται τις χώρες του τρίτου κόσμου, τις χώρες με πλουτοπαραγωγικές πηγές ενέργειας και δεν

θα πρέπει να κινούνται από οικονομικά και επεκτατικά κριτήρια, που οδηγούν στην εκμετάλλευσή τους.

Όλοι αγαπούν την πατρίδα τους, έχουν την κουλτούρα τους, τη θρησκεία τους, τα ήθη και τα έθιμά τους και είναι έτοιμοι για όλα αυτά να παλέψουν. Έτσι, πολλά παιδιά των χωρών αυτών, ενώ θα έπρεπε να ζουν ξέγνοιαστα, όπως εμείς, και να μορφώνονται, μαθαίνουν να χειρίζονται τα όπλα, να φτιάχνουν βόμβες και στο τέλος να σκοτώνονται, παρασύροντας στο θάνατο και άλλους αθώους πολίτες.

Μήπως θα έπρεπε να επαναπροσδιοριστούν οι αρμοδιότητες του Ο.Η.Ε. που, πολλές φορές, αποτελεί φερέφωνο των Η.Π.Α.; Μήπως θα έπρεπε να θεσπιστεί ένα διεθνوسύνταγμα, ένα σύνολο κανόνων δικαίου παγκόσμιας αναγνώρισης και αποδοχής, που να ρυθμίζει τις διακρατικές σχέσεις και να προστατεύει τον αδύνατο από τον ισχυρό; Μήπως στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, εκτός του κ. Μιλόσεβιτς, θα έπρεπε να δικάσει και ο κ. Μπους για εγκλήματα πολέμου;

Είναι ευτυχές το γεγονός ότι έξω από την εξοχική κατοικία του Μπους διαμαρτύρονται αρκετοί Αμερικανοί πολίτες, ζητώντας την απόσυρση των στρατευμάτων του από το Ιράκ. Είναι παρήγορο ότι και η μεγάλη πλειοψηφία των Άγγλων υποστηρίζει το ίδιο.

Αν θέλουμε, λοιπόν, να υπάρχουμε σε αυτόν τον πλανήτη και να είμαστε άνθρωποι με νου, λόγο, συλλογισμό και αίσθημα, καθένας μας πρέπει να αναλάβει τις ευθύνες του για να μπορούμε να ζούμε ειρηνικά και δίκαια.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ο Έφηβος Βουλευτής Θεόδωρος Νικολακόπουλος έχει το λόγο.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ(Νομός Μεσσηνίας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, θα ήθελα να αναφερθώ σ' ένα θέμα, το οποίο απασχόλησε και την ελληνική, αλλά και την κυπριακή πολιτεία, αλλά και ολόκληρη την Ευρωπαϊκή επικαιρότητα, πριν από λίγους μήνες, και αφορά την ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Πιστεύω ότι στην Ελλάδα, σε σχέση με την πολιτική της Κύπρου, δίνεται μια ευκαιρία να διεκδικήσει την επανόρθωση ορισμένων αδικιών και εγκλημάτων, που έχουν υποστεί και οι δύο αυτές χώρες και συνεχίζουν να υφίστανται ακόμη, εξαιτίας της Τουρκίας, όπως είναι η παράνομη κατοχή μεγάλου μέρους της Κύπρου από κατοχικά στρατεύματα, παραβιάζοντας κάθε κανόνα διεθνούς δικαίου, οι συνεχείς παραβιάσεις στο Αιγαίο κ.λπ.. Γι' αυτό πιστεύω ότι θα έπρεπε να τεθούν ορισμένες

προϋποθέσεις ειδικές στην Τουρκία, για την ένταξή της στην Ευρωπαϊκή Ένωση, πέρα απ' αυτές που παίρνει η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Πρώτον, θα πρέπει να αναγνωρίσει την κυπριακή δημοκρατία ως κράτος – μέλος της ευρωπαϊκής Ένωσης. Είναι αδιανόητο να ενταχθεί η Τουρκία στην Ευρώπη, χωρίς να αναγνωρίζει όλα τα κράτη-μέλη της.

Δεύτερον, θα πρέπει να αποσύρει τα κατοχικά στρατεύματα από την Κύπρο, με τα οποία κατέχει το 1/3 του νησιού εδώ και 31 χρόνια. Πιστεύω ότι αν αυτό δεν συμβεί και ενταχθεί η Τουρκία στην Ευρωπαϊκή Ένωση, θα είναι σαν να μονιμοποιείται αυτή η κατάσταση, με την ανοχή όλης της Ευρώπης.

Τρίτον, θα πρέπει να επιστραφούν όλες οι περιουσίες όλων των Ελληνοκυπρίων στους ιδιοκτήτες τους, μετά τον ξεριζωμό τους από τα κατεχόμενα.

Τέταρτον, πιστεύω ότι θα πρέπει να παύσει να εμποδίζει την Ελλάδα στο να ασκήσει το δικαίωμά της να ορίσει την υφαλοκρηπίδα της στα 12 ναυτικά μίλια, όπως σχεδόν όλες οι χώρες του πλανήτη μας.

Ακόμη, θα έπρεπε να σταματήσει τις καθημερινές παραβιάσεις του εθνικού εναέριου χώρου μας και τις κατά καιρούς διάφορες προκλήσεις που κάνει στο Αιγαίο, όπως αυτή στα Ίμια, πριν από μερικά χρόνια.

Τέλος, πιστεύω ότι θα πρέπει να σέβεται τις ελληνικές μειονότητες της Ίμβρου και της Τενέδου, αλλά και τους ελάχιστους Έλληνες που έχουν μείνει στην Κωνσταντινούπολη, μετά τον ξεριζωμό του 1955. Ακόμα να αναγνωρίσει τον ξεριζωμό των Ποντίων και τα εγκλήματα που έχει πράξει κατά αυτών των μειονοτήτων.

Επιπλέον, θα πρέπει να επιστρέψει στο Πατριαρχείο την εκκλησία της Αγια-Σοφιάς, η οποία λειτουργεί σήμερα ως Μουσείο, ενώ στην Ελλάδα υπάρχουν ορισμένα τουρκικά μνημεία, όπως η οικία του Κεμάλ Ατατούρκ την οποία μπορεί να επισκέπτεται ο καθένας. Έτσι και στην Τουρκία θα πρέπει να ξαναλειτουργήσει η Αγια-Σοφιά, που θα ανήκει στο Πατριαρχείο.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Αικατερίνη Καμπά έχει το λόγο.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΚΑΜΠΑ (Α' Θεσσαλονίκης): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, πολλές φορές αναρωτιέμαι, ποιοι είναι άραγε αυτοί οι άγνωστοι άνθρωποι, οι εχθροί μας, αυτοί που προκάλεσαν τόσο πόνο σε ολόκληρο το γένος, αυτοί που εκδίωξαν από τη γη τους, τους προγόνους μας, αυτούς που πρέπει να μισούμε; Όχι. Ίσως κάνω λάθος. Δεν είναι πλέον εχθροί, είναι οι φίλοι μου, οι γείτονές μου.

Οι εποχές άλλαξαν και σίγουρα αυτοί είναι διαφορετικοί από τους άλλους, τους παλιούς.

Μέσα στο μυαλό μου ένα πλήθος σκέψεων, που προσπαθούν να βρουν διέξοδο, από τη μια πλευρά οι Τούρκοι, ένας λαός που εισέβαλε βίαια στις σελίδες της ιστορίας του έθνους μας και στην αντίθετη πλευρά οι Έλληνες, και δη οι Πόντιοι, που δέχτηκαν την καταστροφική ορμή του Κεμάλ. Αναμφίβολα, η γενοκτονία του ποντιακού ελληνισμού είναι ένα γεγονός με τρομερές συνέπειες, το οποίο πολλοί καλοθελητές επιχείρησαν να παρουσιάσουν ως ήσσονος σημασίας. Η προσπάθειά τους, όμως, ήταν ατελέσφορη, καθώς η ιστορία δεν μπορεί να μπει στο περιθώριο.

Επιστρέφοντας στο σήμερα, η κατάσταση παραμένει ένα ομιχλώδες τοπίο, καθώς οι σχέσεις των δύο χωρών δεν έχουν αποσαφηνιστεί.

Βεβαίως οι πολιτικές ηγεσίες των μεν και των δε, υποστηρίζουν θερμά κάθε προσπάθεια προσέγγισης ενώ ο όρος «ελληνοτουρκική φιλία» μπήκε στο καθημερινό λεξιλόγιο και στις συζητήσεις πολλών πολιτικών.

Ωστόσο, θεωρώ ότι οι καλές σχέσεις μεταξύ των δυο λαών δεν αποδεικνύονται από μια - δυο επισκέψεις πρωθυπουργών στην αντίπερα πλευρά του Αιγαίου. Ούτε αρκούν ασφαλώς οι τυπικές χειραψίες και τα χαμόγελα μπροστά στους φωτογραφικούς φακούς, για να εξασφαλίσουν τις παράλληλες πορείες Ελλάδας - Τουρκίας.

Δεν μπορούμε να εθελουφλούμε αγνοώντας τις συνεχείς προκλήσεις της Άγκυρας, τις παραβιάσεις του εναέριου χώρου, τις παράνομες διεκδικήσεις στα ζητήματα του Αιγαίου, την αδιάλλακτη στάση στο Κυπριακό.

Πολλές φορές σκέπτομαι, ποιες θα ήταν οι σχέσεις των δυο λαών, χωρίς τρίτους ρυθμιστές και αφεντάδες, που κινούν τα πιόνια στη σκακιέρα της πολιτικής, με γνώμονα το συμφέρον τους.

Ίσως, η τύχη Ελλάδας-Τουρκίας να ήταν διαφορετική αν αποδεσμευόμασταν από τον παρεμβατισμό των Η.Π.Α. και άλλων χωρών, που ανέλαβαν το ρόλο του καλόβολου διαμεσολαβητή. Ίσως πάλι οι ίδιες οι ελληνικές κυβερνήσεις θα έπρεπε να ακολουθούν μια πιο σαφή πολιτική γραμμή, διεκδικώντας όσα δικαιωματικά μας ανήκουν.

Ολοκληρώνοντας θα ήθελα να επισημάνω πως δεν υιοθετώ μια απαισιόδοξη στάση απέναντι στην επικοινωνία Ελλάδας-Τουρκίας. Ελπίζω να πέσουν τα τείχη του πολέμου. Θέλω να αισθάνομαι ασφαλής. Όμως, αυτές οι προσδοκίες μου γίνονται απαίτηση για ουσιαστικό διάλογο.

Πολλοί ενδέχεται να απορήσουν για το πώς μια μικρή χώρα, όπως η Ελλάδα μπορεί να ορθώσει το ανάστημά της απέναντι στις μεγάλες δυνάμεις. Πράγματι, είμαστε μια μικρή χώρα, στριμωγμένη κάπως αδέξια στη Μεσόγειο. Όμως, πρέπει και εμείς να ακουστούμε, να φωνάξουμε, είμαστε εδώ, μην μας ξεχνάτε!

Δεν ξέρω αν οι πρόγονοί μου θα συμφωνούσαν με αυτή τη θέση μου, για εκείνους που μοναδικό απομεινάρι της χαμένης πατρίδας ήταν οι θύμησες και τα τραγούδια για μια άλλη γη. Πράγματι, ο καθένας έχει δικαίωμα στη μνήμη, έχει, όμως, δικαίωμα και στο όραμα.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ελένη Σύρμου, από τον Νομός Ιωαννίνων.

ΕΛΕΝΗ ΣΥΡΜΟΥ(Νομός Ιωαννίνων): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές ήθελα να εκφράσω τη δυσaréσκεια και το παράπονο του λαού, να γνωστοποιήσω τις συνθήκες κάτω από τις οποίες έχει μάθει και έχει αναγκαστεί να ζει, αυτός ο ελληνικός λαός που άντεξε τα πάνδεινα. Οι φυλακές, τα βασανιστήρια, οι εξορίες, δεν λύγισαν τη σιδερένια ακλόνητη πίστη μας. Ο Θεός είναι μαζί μας, ούτε θα μας ξεχάσει. Θα έρθει η μέρα, θα έρθει. Με αυτή τη σκέψη και προσευχή ταυτόχρονα, χιλιάδες Βορειοηπειρώτες κατάφεραν να αντισταθούν και να αντέξουν στις εξοντωτικές τάσεις των Αλβανών. Η συνεχής τους εμμονή για την υπονόμευση της ελληνικότητας της Βορείου Ηπείρου μοιάζει με μια προσπάθεια να ανοίξουν ένα λάκκο στον οποίο τελικά πέφτουν μέσα οι ίδιοι, καθώς ο τόπος μας, από άκρη σε άκρη, είναι σπαρμένος με μνημεία και ελληνικές επιγραφές.

Τα αρχαιολογικά ευρήματα στην Επίδαμνο, στην Απολλωνία, στην Αντιπάτρια, και στις άλλες αρχαίες ελληνικές πόλεις καθιστούν αστείο παραλογισμό οποιαδήποτε υπονόμευση αυτής της αναντίρρητης ελληνικότητας. Οι ιστορίες και τα προσωπικά βιώματα που μου διηγούνται οι μεγαλύτεροι, για εξορίες, φυλακές και βασανιστήρια, εξευτελιστικές συμπεριφορές καθιστούν υπεύθυνο όχι μόνο εμένα, αλλά και ολόκληρη τη νέα γενιά, για το αν οι θυσίες και τα έργα τους θα ανταμειφθούν κάποτε ή θα περάσουν στην ιστορία, ως ασυλλόγιστες ενέργειες κάποιων φαντασμένων ηρώων.

Οι εκάστοτε ελληνικές κυβερνήσεις, τα τελευταία χρόνια, κρατούν μια πολιτική ήπιας αντιμετώπισης του βορειοηπειρωτικού ζητήματος, μια ηπιότητα, όμως, που αγγίζει τα όρια της αδιαφορίας.

Ένα σημάδι ενδιαφέροντος, από πλευράς του ελληνικού κράτους, θα ήταν ανάσα ζωής για μας, θα τόνωνε το ηθικό μας και θα έδινε δύναμη σε όλους για πιο

έντονους και μεγαλύτερους αγώνες, αρκεί να ξέρουμε πως δεν πρόκειται ποτέ να μας ξεχάσουν.

Μια άλλη σκληρή πραγματικότητα είναι ότι σήμερα μόνο ένα πολύ μικρό ποσοστό των Ελλήνων γνωρίζει τα προβλήματα και την πολυπλοκότητα του βορειοηπειρωτικού ζητήματος. Και δεν είναι σπάνιες οι περιπτώσεις όπου μας θεωρούν ένα και το αυτό με τους Αλβανούς. Δυστυχώς, τέτοιες συμπεριφορές από τους αδελφούς μας Ελλαδίτες, μας πληγώνουν και μας αποθαρρύνουν περισσότερο και από τις βιαιότητες των ίδιων των Αλβανών.

Νιώθουμε, όμως, μόνοι. Και πώς να μη νιώθουμε, άλλωστε, όταν δεν ακούμε καμία φορά να τίθεται θέμα στη Βουλή για το βορειοηπειρωτικό, όταν το ελληνικό κράτος δεν κάνει καμία σχετική αναφορά στο εξωτερικό. Αυτή τη στιγμή κύριο μέλημά μας είναι η ακριβής απογραφή Ελλήνων της Αλβανίας, πράγμα το οποίο αρνείται επίμονα το αλβανικό κράτος.

Τα τελευταία χρόνια έχει παρατηρηθεί η μετάβαση πολλών Αλβανών από το βορρά στο νότο της Αλβανίας, τους οποίους στηρίζει οικονομικά η αλβανική κυβέρνηση, αλλοιώνοντας το δημογραφικό χάρτη και καταπατώντας τις ελληνικές ιδιοκτησίες. Το ελληνικό κράτος σίγουρα θα μπορούσε να αποτρέψει μία τέτοια αρνητική εξέλιξη, προσφέροντας οικονομικά κίνητρα στο χώρο της μειονότητας, αλλά κυρίως με την επέμβασή του στον ευαίσθητο τομέα της παιδείας, καθώς το αλβανικό κράτος αρνείται την επαναλειτουργία ελληνικών σχολείων στη Χειμάρρα και όπου αλλού υπάρχουν Έλληνες, παραβιάζοντας αναγνωρισμένα δικαιώματα των μειονοτήτων.

Αλλά, ακόμη και στα ήδη υπάρχοντα σχολεία της ελληνικής μειονότητας, από τις πρώτες τάξεις του Δημοτικού, αρχίζει μία σταδιακή αντικατάσταση των ελληνικών μαθημάτων με αντίστοιχα αλβανικά, με αποκορύφωμα στο Λύκειο όλα τα μαθήματα να διδάσκονται στην αλβανική γλώσσα. Και όχι μόνο αυτό, αλλά είμαστε υποχρεωμένοι να διδασκόμαστε μία ιστορία, η οποία προωθεί την ιδέα της μεγάλης Αλβανίας και θίγει κάθε ελληνικότητα στο χώρο της Ηπείρου και της Θεσπρωτίας.

Η αναγνώριση της γενοκτονίας των Ποντίων και η καθιέρωση της ως εθνικής επετείου, είναι ένα βήμα προς αυτήν την κατεύθυνση.

Κρίνεται, λοιπόν, έτσι απαραίτητη η λειτουργία ελληνικών σχολείων στο χώρο μας, γιατί ενισχύοντας την ελληνική παιδεία ενισχύεται ταυτόχρονα η διατήρηση του Ελληνισμού. Ένας Ελληνισμός που έχει ριζώσει κυριολεκτικά με αίμα στον τόπο μας. Τα βασανιστήρια των προγόνων μας περνούν στη γενιά μας ως τεράστιες μνήμες.

Γύρω σου ξεχύνονται μαυροφορεμένες. Θρηνούν για τα χαμένα τους σπλάχνα. Γυναίκες αδέσποτες περνάνε δίπλα σου, καθώς τραβάνε για εξορίες, κρατώντας ορφανά παιδιά στα χέρια τους η καθεμιά απ' αυτές.

Παραπέρα θα βρεις μια φυλακή και θα δεις το πτώμα του παππού σου να έχει ξεμείνει άθαφτο, σε μια γωνιά για πάντα φυλακισμένο. Ίσως κάτι τέτοια αδικημένα χώματα και σαν αυτά της Κύπρου, αναλογίζεται ο Νομπελίστας Έλληνας ποιητής Γιώργος Σεφέρης, όταν λέει: «Όπου και να ταξιδέψω, η Ελλάδα με πληγώνει».

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Χρίστος Παναγιώτου, από την Κύπρο.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ (Λεμεσός-Κύπρος): Στη χθεσινή του ομιλία ο κ. Καμπανέλλης αναφέρθηκε στην Ελλάδα, ως μία πολιτικά μικρή χώρα, με περιορισμένο λόγο σε διεθνές προσκήνιο.

Αν η μάνα του σύγχρονου μοντερνιστικού κόσμου είναι μικρή, τότε πώς θα χαρακτηρίζονταν η πατρίδα μου η Κύπρος, η οποία αιώνες τώρα λειτουργεί ως ετερόφωτο σώμα, αντλώντας το φως της από την ένδοξη μητέρα Ελλάδα.

Η Ελλάδα μπορεί μεν να εξαντλεί όλες της τις δυνάμεις και να προστατεύει την Κύπρο, αλλά η Κύπρος και ιδίως ο κυπριακός πολιτικός κόσμος δεν έχει την ευχέρεια να αναμένει την εξέλιξη της ροής των πραγμάτων, για να αντιδράσει. Η Κύπρος χρειάζεται δυναμικούς, παθιασμένους και πάνω απ' όλα ανοιχτόμυαλους πολιτικούς ηγέτες, που θα πάρουν στους ώμους τους το μέλλον αυτού του κράτους και θα είναι αρκετά ευσυνειδήτοι, για να αναλάβουν την ευθύνη των τυχόν σφαλμάτων τους. Η ανάληψη πρωτοβουλιών, καθώς και οι γοργές και έγκαιρες αντιδράσεις στις κινήσεις των αντιπάλων και των πανίσχυρων συμμάχων τους, είναι χαρακτηριστικά που διέπουν την εικόνα του ιδανικού πολιτικού ηγέτη.

Ίσως όλα τα πιο πάνω να παρουσιάζονται ουτοπικά. Είναι, όμως, καθ' όλα επιτακτικά, αν κάνει κανείς έναν απολογισμό για την εικόνα των σημερινών, αλλά και των πριν είκοσι και πλέον χρόνια πολιτικών. Άλλωστε, ποια η διαφορά, μιας και κατά μεγάλο ποσοστό παραμένουν οι ίδιοι. Ίσως εκεί να έγκειται το μεγαλύτερο πρόβλημα, που φράσσει το δρόμο προς τη λύση του Κυπριακού.

(Στο σημείο αυτό εισέρχεται στην Αίθουσα η Πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων κ. Άννα Μπενάκη-Ψαρούδα για να παρακολουθήσει τη συνεδρίαση)

Χειροκροτήματα

Η Πρόεδρος της Βουλής κ. Άννα Μπενάκη – Ψαρούδα παρακολουθεί συνεδρίαση των Επιτροπών της «Βουλής των Εφήβων»

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Άννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Παρακαλώ συνεχίστε,μη διακόπτετε.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Συνεχίστε, κύριε Παναγιώτου.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ (Λεμεσός-Κύπρος): Οι παρωχημένοι πλέον πολιτικοί μας αρχηγοί έχουν κουραστεί, ενώ ένα σύννεφο άγνοιας φαίνεται να πλανάται πάνω από τα κεφάλια τους. Δημιουργούν αδικαιολόγητες εσωτερικές διαμάχες, απλώς για να δείξουν ότι βρίσκονται σε εγρήγορση, ενώ στην πραγματικότητα, τι λένε, παρά μόνο το ίδιο ακριβώς πράγμα. Αρνούνται να αναλάβουν τις ευθύνες των λαθών τους με τρανότερο παράδειγμα την πρόσφατη πτώση του κυπριακού πολιτικού αεροπλάνου στο Γραμματικό, που στοίχισε τη ζωή σε εκατόν είκοσι έναν ανθρώπους, δεκάξι παιδιά και ξεκλήρισε ολόκληρες οικογένειες, πενταμελείς και εξαμελείς.

Τέτοιες ασυνειδησίες οδηγούν μόνο στο χάος, αφού οι υπαίτιοι παραμένουν στα καθήκοντά τους και τα λάθη επαναλαμβάνονται και επαναλαμβάνονται και επαναλαμβάνονται. Άλλωστε, σε μια τόσο μικρή κοινωνία, όπως της Κύπρου, ποιος τολμά να αποδώσει ευθύνες στους υπαίτιους; Έτσι σήμερα φτάσαμε να διδασκόμαστε

την ιστορία διακοσίων χρόνων πριν, μιας και οι κύριοι πρωταγωνιστές του αγώνα '55-'59, της εποχής μετά το '60 και '74 είναι ακόμα στο πολιτικό προσκήνιο. Ποιος έχει το θάρρος να τους κρίνει;

Η λύση είναι μονόδρομος. Αντικατάσταση των παρωχημένων πολιτικών με νέους οραματιστές, που έχουν δίψα για δουλειά και πείσμα για δικαίωση, πολιτικούς που θα έχουν το θάρρος να υποβάλουν βέτο στην ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, πολιτικούς που θα ξέρουν τι ζητούν οι ίδιοι και ο πολιτικός λαός, που δεν θα φάσκουν και θα αντιφάσκουν, όπως στις περιπτώσεις των σχεδίων Κουεγιάρ και Γκάλι, που ήταν κάπως ευνοϊκά και απερρίφθησαν, και του σχεδίου Ανάν, που ήταν εντελώς ασυνάρτητο και κατά μεγάλη πλειοψηφία είχε γίνει αποδεκτό.

Εξ άλλου, ποιος απαλλαγμένος από οικονομικές προκαταλήψεις Ευρωπαίος επιθυμεί την ένταξη της Τουρκίας, μιας χώρας που έχει να επιδείξει ένα μεγάλο μηδενικό στον τομέα πολιτισμός, που επί τόσους αιώνες επιβίωνε απομυζώντας την κουλτούρα των κατακτημένων λαών της όπως ακρίδες; Ίσως τότε η ιστορία να μπορεί να γραφεί ελεύθερα σε χρυσές σελίδες, όπως της αξίζει.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Εγώ ευχαριστώ, κύριε Παναγιώτου.

Κυρίες και κύριοι Έφηβοι Βουλευτές, έχετε, κυρίως, εσείς και έχουμε όλοι την ιδιαίτερη χαρά και τιμή να βρίσκεται μαζί μας η Πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων, η κυρία Μπενάκη-Ψαρούδα. Η εδώ παρουσία της κυρίας Προέδρου δείχνει το ιδιαίτερο ενδιαφέρον, την ιδιαίτερη φροντίδα και της Βουλής των Ελλήνων στο σύνολό της, αλλά και της ίδιας γι' αυτό το Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα της Βουλής.

Κυρία Πρόεδρε, πολύ σας ευχαριστούμε.

ANNA ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ (Πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων): Κύριε Πρόεδρε, ευχαριστώ πολύ για την ωραία υποδοχή που μου κάνατε.

Ήρθα να ευχηθώ εδώ στους Έφηβους Βουλευτές καλή αρχή στην συνεδρίαση σας. Θα παρακολουθήσω από το γραφείο μου όσο μπορώ, μέσω του εσωτερικού κυκλώματος της Βουλής αλλά και από τα Πρακτικά, όσα θα λεχθούν και θα επανέλθω, για να σας χαιρετήσω την ώρα που θα τελειώσετε τις εργασίες σας και εκεί θα σας πω μια δυο σκέψεις που κάνω και εγώ, όπως κάνετε όλοι σας.

Τώρα, όμως, θα σας διαταράξω λιγάκι την τάξη, για να χαιρετήσω τους φίλους μας έναν - έναν και μία - μία και να βγάλουμε και μια φωτογραφία, όπως είθισται όλα τα χρόνια που γίνεται η Βουλή των Εφήβων, την οποία αύριο θα τους τη δώσουμε να την έχουν ως ενθύμιο.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Η διατάραξη αυτή είναι ευπρόσδεκτη από όλες και από όλους.

(Στο σημείο αυτό η Πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων Άννα Μπενάκη-Ψαρούδα χαιρέτησε δια χειραψίας έναν – έναν τα παιδιά)

ANNA ΜΠΕΝΑΚΗ – ΨΑΡΟΥΔΑ (Πρόεδρος της Βουλής): Σας ευχαριστώ και καλή συνέχεια.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Κωνσταντίνος Φυλάτος, από τη Θεσσαλονίκη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΥΛΑΤΟΣ (Β΄ Θεσσαλονίκης): Αξιότιμε Πρόεδρε της Επιτροπής, αγαπητοί φίλοι, το Ευρωπαϊκό Σύνταγμα, αρχικά ως ένα υπέρμετρα φιλόδοξο εγχείρημα για τους κόλπους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πέρασε από πολλά στάδια κατά τα οποία αμφισβητήθηκε και αντιμετωπίστηκε με σκεπτικισμό, τόσο σε ό,τι αφορά στο περιεχόμενό του και τη δυνατότητα αυτού να πραγματευτεί ευαίσθητα ζητήματα, όσο και σε ό,τι αφορά στην ετοιμότητα των Ευρωπαίων πολιτών να δεχθούν ένα τέτοιου είδους υπερεθνικό δημιούργημα.

Η προσπάθεια περισυλλογής των αντιρρήσεων, αξιολόγησης και πιθανής ενσωμάτωσης των ιδεών που προβάλλουν σε επίσημα πλαίσια δεν υπήρξε και δεν είναι ακόμα εύκολη. Προσκρούει σε διαφορετικά συμφέροντα, στον άνισο βαθμό ανάπτυξης των χωρών, σε παραδοσιακές ηγεμονιστικές αντιλήψεις, αλλά και σε αντιθέσεις, που σχετίζονται με τις πολιτιστικές ιδιαιτερότητες.

Γιατί, όμως, να φτάνουμε στα άκρα; Η Ευρώπη μπορεί και πρέπει να αποτελέσει ενιαίο χώρο δικαιοσύνης για όλους. Πρέπει να κινηθεί με ενιαίες πολιτικές σε τομείς που εξασφαλίζουν στον ευρωπαϊκό χώρο ευημερία, ασφάλεια, ισότητα και δικαιοσύνη. Μπορεί να αποδεχθεί και να ενσωματώσει στο σύνολο των θεσμών της το Σύνταγμα που δημιουργήθηκε απ' αυτήν γι' αυτήν. Η προσπάθεια αυτή αξίζει να ευοδωθεί σε μία εποχή που η πρόοδος και η ευημερία δεν είναι πια αποκλειστικά εθνική υπόθεση.

Οδεύουμε, λοιπόν, ήδη προς ένα νέο πρότυπο πολιτικής οργάνωσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία πλέον μπορεί να αποτελεί μία οντότητα άγνωστη στη μέχρι τώρα ιστορία των πολιτικών συστημάτων. Δεν υπήρξε ποτέ ξανά στα παγκόσμια χρονικά ένωση κρατών, όπως η Ευρωπαϊκή. Κανείς δεν μπορεί να γνωρίζει τη μετέπειτα συμπεριφορά και την εξέλιξή της.

Η αμηχανία, λοιπόν, είναι δικαιολογημένη και σε κάθε νεοεισαχθέν στοιχείο, πόσο μάλλον σ' ένα Σύνταγμα, που, εκ φύσεως, προωθεί ως ένα βαθμό την ολοκλήρωση, την ολοκλήρωση που όχι αδικαιολόγητα αποτελεί όρο εύκολα παρεξηγήσιμο.

Για να διασφαλιστεί ωστόσο η συνέχεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης πρέπει να διασφαλιστούν η δημοκρατική ισορροπία, καθώς επίσης και η αποτελεσματικότητα και η διαφάνεια στη λειτουργία των θεσμών. Ένα συνταγματικό κείμενο και η κωδικοποίηση των ισχυόντων κανόνων, των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων που αυτό συνεπάγεται, συμβάλλει αποφασιστικά σ' αυτό.

Η επικύρωση και η ενσωμάτωσή του στο κάθε κράτος ξεχωριστά αποτελεί σήμερα τη μεγαλύτερη πρόκληση στην Ένωση. Γι' αυτό και δεν γνωρίζω κατά πόσο θα αποτελέσει την καλύτερη λύση η πρόταση ενός δημοψηφίσματος. Άλλωστε, σημαντικό ποσοστό του ευρωπαϊκού πληθυσμού δεν είναι σε θέση να κρίνει τους ευρωπαϊκούς θεσμούς, να τους αναλύσει και να τους εγκρίνει ή να τους απορρίψει. Γι' αυτό κάθε κράτος-μέλος οφείλει να καταστήσει σαφές στη συνείδηση κάθε ευρωπαίου το υπερκρατικό αυτό έργο.

Σημαντικότερο θέμα, λοιπόν, δεν αποτελεί η ψήφιση του Ευρωπαϊκού Συντάγματος, αλλά η αναζήτηση της αλήθειας και η προσέγγιση του θεσμικού περιορισμού όχι ως ενός κοινού νόμου, αλλά ως αφορμή για την έναρξη ενός εθνικού και δημόσιου διαλόγου. Άλλωστε και ψυχολογικά τίποτα δεν ενεργεί διεγερτικά όσο η διαφωνία.

Όταν ο άλλος δεν προβάλλει διαλεκτική αντίσταση στη γνώμη που διατυπώνουμε και εύκολα συμφωνεί μαζί μας, τίποτα δεν κερδίζουμε. Απεναντίας χάνουμε, γιατί ακόμη και αν βρισκόμαστε στο σωστό δρόμο, βλέπουμε μόνο τη γραμμή που έχουμε χαράξει και δεν παρατηρούμε ούτε αριστερά ούτε δεξιά, όπως συνηθίζουμε να λέμε, οπότε το «θήραμα», η αλήθεια, μπορεί να κρυφτεί.

Ίσως τελικά το περιεχόμενο του Ευρωπαϊκού Συντάγματος να μη μας καλύπτει απόλυτα. Ίσως η στάση που τήρησαν μερικές χώρες κατά την επικύρωσή του στο παρελθόν να μην ήταν η καλύτερη αναμενόμενη για εμάς. Αυτό, όμως, δεν πρέπει να μας στρέφει εναντίον του, αλλά να μας ενθαρρύνει, να ενισχύει τη μέθεξη, να ευνοεί τη διένεξη.

Όπως κάθε νέο δημιούργημα, έτσι και αυτό έχει αδυναμίες. Το πέρασμα του χρόνου και οι αναθεωρήσεις που θα υποστεί είναι τα στοιχεία αυτά που εν καιρώ θα το καταξιώσουν. Όλα θέλουν το χρόνο τους, πόσο μάλλον ένα τέτοιας εμβέλειας και

σοβαρότητας δημιούργημα. Είναι γεγονός πως πολλοί από εσάς δεν θα συμφωνήσουν με τη γνώμη μου. Ωστόσο ελπίζω πως οι απόψεις μου προκάλεσαν ενδιαφέρον και προβληματισμό.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ευχαριστούμε τον κ. Φυλάτο.

Παρακαλώ τον Έφηβο Βουλευτή Κωνσταντίνο Εξαδάκτυλο, από την Κορινθία, να πάρει το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΕΞΑΔΑΚΤΥΛΟΣ (Νομός Κορινθίας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι Βουλευτές, όπως γνωρίζουμε τις ημέρες αυτές η Ευρωπαϊκή Ένωση καλείται να αποφασίσει για ένα πολύ σημαντικό θέμα το οποίο θα επηρεάσει το μέλλον της και την περαιτέρω πορεία της: Είναι η ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ένα θέμα τόσο σοβαρό για το οποίο αδυνατώ να καταλάβω γιατί δεν ζητείται η γνώμη των λαών των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Επειδή ο μηδενικός αριθμός δημοψηφισμάτων στα τριάντα χρόνια της νεοσύστατης Ελληνικής Δημοκρατίας με φοβίζουν και μου δείχνουν πως δεν θα καταλήξουμε στη διενέργεια κάποιου δημοψηφίσματος, θα προσπαθήσω να σας αναλύσω τις απόψεις, που πιστεύω ότι ασπάζεται η πλειοψηφία του ελληνικού λαού και οι οποίες υποστηρίζουν τη μη ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Κατ' αρχήν, είναι οι συνεχείς παραβιάσεις και η επιθετική πολιτική που ασκεί η Τουρκία, καθώς και το φαινόμενο της ύπαρξης δύο κρατών, του πολιτικού και του στρατιωτικού. Μπορεί βέβαια να υπάρχει κάποια πρόοδος στον πολιτικό τομέα, αλλά αυτή σκιάζεται από τις συνεχείς επιθετικές βλέψεις, οι οποίες εκφράζονται μέσω της πολιτικής των στρατιωτικών.

Επιπλέον, η μη αναγνώριση της γενοκτονίας των Ποντίων, καθώς και της γενοκτονίας των Αρμενίων αποτελεί σημαντικό πρόβλημα και φανερώνει ότι η Τουρκία δεν παρουσιάζει κάποια βελτίωση στο θέμα του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αλλά και του ανθρώπου γενικότερα.

Ένα ακόμη επιχείρημα για τη μη ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση είναι τα επακόλουθα της ένταξης αυτής, όπως η ανεργία, η πολιτισμική αλλοίωση, κυρίως των ομόρων κρατών, όπως η Ελλάδα και των άλλων Ευρωπαϊκών Κρατών, καθώς και το μέλλον των περιοχών της Θράκης, οι οποίες είναι ήδη στην πλειοψηφία τους Μουσουλμανικές και θα αφομοιωθούν τελείως, με αποτέλεσμα κάποια στιγμή αναγκαστικά να απαιτηθεί από τους πληθυσμούς της η ανεξαρτητοποίηση των περιοχών αυτών.

Επιπλέον, είναι οι 1017 αγνοούμενοι, των οποίων η τύχη αγνοείται από την εισβολή των Τούρκων στην Κύπρο, καθώς και η μη αναγνώριση της Κύπρου από την Ευρωπαϊκή Ένωση και η διατήρηση κατοχικού στρατού σε μία χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Κατά τη γνώμη μου η ελληνοτουρκική φιλία είναι εφικτή, αλλά η ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, που είναι εκ φύσεως αδύνατο, είναι ανέφικτη.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Κυρίες και κύριοι Έφηβοι Βουλευτές, θέλω να εξάρω με κάθε ειλικρίνεια την ποιότητα των απόψεων, τις οποίες όλες και όλοι σας διατυπώσατε. Η φαντασία, το όραμα και προπαντός η αθωότητα πολλών από τις σκέψεις σας είναι ακριβώς αυτό που πρέπει να χαρακτηρίζει νέες και νέους της ηλικίας σας.

Θα προσέξατε, ίσως, ότι με την ευκαιρία της επίσκεψης της κυρίας Προέδρου της Βουλής αναφέρθηκα στο γεγονός ότι αυτές οι συνεδριάσεις της Βουλής των Εφήβων αποτελούν για τη Βουλή ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα. Στο πλαίσιο αυτό θα ήθελα να δεχθείτε μερικές δικές μου παρατηρήσεις σε διάφορες σκέψεις, τις οποίες διατυπώσατε, καθώς, επίσης, να σας πω ότι τόσο σήμερα, όσο και αύριο, για να είσαστε ίσως περισσότερο έτοιμοι, είμαι στη διάθεσή σας για να απαντήσω σε όποια ερωτήματα ή προβληματισμούς σας απασχολούν και αφορούν σε θέματα τα οποία εντάσσονται στις εξωτερικές υποθέσεις, στην εξωτερική πολιτική και στα θέματα της εθνικής άμυνας.

Είπε με πολύ μεγάλη συναισθηματική φόρτιση η Κατερίνα Παναγιωτοπούλου ότι αφιερώνει στον παππού της τις σκέψεις που είχαμε τη χαρά να ακούσουμε και μας προέτρεψε να μην ξεχνάμε τις γενοκτονίες, να μην ξεχνάμε τούτο, εκείνο κ.λπ.. Αυτό είναι σωστό. Όμως, η μνήμη προάγει τους λαούς, η μνήμη συμβάλλει σε ένα καλύτερο μέλλον όταν συντηρείται επ' αγαθώ, δηλαδή συντηρείται με σκοπό εμείς να κάνουμε το σωστό, με σκοπό εμείς να παρασκευάζουμε εκείνες τις άμυνες, ώστε να μην υφιστάμεθα μειώσεις ή διώξεις και όχι όπως, δυστυχώς, υπάρχουν κάποιες φορές, που παρεκτρέπεται και υπηρετεί το φανατισμό και την εχθρότητα.

«Ναι», λοιπόν, στη μνήμη, αλλά στη μνήμη εκείνη που μας κάνει σοφότερους και όχι στη μνήμη που μας καλλιεργεί έναν φανατισμό, μια εκδικητικότητα. Δεν λέω ότι είχατε κάτι τέτοιο στο νου σας. Απλώς έχω την ευκαιρία, από τις σκέψεις σας, να πω ποια μνήμη πρέπει να προκρίνουμε.

Για τον πόλεμο στο Ιράκ, η Στέλλα Τζινοπούλου είπε μια λίγο αδόκιμη, αλλά πολύ εύστοχη φράση: «απανθρωπισμός του ανθρώπου», δηλαδή ότι ο άνθρωπος

παύει λίγο-πολύ να είναι άνθρωπος. Αυτό, δυστυχώς, συμβαίνει πάντοτε όταν υπάρχει πόλεμος. Και είναι και σωστή η παρατήρηση ότι υπάρχει σήμερα επί του πλανήτη ένας και μοναδικός κυρίαρχος, υπάρχει δηλαδή μία υπερδύναμη, γεγονός το οποίο δεν είναι το καλύτερο, διότι η ισορροπία πάντοτε διαφυλάσσει αρχές, πεποιθήσεις, πολιτισμούς, κ.λ.π.

Για το Μακεδονικό θα μπορούσε κανείς να πει πολλά. Είναι ένα θέμα το οποίο ταλανίζει, επί πολλές δεκαετίες, την εξωτερική μας πολιτική και ένα θέμα για το οποίο δεν διστάζω να σας πω ότι έχουν γίνει, από όλες τις πολιτικές παρατάξεις, διάφορα λάθη, άλλοτε μεγαλύτερα και άλλοτε μικρότερα. Είναι βέβαιο ότι δεν υπάρχει εθνότης μακεδονική και είναι βέβαιο ότι η ελληνική Πολιτεία δεν πρόκειται να αποδεχθεί αυτή τη λογική, η οποία μέσα από το όνομα προσπαθεί να επιβάλει, προσπαθεί να διαδώσει διεθνώς την ύπαρξη μιας εθνικής συνείδησης. Και εδώ συμφωνούν οι πολιτικές δυνάμεις της χώρας, τουλάχιστον οι περισσότερες. Το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας έχει μία διακριτή διαφοροποίηση στα θέματα εξωτερικής πολιτικής. Όλες οι άλλες πολιτικές δυνάμεις στις βασικές κατευθυντήριες γραμμές της εξωτερικής μας πολιτικής, είμαστε σύμφωνοι, βεβαίως με διαφορετικές προσεγγίσεις. Δεν συμφωνούμε σε όλα, αλλά συμφωνούμε στις κεντρικές, στις βασικές, στις κατευθυντήριες γραμμές.

Εμείς, λοιπόν, δεν έχουμε αντίρρηση στη χρήση του όρου «Μακεδονία», διότι είναι ένας ενιαίος, μεγάλος γεωγραφικός χώρος. Έχουμε όμως αντίρρηση στη χρήση όπως είναι, δηλαδή μόνον ως «Μακεδονία», ακριβώς διότι επιλέγεται αυτός ο όρος όχι ως γεωγραφικός, αλλά ως σηματοδοτών, ως συμβολίζων εθνική οντότητα. Και αυτό ούτε το δεχόμαστε, ούτε είναι ιστορικά δυνατόν να βεβαιωθεί, να υποστηριχθεί. Δεν υπάρχει. Είναι κατασκευάσμα. Γι' αυτό και ελέχθη, πολύ σωστά, το περί Βορείου, Νέας Μακεδονίας-Σκόπια, δηλαδή διάφορες ονομασίες οι οποίες κρατούν το «Μακεδονία» μόνον ως γεωγραφικό προσδιορισμό.

Την κυρία Ντόκου την πρόσεξα πολύ. Όλους σας πρόσεξα, αλλά το λέω επειδή με ρώτησε. Έχω μια μικρή αντίρρηση σε κάτι το οποίο είπε. Έθεσε μια σειρά από ερωτήματα καθημερινότητας, προβληματισμού, ταλαιπωρίας από μετακινήσεις, ενδεχομένως και αναξιοκρατικών επιλογών, τις οποίες υποδέχεται η ίδια και η οικογένειά της.

Και είπε, αφού τα διετύπωσε όλα αυτά ότι, τις απαντήσεις αναζητώ από αυτούς που είναι υπεύθυνοι για τη ζωή μου. Αυτό, κυρίες και κύριοι Έφηβοι Βουλευτές μεταφράζεται στο ότι πιστεύει η κυρία Ντόκου στη λεγόμενη συλλογική, κοινωνική

ευθύνη. Εν μέρει είναι σωστό και εν μέρει και για πολλά θέματα κάθε κοινωνικά οργανωμένο σύνολο, κάθε κοινωνία, κάθε πολιτεία έχει το χρέος να εξασφαλίζει για τους πολίτες της μια σειρά από δεδομένα, αλλά σε καμία περίπτωση δεν μπορείτε να πείτε ότι υπάρχουν υπεύθυνοι για τη ζωή σας. Υπεύθυνος και υπεύθυνη για τη ζωή του καθενός είναι ο ίδιος, είστε εσείς υπεύθυνοι για τη ζωή σας. Και εδώ περνάμε στην ατομική ευθύνη. Οι κοινωνίες προάγονται από τη συνεισφορά και τη συμβολή των ατόμων. Και τα ολοκληρωμένα άτομα έχουν ατομική ευθύνη. Αν φύγουμε δε από αυτήν τη λογική και τα ρίξουμε όλα στην κοινωνική και τη συλλογική ευθύνη, τότε κυρίες και κύριοι κανείς δεν θα φταίει για τίποτε. Ο καθένας θα κάνει ό,τι θέλει, ο καθένας θα ενεργεί κατά το δοκούν και θα καταλήγουμε να λέμε, δεν μπόρεσα, δεν φταίω, υπάρχει συλλογική ευθύνη, εκεί πηγαίνουν τα πράγματα, μπήκα και εγώ μέσα σ' αυτήν την πορεία, δεν έχω ευθύνη.

Ναι, λοιπόν, υπάρχει συλλογική ευθύνη, υπάρχει ευθύνη της πολιτείας και του κράτους για μια σειρά από θέματα, αλλά ποτέ εις βάρος της ατομικής.

Για το Κυπριακό μου άρεσε πολύ η άποψη της κυρίας Λαζοπούλου, για τη διδασκαλία αμοιβαίως της ελληνικής γλώσσας στους Τουρκοκύπριους και της τουρκικής στους Ελληνοκύπριους. Αν θυμάμαι στο απώτερο παρελθόν αλλά και σήμερα, είχε επιχειρηθεί κάτι τέτοιο αμέσως μετά τις Συμφωνίες της Ζυρίχης και του Λονδίνου, εκεί μετά το 1960 αλλά δε νομίζω ότι προχώρησε όσο έπρεπε.

Για το Κυπριακό διατύπωσε, επίσης, συναισθηματικά φορτισμένες απόψεις και ο Χρίστος Παναγιώτου, με κάθε δικαίωμα και τον ακούσαμε με πολύ αγάπη και εκτίμηση, μια και ζει εκεί και ξέρει και τα βλέπει τα πράγματα. Ήθελα, λοιπόν, με την ευκαιρία των απόψεών του, αλλά και απόψεων που διατυπώθηκαν και από άλλους όχι μόνον για το Κυπριακό, αλλά και για άλλα θέματα που μας διακατέχει καμιά φορά ένα αίσθημα αδικίας, να πω ότι δυστυχώς –λυπούμαι γιατί θα προσγειώσω λίγο αυτήν την αθωότητα σε κάποιο ρεαλισμό- η διεθνής ζωή, η εξωτερική πολιτική δεν εδράζεται στο δίκαιο και στο σεβασμό των δικαιωμάτων. Υπάρχει και καταστατικός Χάρτης διεθνώς αποδεκτός -είναι ο Καταστατικός Χάρτης με τον οποίο ιδρύθηκαν, παλαιότερα η Κοινωνία των Εθνών, αργότερα που ισχύει και σήμερα, τα Ηνωμένα Έθνη- υπάρχουν ανθρώπινα δικαιώματα, συμβάσεις υπογεγραμμένες κλπ., αλλά δυστυχώς δεν είναι ούτε το δίκαιο, ούτε αυτές οι συμβάσεις, οι οποίες διέπουν τη διεθνή ζωή.

Τη διεθνή ζωή τη διέπουν η ισχύς, η ισορροπία και τα ερείσματα. Δεν μας αρέσει αυτό, ούτε εμένα μου αρέσει, σε κανέναν δεν αρέσει, είναι κυνικό, αλλά δυστυχώς έτσι είναι. Η διεθνής ζωή διέπεται, κατά κύριο λόγο, από την ισχύ, από την

ισορροπία των δυνάμεων και από τα ερείσματα τα οποία δημιουργεί κάθε χώρα για τον εαυτό της. Μακάρι να ίσχυε κάποιο διεθνές δίκαιο απολύτως και μακάρι να ίσχυαν όλες οι διεθνείς συμβάσεις. Όμως, ισχύουν μεν κάποιες εποχές, παραβιάζονται, όμως, κάποιες άλλες εποχές.

Η τρομοκρατία στην οποία αναφέρθηκε ο πατριώτης μου Κώστας Μενεξάκης είναι μέγα και σύνθετο θέμα. Είναι πολύ δυσχερές στην αντιμετώπισή του. Δεν υποστηρίζω ότι αυτή η κατασταλτική προσπάθεια, η οποία γίνεται παγκοσμίως, προεξαρχουσών των Η.Π.Α., που άρχισε τον Σεπτέμβριο του 2001 εξ αιτίας του χτυπήματος στους δίδυμους πύργους, είναι η καλύτερη προσπάθεια, αλλά δεν μπορεί οι δημοκρατικές επιμέρους κοινωνίες να ανεχθούν τη δραστηριότητα κάποιων ανθρώπων, οι οποίοι εγκληματούν στα τυφλά, με σκοπό να προασπίσουν, όπως εκείνοι νομίζουν, κάποια δικαιώματά τους. Δεν είναι δύσκολο να κακίζουμε αυτήν την κατασταλτική αντιτρομοκρατική πολιτική. Δεν είναι δύσκολο να αναγνωρίσει κανείς κάποια ίχνη δικαιωμάτων, κάποια ίχνη αντιστάσεως σ' αυτούς οι οποίοι ακολουθούν αυτή την τακτική.

Φαντασθείτε, όμως, αν οποιοσδήποτε από σας υφίστατο προσωπικά ή στο φιλικό του περιβάλλον απώλεια φιλικού του προσώπου από μια τέτοια ενέργεια. Τότε όταν το συλλογικό περνάει στο ατομικό, θα βλέπατε ότι καλώς ή κακώς υπάρχει ανάγκη να ασκείται αυτή η αντιτρομοκρατική πολιτική.

Για την ένταξη της Τουρκίας στην Ευρώπη, για την οποία μίλησαν ο κ. Νικολακόπουλος και ο κ. Εξαδάκτυλος, πρέπει να πούμε ότι οι κυβερνήσεις των τελευταίων 15 ετών την υποστηρίζουν, ασχέτως κομμάτων, για δύο λόγους: ο πρώτος είναι διότι πιστεύουμε ότι μια Τουρκία, η οποία προσανατολίζεται προς την Ευρώπη και εξ αυτής της αιτίας βελτιώνει τις δομές της, την οικονομία της, την κοινωνία της, την παιδεία και την κουλτούρα της, θα είναι ένας γείτονας με τον οποίο θα μπορούμε να συνεννοηθούμε καλύτερα. Αντιθέτως, μια Τουρκία απομονωμένη σε κακή οικονομική και κοινωνική κατάσταση, θα είναι πάντα ένας κακός συνομιλητής, ένας εχθρικός συνομιλητής, ο οποίος θα θέλει να κάνει εξαγωγή όλων των αρνητικών του για να διατηρεί στο εσωτερικό του μια ισορροπία. Με μια Τουρκία δημοκρατική, πιο ισχυρή οικονομικά, ναι, θα μπορεί να συζητήσει κανείς πολύ καλύτερα.

Υπάρχει και ένας άλλος λόγος που δεν τον πολυλέμε δημοσία. Σας θυμίζω ότι η Τουρκία έκανε αίτηση ένταξης στην Ε.Ο.Κ. όταν έκανε και η χώρα μας, δηλαδή εδώ και 40 χρόνια. Και όλα αυτά τα χρόνια, ισχυροί Ευρωπαίοι φίλοι μας, λίγο-πολύ

ψιθύριζαν στο αυτί των Τούρκων ότι τους θέλουν στην Ευρώπη, αλλά ότι οι Έλληνες, με τους οποίους έχουν τα προβλήματα, αντιδρούν.

Η Γερμανία –η τότε Δυτική Γερμανία- η οποία φιλοξενεί αρκετά εκατομμύρια Τούρκων μεταναστών, η Γαλλία, η οποία είχε και έχει μεγάλα οικονομικά και εμπορικά συμφέροντα και συναλλαγές με την Τουρκία και άλλες χώρες, όπως η Μεγάλη Βρετανία, πολλές φορές έφεραν ως άλλοθι το γεγονός ότι εμείς σας θέλουμε, οι Έλληνες δεν σας θέλουν.

Με την αλλαγή, λοιπόν, αυτής της πολιτικής, όπου εμείς στηρίζουμε τον ευρωπαϊκό προσανατολισμό της Τουρκίας, αυτό το άλλοθι, ότι οι Έλληνες δεν θέλουν, έχει φύγει από τη μέση και γι' αυτό βλέπετε σήμερα ότι και η Γαλλία και η Ολλανδία και η Δανία και η Αυστρία διατυπώνουν αιτιάσεις διάφορες γύρω από την ευρωπαϊκή πορεία της Τουρκίας.

Η Τουρκία θα αργήσει πάρα πολύ να προσεγγίσει την Ευρώπη. Μιλάμε για 15 με 20 χρόνια από σήμερα κι αν αυτό καταλήξει σε πλήρη ένταξη. Αυτό το γνωρίζουν οι Τούρκοι, αλλά γνωρίζουν πολύ καλά –διότι έχουν ικανούς πολιτικούς και ικανούς διπλωμάτες και ικανούς στρατιωτικούς- ότι αυτή η πορεία των 10-15 ετών θα τους ευνοήσει, θα τους βοηθήσει και από κοινοτικούς πόρους, από χρήματα και γενικότερα θα είναι η αφορμή για να βελτιωθούν πολύ μια σειρά από δομές τις οποίες σήμερα έχει η τουρκική κοινωνία, η τουρκική οικονομία.

Τέλος, να πω κάτι για το Ευρωσύνταγμα, για το οποίο είχα προσωπικώς την τιμή να είμαι Πρόεδρος της Ειδικής Επιτροπής που συγκροτήθηκε για την κύρωσή του, πριν από μερικούς μήνες.

Πρέπει να σας πω κατ' αρχήν, ότι το πλήγμα το οποίο υπέστη η Ευρώπη ως σύνολο, από τα αρνητικά δημοψηφίσματα των Γάλλων και των Ολλανδών, ήταν σημαντικό. Πρέπει όμως, να θυμηθούμε ότι η Ευρώπη, ως σύνολο, πολλές φορές αντιμετώπισε πολλά και μεγάλα προβλήματα. Τα ξεπέρασε όμως. Και τα ξεπέρασε με μικρότερη ή με μεγαλύτερη επιτυχία και γι' αυτό η Ευρώπη προχωρεί.

Είναι δε πλέον διαπιστωμένο ότι οι Γάλλοι και οι Ολλανδοί, που για διαφορετικούς λόγους ο κάθε λαός καταψήφισαν το Ευρωσύνταγμα, δεν το έκαναν διότι είναι εναντίον της ιδέας της Ευρώπης, ούτε το έκαναν διότι οι Γάλλοι πολίτες μελέτησαν αυτό, που είναι πολλές χιλιάδες σελίδες. Μαζί με τις Συνθήκες και τα Πρωτόκολλα εγγίζει τις 9000 σελίδες. Δεν μελέτησε ο κάθε ψηφοφόρος αυτό το κείμενο και μετά συνειδητά πήγε και ψήφισε αρνητικά ή θετικά. Είναι εσωτερικοί, κατά κύριο λόγο, οι λόγοι για τους οποίους και ο ένας λαός και ο άλλος λαός καταψήφισαν.

Περιμένουν περισσότερα, ας πούμε, οι Γάλλοι αγρότες απ' όσα μπορεί να δώσει σήμερα η Ευρωπαϊκή Ένωση. Θέλουν μεγαλύτερη ελευθερία κινήσεων σε εθνικό επίπεδο, ας πούμε, οι Ολλανδοί –σας λέω τους δυο κυριότερους λόγους- απ' ό,τι παρέχεται μέσα από τα θέσμια της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Αυτοί ήταν οι κύριοι λόγοι, υποκινούμενοι και από τις διάφορες εσωτερικές πολιτικές δυνάμεις, που κατέληξαν στην καταψήφιση του Ευρωσυντάγματος, από αυτές τις δυο χώρες.

Να επαναλάβω τα συγχαρητήριά μου για τις πολύ μεστές και πολύ υπεύθυνες και σοβαρές τοποθετήσεις σας.

Η κυρία Ντόκου φαντάζομαι ότι κάτι θέλει να πει και μετά όποια ή όποιος θέλει να πάρει το λόγο.

Παρακαλώ την κυρία Ντόκου.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΝΤΟΚΟΥ (Νομός Καβάλας): Κατ' αρχάς να σας ζητήσω συγγνώμη για την προηγούμενη διακοπή, καθώς και για την παρέμβασή μου αυτή.

Απλά θεωρώ ότι η ευκαιρία που μου δόθηκε να βρίσκομαι αυτή τη στιγμή στη Βουλή και με τη σκέψη ότι, ίσως, δεν ανέβω στο Βήμα στην Ολομέλεια, για να αναφέρω κάποια πράγματα, θέλω να μου λύσετε τις απορίες κάποιων χρόνων.

Αναφέρατε, λοιπόν, ότι η έκθεσή μου λειτουργεί κοινωνικά. Έχω γράψει κάτι όσο μιλούσατε. Η δημοκρατία είναι εκείνη που μας μαθαίνει να λειτουργούμε συνολικά, όπως επισημάνατε ότι κάνω στην έκθεσή μου. Γι' αυτό θέτω τον εαυτό μου, καθώς και την οικογένειά μου ελεγχόμενη από ειδικούς και υπεύθυνους. Εξάλλου, πόσο ατομική είναι η ευθύνη που αναφέρατε, όταν κάποιος δεν επιλέγει τον τόπο που θα μείνει, τους ανθρώπους, αλλά και τα προβλήματα που θα συναντήσει; Μήπως θα μπορούσατε να μου απαντήσετε;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Η χώρα μας, τα τελευταία τριάντα χρόνια, απολαμβάνει μιας υποδειγματικής, θα έλεγα, δημοκρατικής ζωής, καμιά φορά υποδειγματικής μέχρι παρεξηγήσεως. Φτάνουμε, δηλαδή, στα ακρότατα όρια δημοκρατικών λειτουργιών. Δεν μπορώ, λοιπόν, να δεχθώ ότι οι όποιες αποφάσεις, οι όποιες επιλογές γίνονται από τον καθένα, δεν είναι επιλογές του ιδίου. Αν αναγκάζεται κάποιος να μετατίθεται, αν αναγκάζεται κάποιος να ζει με λιγότερους πόρους, με λιγότερα εισοδήματα από έναν άλλο, αν αναγκάζεται κατά συνέπεια ένα παιδί να αλλάζει σχολειά, όλα αυτά είναι προβλήματα. Αλλά δεν νομίζω ότι υπεσχέθη κανείς σε κανέναν κάτι διαφορετικό απ' αυτό που του συμβαίνει.

Και για να εξηγούμαι: Όταν κανείς μπαίνει στις Ένοπλες Δυνάμεις, κανείς δεν μπορεί να του υποσχεθεί –και αν τυχόν του το υποσχεθεί, θα είναι αφελές να το πιστέψει- ότι επί τριάντα πέντε χρόνια –λέω για τη θεωρητική καριέρα- θα παραμείνει σε ένα τόπο. Ούτε είναι δυνατόν να συμβεί αυτό. Δεν συμβαίνει σε κανέναν. Αυτή την επιλογή την κάνει οικειοθελώς. Εάν δεν του αρέσει αυτό που θα του συμβεί, τότε κάνει κάτι άλλο. Εσείς επιλέγετε αύριο να δώσετε εξετάσεις για να γίνετε φιλόλογος, εγώ να γίνω γιατρός, άλλος να γίνει δικηγόρος. Έχουμε χονδρικά, ο καθένας από μας που κάνουμε τις επιλογές μας, στο νου μας τι περίπτωση πρόκειται να μας συμβεί. Αυτό είναι το ένα, το οποίο είναι και το καίριο.

Υπάρχει κι ένα δεύτερο: Ότι προχωρώντας στην πορεία της ζωής μας, βρίσκουμε αδικίες. Είναι ανθρώπινο αυτό. Δεν υπάρχει ανθρώπινη ζωή, η οποία να μην έχει καλά και κακά. Δεν υπάρχει ανθρώπινη πορεία, η οποία να μην έχει ευτυχισμένες στιγμές και κακές στιγμές.

Κατά συνέπεια, αν δεν πρόκειται για κάποια ειδική εξαίρεση και ειδικό πρόβλημα, νομίζω πως ο καθένας ακολουθεί το δρόμο που επιλέγει και υποδέχεται τα θετικά αυτού του δρόμου, αλλά βεβαίως και τα αρνητικά. Αυτό ισχύει για όλους τους ανθρώπους.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Κατερίνα Παναγιωτοπούλου.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ (Α΄ Πειραιά): Κύριε Πρόεδρε, κατά τη διάρκεια του λόγου σας, είπατε ότι έχουμε νεανικά όνειρα, ότι ίσως ζούμε σε μια ιδανική αθωότητα και ότι μ' αυτό που θα μας πείτε ίσως μας προσγειώσετε απότομα.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Εγώ και τα οράματα και την αθωότητα τα εξήρα και τα θαυμάζω. Απλά, για ένα θέμα σας είπα να σας προσγειώσω, στο θέμα της εξωτερικής πολιτικής, που δεν είναι μόνο θέμα δικαίου και συνθηκών, αλλά ισορροπίας και ισχύος.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ (Α΄ Πειραιά): Αφήστε με να ολοκληρώσω, κύριε Πρόεδρε, και αν διαφωνείτε, τότε να διορθώσω κάτι.

Μας είπατε ότι η διεθνής ζωή δεν διέπεται από κάποιο διεθνές αποδεκτό δίκαιο. Μας είπατε ότι έτσι είναι ακόμα και αν δεν μας αρέσει, γιατί ούτε κι εσάς σας αρέσει αυτό, ότι ουσιαστικά είναι μία θέση που συνοψίζεται με την πολιτική και ας το αποδεχθούμε πλέον αυτό. Πρέπει, δηλαδή, να συμβιβαστούμε ότι θα αδικούμαστε σαν χώρα και τώρα και στο μέλλον; Είπατε «ναι» στη μνήμη, αρκεί να μην φανατίζει.

Το βρίσκετε φανατικό να διεκδικούν οι Πόντιοι την αναγνώριση της γενοκτονίας, όπως άλλωστε έκαναν οι Αρμένιοι, οι οποίοι τα κατάφεραν σε ένα βαθμό; Γιατί έχει αναγνωριστεί από δεκαεπτά χώρες η γενοκτονία των Αρμενίων.

Βρίσκετε ότι είναι φανατικό να ζητάμε μνημείο, να ζητάμε ένα μουσείο ιστορίας; Αν μπορείτε απαντήστε μας.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Δεν το βρίσκω καθόλου φανατικό, ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Και θα σας έλεγα ότι η ελληνική πολιτεία έχει καθυστερήσει να ικανοποιήσει και τα δυο. Η αναφορά μου στο φανατισμό και στην εχθρότητα ήταν μία θεωρητική αναφορά, σε σχέση με τη μνήμη. Η μνήμη είναι σπουδαίο πράγμα για τους λαούς και για τις κοινωνίες. Αρκεί να αξιοποιείται επ' αγαθώ, για το θετικό. Τα άλλα ασφαλώς τα αποδέχομαι πλήρως.

Τώρα να σας προσθέσω μία σκέψη, γύρω απ' αυτό που είπατε, ότι υποστήριξα ότι η διεθνής ζωή δεν διέπεται από δίκαιο και συμβάσεις, αλλά από ισχύ. Διέπεται και από δίκαιο, αλλά πάρα πολλές φορές αυτό το δίκαιο παραβιάζεται.

Και θέλω να σας πω -θα το δείτε όσες ή όσοι από σας μελλοντικά ασχοληθείτε με τη νομική επιστήμη- ότι η έννοια του δικαίου είναι μια κατ' εξοχήν σχετική έννοια. Τι εννοώ; Αν εσείς έχετε μία διαφορά με κάποιον συμμαθητή σας ή με κάποιον άνθρωπο από το φιλικό ή το συγγενικό σας περιβάλλον, υποστηρίζετε εσείς τη δική σας θέση, την οποία θεωρείτε ότι είναι δίκαια. Το ίδιο κάνει και ο απέναντί σας. Υποστηρίζει τη δική του θέση, διότι και εκείνος πιστεύει ότι είναι δίκαιο αυτό που υποστηρίζει.

Η έννοια του δικαίου είναι η κατ' εξοχήν σχετική έννοια. Αυτό, ίσως, δεν γίνεται εύκολα αντιληπτό, αλλά θυμηθείτε αυτή τη φράση μου, όσες και όσοι από σας ασχοληθείτε με τη νομική επιστήμη. Όπως δεν υπάρχει απόλυτος αλήθεια –αυτό είναι φιλοσοφικής αξίας θέμα- έτσι δεν υπάρχει και απόλυτο δίκαιο. Δεν υπάρχει κάτι το οποίο να γίνεται απ' όλους αποδεκτό ως δίκαιο, για τον πολύ απλό λόγο ότι κάτι το οποίο θα υπηρετεί τα δικά σας συμφέροντα, θα προσβάλλει τα δικά μου συμφέροντα. Νομίζω ότι αυτό εύκολα μπορεί κανείς να το καταλάβει.

Ποια είναι πάντοτε η νομοθετική προσπάθεια; Είναι να υπάρχουν τέτοιοι κανόνες συμβίωσης μέσα στην κοινωνία, ώστε να απαλύνονται αυτές οι αντιθέσεις και να εξομαλύνονται όλα αυτά τα αντικρουόμενα συμφέροντα. Ο ένας λέει «δώσε μου καλύτερο μισθό». Λες και εσύ «καλά κάνει, εργαζόμενος είναι». Αν, όμως, αυτός που θα δώσει τους καλύτερους μισθούς είναι ο πατέρας μας που τυχαίνει να έχει ένα μαγαζί, μία επιχείρηση και αυτό μειώσει το γενικότερο εισόδημα της οικογενείας μας, τότε λέμε «γιατί καλύτερο μισθό;» Έρχεται, λοιπόν, η πολιτεία και λέει ότι το ελάχιστο

που μπορείς να δώσεις είναι αυτό. Δεν υπάρχει, λοιπόν, κάτι το οποίο να είναι και για τον έναν και για τον άλλον δίκαιο. Αν αυτό το πάτε στην πολιτική, στη διεθνή ζωή, εκεί που υπηρετούνται τεράστια συμφέροντα, θα δείτε πόσο περισσότερο, δυστυχώς, ισχύει.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΜΠΕΡΟΥΚΑ (Β΄ Αθήνας): Κύριε Πρόεδρε, γιατί δεν μπορεί να γίνει διαχωρισμός ανάμεσα στους Αλβανούς και στους Βορειοηπειρώτες; Θα μου πείτε ότι τυπικά υπάρχει. Εμείς έχουμε γένος ελληνικό. Αλλά από τη στιγμή που τα ίδια τα Ελληνόπουλα δεν γνωρίζουν την Ιστορία και μας θεωρούν ίδιους με τους Αλβανούς, τι να το κάνουμε αυτό; Και από τη στιγμή που κάθε τρία χρόνια και εμείς και οι Αλβανοί πηγαίνουμε για ανανέωση των χαρτιών μας, την ίδια μοίρα έχουμε. Άρα, δεν υπάρχει διαχωρισμός από τη στιγμή που και ένας Αλβανός δεν μπορεί να μπει στο Πολεμικό Ναυτικό και εγώ δεν μπορώ να μπω στο Πολεμικό Ναυτικό, παρ' όλο που έχω γένος ελληνικό. Γιατί;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Με την Αλβανία έχουμε αποκαταστήσει καλές σχέσεις και θέλω να ελπίζω ότι με την πάροδο των ετών οι σχέσεις αυτές βελτιώνονται.

Θέλω να ξέρετε ότι, δυστυχώς, η δική μας πολιτική συμπεριφορά απέναντι σ' αυτήν τη χώρα είναι καλύτερη από τη δική τους απέναντί μας. Λέγω «δυστυχώς», διότι αυτά θα έπρεπε να λειτουργούν σε ένα επίπεδο αμοιβαιότητας. Και το λέγω αυτό διότι, ενώ εμείς φιλοξενούμε εκατοντάδες χιλιάδες πολίτες αυτής της χώρας, εκείνοι δεν εκπληρώνουν για εμάς τα μειονοτικά, την υπηρετήση των μειονοτικών τους δικαιωμάτων απέναντι σε γλώσσα, σε θρησκεία, σε εκπαίδευση κ.λπ.. Θα πρέπει να πούμε ότι γίνεται μία προσπάθεια. Είναι θετικό για εμάς να διατηρούμε στο νότο της Αλβανίας άτομα με αλβανική υπηκοότητα, αλλά ελληνική καταγωγή σαν ρίζες. Αυτό, άλλοι Βορειοηπειρώτες το δέχονται και άλλοι δεν το δέχονται. Εν πάση περιπτώσει, όλες οι Κυβερνήσεις και η σημερινή ιδιαίτερος προσπαθεί για τη βελτίωση των μειονοτικών δικαιωμάτων, τα οποία οφείλει η αλβανική πολιτεία να υπηρετεί. Ό,τι περισσότερο μπορούμε να κάνουμε, το κάνουμε.

Ο διαχωρισμός, στον οποίο αναφερθήκατε, θα ήταν μία εθνικά εσφαλμένη πολιτική. Το σφάλμα αυτής της πολιτικής δεν είστε εις θέση να το αντιληφθείτε, διότι είστε πολύ νέα και διότι είναι φυσικό να κυριαρχείστε από την επιθυμία να φύγετε από κάπου που δεν είναι καλά και να ενσωματωθείτε κάπου που είναι καλύτερα. Αυτό το κάνουμε και προσπαθούμε να το κάνουμε. Υπάρχουν ειδικές ρυθμίσεις και, αν θέλετε, προνομιακές μεταχειρίσεις κάποιες φορές για άτομα, τα οποία έχουν αλβανική

υπηκοότητα, αλλά ελληνική καταγωγή, δηλαδή είναι αυτό που λέμε Βορειοηπειρώτες. Ο διαχωρισμός, όμως, και το να ξεχάσουμε τι σημαίνει νότια Αλβανία είναι κάτι πολιτικά και εθνικά εσφαλμένο.

ΜΑΡΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ (Κύπρος): Κύριε Πρόεδρε, ίσως αυτό που θα πω τώρα φανεί σε μερικούς άτοπο, αλλά θα ήθελα απλώς να επισημάνω κάτι. Προηγουμένως κάποια συνάδελφος είπε ότι μία καλή λύση, για να επιλυθεί το Κυπριακό πρόβλημα, θα ήταν η εισαγωγή της δυνατότητας εκμάθησης της τουρκικής γλώσσας στα ελληνικά σχολεία, όπως επίσης και το αντίθετο στα τουρκοκυπριακά σχολεία. Θέλω να πω ότι αυτό ήδη γίνεται. Στα ελληνικά σχολεία ήδη το μάθημα της τουρκικής γλώσσας είναι μάθημα επιλογής, όπως επίσης και πολλοί Τουρκοκύπριοι έχουν τη δυνατότητα να μάθουν την ελληνική γλώσσα στα κρατικά ινστιτούτα επιμόρφωσης, τα οποία επιχορηγούνται από το κράτος.

Το κακό, όμως, είναι ότι καλλιεργείται η μνησικακία και η προκατάληψη μεταξύ των κοινοτήτων μέσα από τα βιβλία της ιστορίας. Καλό θα ήταν αυτό να επιλυθεί, γιατί είναι σοβαρό πρόβλημα.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Έχετε απόλυτο δίκιο. Όμως, νομίζω ότι η κυρία Λαζοπούλου δεν υπεστήριξε ότι, αν οι μεν μελετούν την γλώσσα των άλλων, θα λυθεί το Κυπριακό. Θα ήταν αφελές κάτι τέτοιο. Απλώς, είναι ένα στοιχείο το οποίο φέρνει κοντά τις δύο κυπριακές κοινότητες. Εγώ χαίρομαι ιδιαίτερα, γιατί ήξερα ότι υπάρχει αυτό, αλλά χαίρομαι που μαθαίνω ότι συνεχίζεται. Βεβαίως, είναι προαιρετικό και ίσως να μην είναι πολύ εκτεταμένο, αλλά είναι μία πολύ θετική σκέψη.

Ως προς το θέμα των βιβλίων, θέλω να πω ότι όλα αυτά αλλάζουν με την πολιτική απόφαση να βρεθεί λύση. Η πολιτική απόφαση, όπως είπαμε για διάφορα θέματα και το ξαναλέμε, είναι θέμα πολιτικών ισορροπιών, συμφερόντων, ισχύος, ερεισμάτων κ.λπ..

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΕΞΑΔΑΚΤΥΛΟΣ (Νομός Κορινθίας): Έχω πολλές ενστάσεις πάνω σε αυτά που είπατε και για πολλούς τομείς.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Αν είναι πολλά αυτά που θέλετε να πούμε, τότε ας τα αφήσουμε για μετά το διάλειμμα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΕΞΑΔΑΚΤΥΛΟΣ (Νομός Κορινθίας): Εντάξει.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Θέλει κάποιος άλλος να πάρει το λόγο;

ΗΛΙΑΣ ΙΩΑΝΝΟΥ (Κύπρος): Κύριε Πρόεδρε, παρακαλώ το λόγο.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Ηλίας Ιωάννου, από την Κύπρο.

ΗΛΙΑΣ ΙΩΑΝΝΟΥ (Κύπρος): Αναφέρθηκε προηγουμένως ότι δε συμφέρει στην Ευρωπαϊκή Ένωση η ένταξη της Τουρκίας. Αν δε συμφέρει στη βιομηχανική Ευρωπαϊκή Ένωση, η ένταξη μιας χώρας των 60 εκατομμυρίων ανθρώπων, η οποία σίγουρα θα φέρει πολύ χρήμα στις βιομηχανίες της Ευρώπης και δε συμφέρει μια χώρα η οποία μπορεί να υποστηρίξει αμυντικά την Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως είναι η Τουρκία, σε σχέση με άλλα κράτη-μέλη, που έχει υπεροχή όπλων, τότε η Κύπρος γιατί μπήκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση;

Δεύτερον, καμιά χώρα πριν την ένταξή της στην Ευρωπαϊκή Ένωση δεν είχε το επίπεδο που απέκτησε ύστερα. Και σήμερα αν κάποιος μπορεί να πει ότι οι Τούρκοι είναι πολλά έτη φωτός μακριά από το επίπεδο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το ίδιο θα μπορούσε να πει και ένας Γερμανός πριν την ένταξη της Ελλάδος σε αυτήν.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Η ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση, πιστεύω ότι είναι ένα μεγάλης ιστορικής σημασίας βήμα.

Είναι απολύτως βέβαιο ότι η Κυπριακή Δημοκρατία μπήκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση με το σπαθί της από κάθε πλευρά και από οικονομική, και από κοινωνική και από εκπαιδευτική και από πολιτική. Η Τουρκία είναι μακριά έτη φωτός, όπως είπατε. Αλλά, είπατε, επίσης, με πολύ ρεαλισμό για τον οποίο σας συγχαίρω, ότι είναι μία αγορά 60 εκατομμυρίων, η οποία αν μη τι άλλο έχει τη δυνατότητα να προσφέρει απορρόφηση τεραστίου αριθμού βιομηχανικών προϊόντων και δεύτερον, αν και όποτε χρειαστεί εκατοντάδες χιλιάδες στρατό. Δεν είναι θέμα μέσων, δηλαδή οπλικών συστημάτων τόσο, όσο είναι θέμα στρατού.

Αυτά προφανώς η Ευρωπαϊκή Ένωση τα εκτιμά και τα λαμβάνει υπόψη της και γι' αυτό υπάρχει αυτή η προοπτική.

Η Τουρκία εμφανίζει δυστυχώς, όπως έχει πράξει και σε άλλα θέματα, την περίεργη συμπεριφορά να θέλει διάφορα πράγματα να τα φέρει στα δικά της τα μέτρα. Έχει προσφυώς λεχθεί κατ' επανάληψη και χαριτολογώντας, ότι κινδυνεύουμε αντί να εξευρωπαϊστεί η Τουρκία, δηλαδή να ακολουθήσει αυτά που λέει η Ευρώπη, καλεί την Ευρώπη να ακολουθήσει αυτά που λέει η Τουρκία. Αυτό βεβαίως δεν είναι δυνατόν.

Όσον αφορά για τη χώρα μας, είστε λίγο αυστηρός. Δεν ήταν η Ελλάδα το 1981, που ολοκληρώθηκε η ένταξή μας, σε τόση απόσταση από τη Γερμανία. Βεβαίως ήταν σε απόσταση και βεβαίως είναι και σήμερα σε απόσταση. Γι' αυτό, άλλωστε, όλα αυτά τα λεγόμενα Κοινοτικά Πλαίσια Στήριξης αποσκοπούν στο να υπάρχει ένα ενιαίο

κατά το δυνατόν επίπεδο και ενισχύουν οι πλουσιότερες χώρες τις λιγότερο πλούσιες. Αλλά δεν ήταν τόσο μεγάλη η διαφορά μας.

Το θέμα της ένταξης της Τουρκίας το συζητάμε πιο πολύ πολιτικά. Είναι κάτι που είναι μακριά και το οποίο καθώς το προσεγγίζουμε και από πλευράς Κυπριακής Δημοκρατίας και από πλευράς Ελληνικής Δημοκρατίας πρέπει να διακατεχόμαστε από μια ψυχραιμία και από μία καρτερικότητα.

Αυτό, όμως, πρέπει να διέπει όλη την εξωτερική μας πολιτική.

Εγώ χαίρομαι για τον ενθουσιασμό, καμιά φορά και την οργή με την οποία διατυπώνονται τα πράγματα και είναι σύμφυτο και πολύ σπουδαίο αυτό να υπάρχει στις νεαρές ηλικίες. Αλλά κακά τα ψέματα, η εξωτερική πολιτική θέλει μεγάλη ψυχραιμία, μεγάλη αυτοκυριαρχία, μεγάλη ηρεμία και όχι παλληκαρισμούς, οξύτητες και ενέργειες, τις οποίες η ιστορία έχει αποδείξει ότι τις πληρώνουμε.

Πριν, όμως, κλείσουμε για το διάλειμμα, θέλω να σας πω το εξής. Έχουν εγγραφεί πολλοί για να ομιλήσουν αύριο. Φοβάμαι ότι δεν θα επαρκέσει ο χρόνος. Μήπως, λοιπόν, επανερχόμενοι από το διάλειμμα, να έχουμε μερικές απόψεις και αμέσως μετά κάποιος αριθμός από τους αυριανούς ομιλητές να ομιλήσει απόψε, για να μπορέσουν να ομιλήσουν όλοι.

Θα διακόψουμε τώρα για ολιγόλεπτο διάλειμμα.

Μετά τη διακοπή

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Κυρίες και κύριοι Έφηβοι Βουλευτές, επαναλαμβάνεται η διακοπείσα συνεδρίαση.

Θα συνεχίσουμε λίγο αυτό το διάλογο και μεταξύ σας, επειδή κάποιος εξ υμών το είπε, αν θέλετε να ρωτήσει κάποιος κάποιον. Θα ήθελα, όμως, πριν προχωρήσουμε να αναφερθώ σε κάτι το οποίο παρέλειψα προηγουμένως.

Ελέχθη ότι, η Ελλάδα συνεχώς θα αδικείται ή συνεχώς θα έχουμε διάφορα προβλήματα έναντι άλλων, κ.λπ..

Πρέπει να σας πω ότι αυτό, το ότι η Ελλάδα αδικείται, είναι λίγο μύθος. Απλώς αναλογιστείτε ότι η Ελλάδα σήμερα είναι 24 ολόκληρα χρόνια πλήρες και ισότιμο μέλος στην Ευρωπαϊκή Ένωση, όταν η Τουρκία σήμερα προσπαθεί να αρχίσει διαπραγματεύσεις, μακροχρόνιες διαπραγματεύσεις, για ένα αβέβαιο αποτέλεσμα. Η Ελλάδα έχει μεταμορφωθεί τα τελευταία 30 χρόνια. Και η Ελλάδα είναι πολύ λάθος να λέμε ότι είναι η παλαιά μικρή αλλ' έντιμος Ελλάς. Η Ελλάδα είναι μια ισχυρή χώρα, με ισχυρή οικονομία, με μεγάλες δυνατότητες. Είναι μια χώρα μεσαία, από πλευράς όλων των μεγεθών της, όλων των δεικτών της, σε σχέση με τις άλλες χώρες μέλη της

Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αυτό, βεβαίως, δεν σημαίνει ότι δεν έχουμε περιθώρια περαιτέρω βελτίωσής μας. Αυτή δε την εντύπωση, λυπούμαι να πω πολλές φορές, δηλαδή ότι η Ελλάδα αδικείται, ότι η Ελλάδα έχει προβλήματα κλπ. είναι κάτι το οποίο περνούν κυρίως τα Μ.Μ.Ε., αλλά δεν είναι ακριβής.

Δεν σημαίνει ότι έχουμε λύσει όλα μας τα προβλήματα. Δεν σημαίνει ότι δεν έχουμε περιθώριο να είμαστε ακόμη καλύτεροι. Δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε να έχουμε ακόμη καλύτερα εισοδήματα, απ' αυτά που έχουμε. Αλλά, αν η καθεμιά και ο καθένας από σας απευθυνθεί στους γονείς του και ρωτήσει, τι συνέβαινε στην Ελλάδα πριν 20-30-40 χρόνια, θα δείτε ότι θα σας πει πως η Ελλάδα είναι μια άλλη, πολύ πιο σημαντική, πολύ πιο πλούσια χώρα απ' ό,τι στο παρελθόν. Κατά συνέπεια, η Ελλάδα δεν αδικείται. Βεβαίως, συγκρούεται μέσα στη διεθνή σκηνή, για να υπερασπιστεί καλύτερα τα δικαιώματά της, όπως κάνει κάθε χώρα.

Είμαστε μια χώρα, η οποία δεν έχει μεγάλο πληθυσμό. Είμαστε σε ένα γεωπολιτικά και γεωστρατηγικά πολύ κρίσιμο και σημαντικό σημείο στη Μεσόγειο, στη νοτιανατολική Ευρώπη και βεβαίως έχουμε δυνατότητα να βελτιώσουμε όλα μας τα επίπεδα, όλους μας τους δείκτες. Όχι, όμως, ότι δεν είμαστε σε καλό επίπεδο.

Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής κ. Χρίστος Παναγιώτου.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ (Κύπρος): Θα ήθελα να σας θέσω τρία ερωτήματα, από τα οποία τα δύο συνδέονται και, αν γίνεται, να μου απαντήσετε.

Κατ' αρχάς, θέλω να ρωτήσω, αν αυτό που βρήκατε ουτοπικό ή αντιρεαλιστικό στην εισήγησή μου ήταν η αντικατάσταση των παρωχημένων πολιτικών. Αυτό είναι το ένα το οποίο συνδέεται με το δεύτερο ερώτημα το οποίο είναι το εξής: Αφού ανοίχθηκαν τα αρχεία του Foreign Office πέρσι, γιατί δεν έχει συσταθεί ακόμα επιτροπή για τη διερεύνηση της εισβολής του '74; Διότι αρχές του καλοκαιριού στην Κύπρο υπήρχαν κάποιοι ψίθυροι ότι αρχές Σεπτεμβρίου θα είχε συσταθεί μια επιτροπή για τη διερεύνηση της εισβολής, ούτως ώστε να βρεθούν οι φταίχτες.

Τρίτον, αναφορικά με την προεδρία της Μεγάλης Βρετανίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, έχει προχωρήσει πολύ η ενταξιακή προσπάθεια της Τουρκίας και έχουν γίνει μεγάλα βήματα. Πιστεύετε ότι αυτό οφείλεται στο ότι η Μεγάλη Βρετανία ίσως να έχει οικονομικά συμφέροντα στην Τουρκία; Διότι μέχρι τώρα οι μεγάλες βιομηχανίες της Μεγάλης Βρετανίας είχαν τα εργοστάσιά τους στην Ινδία, στο Μπαγκλαντές και σε χώρες της Ανατολικής Ασίας, όπου ήταν κάπως μακριά, ενώ τώρα με την Τουρκία θα έχουν πιο κοντά τα εργοστάσιά τους, οπότε θα έχουν χαμηλότερα έξοδα διακίνησης και άρα θα τους συμφέρει.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Κατ' αρχήν, δεν χαρακτήρισα ούτε ουτοπική ούτε μη ρεαλιστική την τοποθέτησή σας. Είπα απλώς ότι μερικά πράγματα είναι πολύ πιο σύνθετα πολιτικά και πολύ πιο δυσεπίλυτα.

Δεύτερον, δεν είμαι σε θέση να σας απαντήσω για το αν θα υπάρξει κάποια επιτροπή ή κάποιο θεσμικό όργανο, το οποίο να ασχοληθεί με τα αρχεία του Foreign Office και να επιμερίσει γενικότερα, όπου ανήκουν, τις όποιες ευθύνες. Αυτό, όμως, για το οποίο πρέπει να είστε βέβαιος και πρέπει όλοι να είμαστε βέβαιοι είναι ότι και το τι και το ποιοι έφταιξαν για την εισβολή του '74 νομίζω πως είναι γνωστό. Επίσης, νομίζω ότι έχει επαρκώς καταγραφεί και αναλυθεί και στον Τύπο και έχει ερευνηθεί με κάποια επάρκεια. Ίσως δεν έχουν αποκαλυφθεί όλα τα στοιχεία. Δεν το αρνούμαι. Δεν είμαι, όμως, σε θέση να σας απαντήσω για το αν θα υπάρξει ένα τέτοιο όργανο.

Είναι εσφαλμένη η άποψή σας ότι επί Βρετανικής Προεδρίας έχει προχωρήσει η πορεία της Τουρκίας. Η τελευταία τυπική, επίσημη και σημαντική απόφαση, που αφορά στην Τουρκία, είναι η απόφαση του Συμβουλίου Κορυφής του Δεκεμβρίου του 2004, κατά την οποία αποφασίστηκε αφ' ενός η έναρξη ενταξιακών διαπραγματεύσεων τον Οκτώβριο του 2005 και αφ' ετέρου η προηγούμενη υπογραφή εκ μέρους της Τουρκίας του λεγομένου Πρωτοκόλλου της Άγκυρας, με το οποίο ολοκληρώνεται η τελωνειακή της σχέση, πέραν των 15 χωρών-μελών, και με τα 10 νέα μέλη, μεταξύ των οποίων και η Κυπριακή Δημοκρατία.

Είναι παραδοσιακή η φιλική σχέση της Τουρκίας με τη Μεγάλη Βρετανία. Δεν περιμέναμε να προεδρεύσει της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για να το καταλάβουμε. Είναι παραδοσιακά καλές οι σχέσεις τους. Δεν υπάρχει τυπικά η δυνατότητα να κάνει η Βρετανική Προεδρία τίποτα περισσότερο. Απόδειξη είναι ότι τις πολύ τελευταίες μέρες υπάρχει μια λεγομένη «αντιδήλωση», η οποία παρασκευάστηκε από το COREPER, το οποίο είναι το Συμβούλιο των Μονίμων Αντιπροσώπων των χωρών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και από το Γενικό Συμβούλιο, που είναι οι Υπουργοί των Εξωτερικών. Χθες ολοκληρώθηκαν οι εργασίες στο Newport . Δεν ήταν ικανοποιητικό αυτό το κείμενο, δηλαδή δεν απαντούσε στη δήλωση της Τουρκίας σχετικά με το ότι δεν αναγνωρίζει την Κυπριακή Δημοκρατία, και παρεπέμφθη το θέμα σε συνεδρίαση πάλι του COREPER της 7ης Σεπτεμβρίου, την άλλη εβδομάδα, με σκοπό να υπάρξει ένα κείμενο το οποίο να είναι αποδεκτό απ' όλους, μεταξύ των οποίων βεβαίως η Κυπριακή Δημοκρατία και η Ελληνική Δημοκρατία.

Και έχω υπόψη μου –γιατί είναι δημόσια– μια δήλωση της Κυπριακής Κυβερνήσεως, η οποία πιστεύει ότι το πράγμα θα πάει καλά, δηλαδή θα υπάρξει μια

αντιδήλωση, η οποία θα είναι ικανοποιητική. Άρα, δεν είναι σωστή η άποψη ότι προχώρησε κάτι η Βρετανική Προεδρία και μάλιστα το προχώρησε σε βάρος μας.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ (Κύπρος): Κύριε Πρόεδρε, όταν υπογράφηκε εκ μέρους της Τουρκίας το Πρωτόκολλο της Άγκυρας, ήταν, αν θυμάμαι καλά, κατά την Προεδρία της Βρετανίας. Σωστά;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Δεν είμαι απολύτως βέβαιος, αλλά νομίζω ναι.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ (Κύπρος): Τότε πώς έχει επιτραπεί να γίνει υποσημείωση, ότι παρ' όλο ότι υπογράφηκε το Πρωτόκολλο της Τελωνειακής Ένωσης η Τουρκία δεν αναγνωρίζει την εγκυρότητα της Κυπριακής Δημοκρατίας;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Δεν είναι θέμα να γίνει επιτρεπτό ούτε ρώτησε κανέναν η Τουρκία. Η Τουρκία συνημορφώθη σ' αυτό που ανέλαβε την υποχρέωση να συμμορφωθεί το Δεκέμβριο του 2004, δηλαδή να υπογράψει το Πρωτόκολλο της επεκτάσεως της τελωνειακής ένωσης προ της ενάρξεως των διαπραγματεύσεων στις 3 Οκτωβρίου 2005 και, αφού το έκανε αυτό, έκανε και μια δήλωση μόνη της. Δεν μπορούσε να της πει κανείς «μην το κάνεις».

Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Θεόδωρος Νικολακόπουλος, από το Νομό Μεσσηνίας.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ (Νομός Μεσσηνίας): Κύριε Πρόεδρε, όσον αφορά αυτό που είπατε πριν, ότι δηλαδή δείχνουμε καλή θέληση ως προς την Τουρκία και, επειδή, όπως είπατε, η εξωτερική πολιτική είναι και θέματα συμφερόντων, βρίσκουμε εμείς ανταπόκριση από την Τουρκία, σ' αυτή την καλή θέληση που δείχνουμε;

Εμείς δείχνουμε καλή θέληση και υποστηρίζουμε την πορεία της για την ένταξη της στην Ευρώπη. Όμως οι παραβιάσεις συνεχίζονται, το ίδιο και οι προκλήσεις στο Αιγαίο. Η Τουρκία δεν αναγνωρίζει την Κύπρο. Ένα είναι αυτό.

Δεύτερον, αναφορικά με το Ευρωσύνταγμα, υπάρχει μια έλλειψη ενημέρωσης του ελληνικού λαού. Δεν ξέρω κατά πόσο ενημερώθηκαν οι άλλοι λαοί της Ευρώπης. Εδώ δεν υπήρξε ενημέρωση. Επιπλέον, θα γίνει στην Ελλάδα κάποιο δημοψήφισμα, για το εάν δεχόμαστε το Ευρωσύνταγμα; Στο Ευρωσύνταγμα, νομίζω, προβλέπεται άρση του δικαιώματος του βέτο, ένα και δεύτερον, στην Κομισιόν δεν θα συμμετέχουν όλες οι χώρες.

Όλα αυτά συμφέρουν την Ελλάδα και είναι όντως δημοκρατικό, υπ' αυτήν την έννοια, το Ευρωσύνταγμα;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Να αρχίσουμε από το τέλος και να με βοηθήσετε, γιατί είπατε πολλά πράγματα και μήπως λησμονήσω κάτι.

Θέμα δημοψηφίσματος για την έγκριση του Ευρωσυντάγματος δεν τίθεται, δεν πρόκειται να γίνει. Οι τρόποι με τους οποίους κυρώνεται ένα Ευρωσύνταγμα -και αυτό προβλέπεται σε όλα τα ευρωπαϊκά εθνικά συντάγματα- είναι δύο. Είτε με δημοψήφισμα είτε με την κοινοβουλευτική οδό. Άλλες χώρες επιλέγουν τον ένα δρόμο και άλλες τον άλλον.

Για την πληροφόρησή σας να σας πω ότι επί των είκοσι πέντε χωρών-μελών που υπάρχουν σήμερα, οι δεκαπέντε έχουν επιλέξει την κοινοβουλευτική οδό και οι δέκα τη δημοψηφισματική οδό. Η Ελλάς, άλλωστε, πάντοτε για όλα τα θέματα που αφορούσαν την Ευρωπαϊκή Ένωση –παραδείγματος χάρη η ένταξή μας το 1979 στην Ε.Ο.Κ. και η ολοκλήρωσή της το 1980, η ένταξή μας στην Ο.Ν.Ε.- επέλεξε την κοινοβουλευτική οδό. Είναι ο ένας από τους δύο τρόπους, επιτρέψτε μου να σας πω, εξίσου δημοκρατικός με τον άλλον τρόπο. Άρα, λοιπόν, αυτό δεν υπάρχει.

Τώρα υπάρχει μια σειρά από διαφοροποιήσεις, μεταξύ των οποίων και αυτές που είπατε. Αλλά ο τρόπος είναι ότι δεν θα περνάνε ποτέ δύο χρόνια χωρίς κάποιο από τα είκοσι πέντε μέλη να μη μετέχει στην Επιτροπή.

Δε γίνεται, όμως, διαφορετικά, διότι σήμερα είμαστε είκοσι πέντε, υπάρχουν εν όψει η Ρουμανία και η Βουλγαρία –δηλαδή είκοσι επτά- υπάρχει εν όψει η Κροατία, υπάρχουν εν όψει άλλες χώρες και, σ' ένα σύνολο πιθανόν τριάντα και πλέον χωρών, δεν μπορεί να υπάρχει η ίδια σύνθεση των θεσμικών οργάνων μ' αυτήν που υπάρχει όταν τα μέλη είναι δεκαπέντε.

Το θέμα του βέτο δεν αίρεται. Το θέμα του βέτο αίρεται σε ορισμένα θέματα κι αυτό όχι σε πολύ σημαντικά θέματα. Σε ορισμένα αίρεται, είναι αληθές αυτό. Αυτό, επίσης, εξυπηρετεί τη δυνατότητα να υπάρχει μηχανισμός, ο οποίος να λειτουργεί, διότι αν το αφήσουμε να πηγαίνουμε με την ισχύ της αρχής της αρνησικυρίας –αυτό είναι το βέτο- τότε ο καθένας θα σηκώνεται και θα ματαιώνει οτιδήποτε, θα λέει «όχι». Ας πούμε, θα σηκώνεται η Μάλτα και θα λέει «δε θέλω», θα σηκώνεται η Κύπρος και θα λέει «δε θέλω», θα σηκώνεται η Ελλάδα –για να μην παρεξηγηθούν οι αγαπητοί φίλοι- και θα λέει «δε θέλω». Δεν είναι δυνατό να σταματάει η πορεία της Ευρώπης, επειδή κάποιος δε θέλει. Ακόμα, ας αναφέρω και κάποια από τις βαλτικές χώρες, που μπορεί να πει «δε θέλω». Δεν είναι, λοιπόν, δυνατό να υπάρχει αυτό. Πρέπει να υπάρχει ένας μηχανισμός, όπου να γίνονται σεβαστές οι απόψεις όλων, αλλά να προχωρούν και οι δουλειές.

Ποια ήταν η πρώτη σας ερώτηση;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ (Νομός Μεσσηνίας): Το ότι εμείς στηρίζουμε την Τουρκία και δείχνουμε καλή θέληση.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Κοιτάζετε, στηρίζουμε την Τουρκία, παρά το γεγονός ότι η συμπεριφορά της Τουρκίας δε βρίσκεται σε αρμονία με τη δική μας στάση και συμπεριφορά. Αυτό είναι ακριβές. Ένα από τα σημαντικά προβλήματα που υπάρχουν είναι κι αυτό που είπατε, δηλαδή οι παραβάσεις και οι παραβιάσεις στο πλαίσιο των κανόνων των πτήσεων και του εναέριου χώρου.

Συνεχίζουμε να στηρίζουμε την Τουρκία, παρά τη στάση της, διότι εκτιμούμε ότι τα εθνικά μας συμφέροντα προασπίζονται ακόμη καλύτερα δι' αυτής της στάσεως, έστω και αν η Τουρκία δεν κάνει αυτό που πρέπει να κάνει.

Βεβαιωθείτε ότι αυτό δε θα ισχύει εις το διηνεκές. Δεν μπορούμε πάντα εμείς να έχουμε αυτήν τη συμπεριφορά και οι Τούρκοι εκείνη τη συμπεριφορά. Ελπίζουμε, όμως, και πιστεύουμε ότι, καθώς θα προχωρεί, θα αφαιρέσει από την πολιτική της πράξη διάφορες ενέργειες που είναι ιδιαίτερα ενοχλητικές, όπως αυτές στις οποίες αναφερθήκατε.

Η Έφηβος Βουλευτής Αικατερίνη Καμπά έχει το λόγο.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΚΑΜΠΑ (Α΄ Θεσσαλονίκης): Θα ήθελα να σταθώ σε κάτι που είπατε στην αρχή της συνεδρίασης σχετικά με την ένταξη της Τουρκίας.

Είπατε ότι γενικά τα κόμματα στην Ελλάδα βλέπουν ευνοϊκά την ένταξή της, εκτός από κάποιες λίγες εξαιρέσεις, γιατί υπάρχουν πάρα πολλά θετικά σ' αυτήν την κίνηση.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Δεν είπα αυτό. Σας διακόπτω για να μη στηρίξετε το συλλογισμό σας σε εσφαλμένη βάση. Είπα ότι σε όλα τα θέματα της εξωτερικής πολιτικής, τα οποία μας απασχολούν, μεταξύ των οποίων κι αυτό, με εξαίρεση το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας, το οποίο έχει μια διακριτή διαφορετική στάση, όλο το υπόλοιπο πολιτικό φάσμα στις κεντρικές κατευθυντήριες γραμμές είμεθα σύμφωνοι, χωρίς αυτό να σημαίνει πάλι ότι και τα κόμματα που συμφωνούμε στις κεντρικές γραμμές δεν έχουμε διαφορετικές προσεγγίσεις. Δεν το είπα μόνο για το θέμα της ένταξης της Τουρκίας, αλλά είναι κι αυτό ένα απ' αυτά στα οποία οι περισσότεροι συμφωνούμε. Ίσως, εκεί συμφωνεί και το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας, δεν είμαι βέβαιος να σας το πω, αλλά δεν έχω ακούσει να εναντιώνεται.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΚΑΜΠΑ (Α΄ Θεσσαλονίκης): Απλά το ανέφερα αυτό. Θα ήθελα να εστιάσω αλλού. Αναφέρατε γενικά ότι υπάρχουν πολλά θετικά στην ένταξη της Τουρκίας, ενώ αντίθετα προσπεράσατε τα αρνητικά σε μία φράση σας μόνο.

Θα ήθελα να ρωτήσω: Στον οικονομικό τομέα ήδη βλέπουμε ότι με την ένταξη Λετονίας, Εσθονίας και λοιπών φτωχότερων κρατών έχουν μειωθεί τα ευρωπαϊκά κονδύλια στην Ελλάδα, άρα ζημιωθήκαμε.

Επίσης, η Τουρκία είναι μια χώρα του Ισλάμ, υπάρχει διαφορετική θρησκεία σε αντίθεση με τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Η νοοτροπία τους, επίσης, είναι διαφορετική, όπως και η θέση της γυναίκας.

Θέλω να σας θέσω δύο ερωτήματα:

Πρώτον, πώς μπορούν οι πολιτικοί της Ελλάδας όλα αυτά να τα υποβαθμίζουν συστηματικά;

Και δεύτερον, αν πιστεύετε εσείς, ως απλός πολίτης όμως και όχι ως πολιτικός, ότι πραγματικά μπορούν να επιλυθούν όλα αυτά, έστω και μακροπρόθεσμα.

Ευχαριστώ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Κυρία Καμπά, στην ελληνική πολιτική ζωή κανείς από εμάς δεν υποτιμά κανένα από τα προβλήματα στα οποία αναφερθήκατε. Είναι όλα προβλήματα υπαρκτά. Βεβαίως, το ότι δεν είναι μια χώρα χριστιανική δεν μπορεί να αποτελεί τον κύριο λόγο για τον οποίο μπορεί να έχει προβλήματα. Μπορεί εξαιτίας του Ισλάμ κοινωνικά και, αν θέλετε, από πλευράς διαφόρων δομών –είπατε τα δικαιώματα της γυναίκας- να έχει κάποια προβλήματα. Ελπίζετε, όμως, ότι αυτά τα προβλήματα θα θελήσει και θα μπορέσει να τα ξεπεράσει; Η ένταξη της Τουρκίας είναι στο δικό της χέρι. Αν η Τουρκία δεν επιδείξει προσαρμογή συμπεριφοράς, αλλαγή θεσμών, αλλαγή πολιτικών και αλλαγή στάσεως σε μια μακρά σειρά προβλημάτων, δεν πρόκειται να ενταχθεί στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Είναι πάρα πολύ απλό. Απλώς, δεν υπάρχει κανένας λόγος -αντιθέτως υπάρχουν λόγοι για το αντίθετο- εμείς να εναντιωνόμαστε σε μια πορεία, την οποία ένας γειτονικός λαός, με τον οποίο αντιμετωπίζουμε προβλήματα, έχει. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να λέμε εμείς «όχι» στην Τουρκία. Και εξήγησα –ίσως δεν το προσέξατε- ότι μια Τουρκία, η οποία βελτιώνει την οικονομία της, βελτιώνει την κοινωνική της δομή, βελτιώνεται ως χώρα και ως κοινωνία, είναι για μας ένας καλύτερος συνομιλητής από μια Τουρκία απομονωμένη, οικονομικά περιθωριοποιημένη κλπ. Τα εξήγησα αυτά.

Η Έφηβος Βουλευτής Μαρία Καλημέρη, από τη Χαλκιδική, έχει το λόγο.

ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΗΜΕΡΗ (Νομός Χαλκιδικής): Μιλήσατε για μια γειτονική χώρα, με την οποία θα συνεννοούμαστε καλύτερα, με την ένταξή της στην Ε.Ε., ξεχνάτε, όμως, ότι το 1/10 του πληθυσμού της Τουρκίας είναι φανατικές ομάδες, τις οποίες ονομάζουν «γκρίζους λύκους». Το 1/10 του πληθυσμού της Τουρκίας ισοδυναμεί με το 1/2 της Ελλάδας. Με την ένταξή της στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αν αυτή η ομάδα εισχωρήσει στην Ελλάδα, τότε οι Έλληνες πώς θα το αντιμετωπίσουμε; Και, επίσης, για την κοπέλα από τη Βόρειο Ήπειρο είπατε ότι όλοι μας θέλουμε να ενσωματωθούμε από κάπου δύσκολα, κάπου εύκολα. Ποιος να ενσωματωθεί, πού; Μια Ελληνίδα στην Ελλάδα;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Για την Τουρκία δεν έχω να προσθέσω τίποτα, διότι δεν μπορεί να ασκείται εξωτερική πολιτική με τη λογική ότι υπάρχουν ακραίες δυνάμεις. Σε όλες τις κοινωνίες υπάρχουν ακραίες δυνάμεις. Και στην ελληνική κοινωνία υπάρχουν ακραίες δυνάμεις, αλλά η ελληνική κοινωνία πορεύεται και ενεργεί με βάση αυτό που είναι το εθνικό της συμφέρον. Και ο ελληνικός λαός κάθε φορά στις εκλογές επιλέγει ένα κόμμα ακριβώς βάσει αυτών τα οποία το κόμμα αυτό έρχεται και εξαγγέλλει και υπόσχεται στον ελληνικό λαό για την προάσπιση των εθνικών του συμφερόντων. Κατά συνέπεια, το αν υπάρχουν κάποιες ακραίες δυνάμεις, οι οποίες βεβαίως υπάρχουν και επισημαίνονται αυτά από την ελληνική πολιτεία με τον τρόπο που πρέπει να επισημαίνονται, δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να ακολουθούμε μια πολιτική την οποία όλες οι πολιτικές δυνάμεις κρίνουμε ότι είναι η πιο πρόσφορη, η πιο θετική για τα δικά μας εθνικά συμφέροντα.

Όσον αφορά την ιστορία με τη Βόρειο Ήπειρο, δεν θα ήθελα να πω περισσότερα. Είπα -και παρακαλώ να το δεχθείτε έτσι- ότι αυτός ο διαχωρισμός στον οποίο αναφέρθηκε η αγαπητή φίλη -και πίσω από αυτό το διαχωρισμό υπάρχει ένα άλλο θέμα, το θέμα της υπηκοότητας- είναι κάτι το οποίο εθνικά δεν θα ήταν σωστή πολιτική. Αυτό είπα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΕΞΑΔΑΚΤΥΛΟΣ (Νομός Κορινθίας): Όσον αφορά στην απάντησή σας, ότι ανώτεροι πολιτικοί λόγοι καθιστούν...

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Θα ήθελα να σας παρακαλέσω...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΕΞΑΔΑΚΤΥΛΟΣ (Νομός Κορινθίας): Όχι, όχι. Απλά η απάντηση ότι η Ελλάδα δεν είναι ικανή να αναγνωρίσει τα πλήρη δικαιώματα των Βορειοηπειρωτών, λόγω ανώτερων πολιτικών λόγων, δίνει στους Βορειοηπειρώτες να καταλάβουν πως η Μητέρα Ελλάδα κάποια στιγμή τους ξεχνάει και κάποια στιγμή,

παρόλη τη θέλησή τους και την αγάπη τους προς αυτή, ίσως αναζητήσουν την εθνική στοργή. Αυτό θα είναι πολύ κακό, γιατί η Ελλάδα δεν έχει μεγάλο πληθυσμό. Είμαστε μια μικρή χώρα, που έχει ανάγκη το έμψυχο δυναμικό.

Στη συνέχεια, ήθελα να τονίσω άλλη μια αναφορά που κάνατε. Είπατε ότι στην Ελλάδα έχουμε κατά κάποιο τρόπο –δεν το είπατε ακριβώς, το νόημα λέω- αποθέωση της δημοκρατίας. Πιστεύετε ότι στα τριάντα χρόνια του νεοσύστατου ελληνικού κράτους, με μηδενικό αριθμό δημοψηφισμάτων, η Ελλάδα μπορεί να το καυχιέται αυτό, ως μια χώρα δημοκρατική και η οποία έχει ως αρχή τη λαϊκή κυριαρχία;

Επιπλέον, ήθελα να κάνω κάποιες επισημάνσεις για το Ευρωσύνταγμα. Είπατε ότι οι λαοί που το καταψήφισαν, πιθανώς γιατί δεν έχουν μελετήσει το Σύνταγμα και έχουν άλλους λόγους που το απέρριψαν. Οι Βουλευτές που το ψήφισαν το έχουν διαβάσει ή ακολούθησαν απλά το πολιτικό δόγμα; Γιατί πιστεύω ότι πολλοί από αυτούς δεν το έχουν διαβάσει.

Θέλω να πω ότι οι λαοί με την καταψήφιση του Ευρωσυντάγματος δεν καταψήφισαν την ιδέα για μια ενωμένη Ευρώπη. Καταψήφισαν την ιδέα των πολιτικών να κάνουν μια Ευρώπη, όπως την θέλουν αυτοί και όχι με τα πρότυπα των λαών.

Όσον αφορά την ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, είπαμε τα θετικά. Υπάρχουν όμως και πολλά αρνητικά. Μπορεί, βέβαια, στο βιομηχανικό τομέα να προσφέρει πρώτες ύλες ως μια παρθένο γη, αλλά από την άλλη πλευρά υπάρχουν εκατομμύρια άνεργοι, οι οποίοι θα μεταναστεύσουν και θα καταλάβουν τις θέσεις των Ευρωπαίων πολιτών και έτσι θα αυξηθούν οι δείκτες της ανεργίας σε όλες τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Μια ακόμα διάσταση που θέλω να δώσω σε αυτό το θέμα –την ένταξη της Τουρκίας- και γενικά στην περαιτέρω διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, είναι τι Ευρωπαϊκή Ένωση θέλουμε. Θέλουμε μια Ευρωπαϊκή Ένωση ισχυρή ή απλά μια Ευρωπαϊκή Ένωση στα χαρτιά; Γιατί μια Ευρωπαϊκή Ένωση ισχυρή δεν μπορεί να απαρτίζεται από πληθώρα χωρών.

Θα πρέπει, αν θέλει η Ευρωπαϊκή Ένωση να είναι ισχυρή, να κατασταλάξει σε έναν αριθμό χωρών και από εκεί και πέρα να μην προχωρήσει σε περαιτέρω διευρύνσεις, γιατί αυτό είναι εμπόδιο στο να βγαίνουν εύκολα οι αποφάσεις και επιπλέον προκαλεί διάφορα προβλήματα, όπως αυτό που αναφέρθηκε προηγουμένως. Αναγκαστικά θα αρθεί το βέτο, ένα δικαίωμα κάθε χώρας που είναι πολύ σημαντικό. Αυτό θα καταργηθεί λόγω της περαιτέρω διεύρυνσης της

Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η Ευρωπαϊκή Ένωση προσπαθεί να επιφέρει την ενοποίηση σε όλα τα κράτη-μέλη της.

Όταν βάζουμε ένα στόχο, δεν πρέπει πρώτα να τον εκπληρώνουμε και μετά να θέτουμε νέους; Δηλαδή, να εκπληρώσει πρώτα την ενοποίηση στα 25 κράτη- μέλη και αφότου την εκπληρώσει και γίνουμε ισότιμοι όλοι οι πολίτες των κρατών-μελών, από εκεί και πέρα να αναζητήσει νέα μέλη.

Ευχαριστώ πολύ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Αρχίζω από το τέλος. Πράγματι, πολλοί υποστήριζαν, μεταξύ των οποίων και η χώρα μας, ότι θα ήταν χρήσιμο να προχωρήσει πρώτα η εμβάθυνση, όπως λέγεται, στην Ευρωπαϊκή Ένωση, δηλαδή να προσπαθήσουμε να πλησιάσουμε οι 15 χώρες-μέλη όσο το δυνατόν περισσότερο και στη συνέχεια να υπάρξει διεύρυνση. Επεκράτησαν άλλες απόψεις. Επεκράτησε η άποψη ότι πρέπει διεύρυνση και εμβάθυνση να πάνε μαζί. Μέσα στις άλλες δέκα χώρες ήταν και η Κύπρος. Κατά συνέπεια, είχαμε κάθε λόγο να μην επιμείνουμε στην άποψη αυτή και γι' αυτό δεχθήκαμε κι εμείς το θέμα της διευρύνσεως.

Για τα θέματα τόσο της εντάξεως της Τουρκίας, της πορείας προς την ένταξη της, όσο και για το θέμα που έθεσε η φίλη μας για τη Βόρειο Ήπειρο, έχω εξαντλήσει τις απόψεις μου. Δεν έχω να σας πω κάτι άλλο.

Όσον αφορά στο Ευρωσύνταγμα, όμως, πρέπει να πούμε πως ναι, χρειάζεται περισσότερη ενημέρωση των πολιτών της Ευρώπης. Οι Ευρωπαίοι πολίτες δεν έχουν ενημερωθεί αρκετά γύρω από το Ευρωσύνταγμα.

Υπάρχει, όμως, κάτι το οποίο είναι πολύ λυπηρό και το οποίο συνέβη στο δημοψήφισμα της Ισπανίας, όπου μόνον το 34% από τον πληθυσμό, ο οποίος είχε δικαίωμα ψήφου, προσήλθε να ψηφίσει. Αυτό σημαίνει μια γενικότερη έλλειψη ενδιαφέροντος να υπάρξει ενημέρωση των πολιτών γύρω από το Ευρωσύνταγμα.

Ξέρετε, είναι πολύ εύκολο και κυρίως είναι πολύ σύνηθες ως πολίτες να ζητάμε ενημέρωση για το τάδε θέμα. Δυστυχώς, όμως, όταν αυτή η ενημέρωση με τον άλφα ή βήτα καλό ή μέτριο ή κακό τρόπο επιχειρείται από τα κράτη, επιχειρείται από τις πολιτείες, από τις κυβερνήσεις, αυτοί που προσέρχονται να ενημερωθούν είναι ελάχιστοι. Είναι ωραίο πράγμα να λέμε: «δημοψηφίσματα» και «να αποφασίσει ο λαός». Το είπαν και οι Ισπανοί. Και προσήλθαν να ψηφίσουν το 34%. Οι υπόλοιποι απαξίωσαν. Πήγαν εκδρομή με τα αυτοκίνητά τους....

Αυτό, βεβαίως, δεν σημαίνει ότι δεν χρειάζεται κάποια ενημέρωση. Και εδώ στη χώρα μας, όταν συνεζητείτο το θέμα στη Βουλή και υπήρχε η διαδικασία της κύρωσης από τη Βουλή των Ελλήνων, δεκάδες εκπομπές έγιναν από την κρατική τηλεόραση. Διότι τα ιδιωτικά μέσα ενημέρωσης δεν έχουν κανένα λόγο να το κάνουν. Βάζουν ένα ωραίο σίριαλ και βγάζουν διαφημίσεις, κερδίζουν χρήμα. Δεν έχουν κανένα λόγο να ενημερώσουν τον πολίτη, ο οποίος, όμως, παρακολουθεί τα ιδιωτικά μέσα ενημέρωσης πολύ περισσότερο από όσο τα κρατικά....

Είναι, λοιπόν, πολλά, σύνθετα και αντιφατικά μεταξύ τους θέματα, τα οποία δεν απαλλάσσουν τις κυβερνήσεις από το να ενημερώσουν γύρω από το Ευρωσύνταγμα –εδώ συμφωνούμε απολύτως– αλλά μην το θεωρείτε ούτε τόσο εύκολο ούτε τόσο απλό και ιδίως μην πιστεύετε ότι οι πολίτες θα τρέξουν να ενημερωθούν.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Χρυσούλα- Μαρία Γκέγκα.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ-ΜΑΡΙΑ ΓΚΕΓΚΑ (Νομός Σερρών): Το όνομά μου είναι Χρύσα-Μαρία Γκέγκα και είμαι από το Νομό Σερρών.

Έχω μια απορία. Πώς μπορούν να συνεχίζονται οι διαπραγματεύσεις για την ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ενώ η Τουρκία δεν αναγνωρίζει την Κυπριακή Δημοκρατία, η οποία είναι κράτος- μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης;

Αυτό θεωρώ πως είναι απαράδεκτο. Ενώ δεν αναγνωρίζει ένα κράτος-μέλος συνεχίζονται οι διαπραγματεύσεις. Κανονικά θα έπρεπε να τους πουν όχι. Να αλλάξει πρώτα στάση η Τουρκία, να δεχθεί την Κύπρο, να μην είναι αδιάλλακτη στην συμπεριφορά της και να αναγνωρίσει τα δικαιώματα των Κυπρίων πολιτών.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Δεν είναι ακριβές αυτό που είπατε. Η Τουρκία δεν συνεχίζει τις διαπραγματεύσεις. Η Τουρκία δεν έχει αρχίσει τις διαπραγματεύσεις. Θα τις αρχίσει τον Οκτώβριο του 2005. Και βεβαίως έχετε δίκιο ότι όταν θα τις αρχίσει θα πρέπει να έχει αρθεί, να έχει φύγει από τη μέση αυτή η δήλωσή της, η οποία αφορούσε στη μη αναγνώριση της Κυπριακής Δημοκρατίας. Αυτό μπορεί να γίνει με διάφορους διπλωματικούς τρόπους, μεταξύ των οποίων είναι να θεωρηθεί ότι δεν έχει καμία νομική και θεσμική ισχύ εκείνη η δήλωσή της. Αλλά η Τουρκία δεν έχει αρχίσει τις διαπραγματεύσεις. Περιμένετε να φθάσουμε στις 3 Οκτωβρίου του 2005 και τότε θα συζητήσουμε. Αλλά συμφωνώ με αυτό που είπατε ότι πρέπει προηγουμένως να έχει ξεπεραστεί αυτό το πρόβλημα.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής κυρία Μαργαρίτα Μπερούκα, Β΄ Αθήνας.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΜΠΕΡΟΥΚΑ (Β΄ Αθήνας): Τι φοβάται η Ελλάδα και δεν δίνει την ελληνική υπηκοότητα στους Βορειοηπειρώτες; Ότι θα εγκαταλείψουν τα μέρη τους

εκεί; Δεν τα εγκατέλειψαν με τόσους πολέμους, με τόσα βασανιστήρια, θα τα εγκαταλείψουν τώρα; Αυτό φοβάται η Ελλάδα και δεν μας δίνει την ελληνική υπηκοότητα; Γιατί να μην έχουμε και εμείς δικαίωμα ψήφου;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Η Ελλάδα δεν φοβάται. Επί δε της ουσίας του θέματος, το οποίο και πριν και τώρα θέτετε, έχω ήδη απαντήσει.

Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής κ. Κωνσταντίνος Φυλάτος, Β΄ Θεσσαλονίκης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΥΛΑΤΟΣ (Β΄ Θεσσαλονίκης): Θα ήθελα να θέσω δύο ερωτήματα. Το ένα αφορά δημοψήφισμα, όπως αυτά που διεξήχθησαν πριν από λίγο καιρό. Ένα τέτοιο δημοψήφισμα δεν προσβάλλει ή, τουλάχιστον, δεν αποδυναμώνει τη μέθοδο άσκησης της δημοκρατίας στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που αναγνωρίζουν ως βασική αρχή της δημοκρατίας αυτή της αντιπροσωπευσης και μάλιστα όχι ως κατώτερη από αυτήν της λαϊκής κυριαρχίας. Και αναφέρομαι σε δημοψηφίσματα, όπως αυτά που διεξήχθησαν στη Γαλλία και στην Ολλανδία.

Επίσης, δεν θα έπρεπε να σεβαστούμε τις θρησκευτικές αρχές που αφορούν τα δικαιώματα των γυναικών στην Τουρκία, στα πλαίσια της τυπικής αποδοχής της ανεξιθρησκίας;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Είπα προηγουμένως ότι στη συνταγματική επιστήμη τρόποι αποδεκτοί για τη νομιμοποίηση μιας πολιτικής απόφασης είναι ο δημοψηφισματικός και ο κοινοβουλευτικός, ο αντιπροσωπευτικός. Άλλα συντάγματα προβλέπουν και τα δύο και επιλέγει η κυβέρνηση, όπως το ελληνικό Σύνταγμα. Άλλα συντάγματα προβλέπουν ή το ένα ή το άλλο. Και οι δύο τρόποι είναι απολύτως της ίδιας δημοκρατικής και νομικής και τυπικής ισχύος. Διότι τα νομοθετικά σώματα, τα κοινοβουλευτικά, τα οποία καλούνται να υπερψηφίσουν ή να καταψηφίσουν μια πολιτική απόφαση, είναι σώματα αντιπροσωπευτικά, είναι σώματα τα οποία προέρχονται από εκλογική διαδικασία.

Κατά συνέπεια, μπορεί η κάθε χώρα να επιλέγει ό,τι θέλει. Τώρα, είναι λίγο υπερβολικό να πούμε ότι προσβάλλεται το αντιπροσωπευτικό σύστημα –γιατί εκεί νομίζω το τοποθετήσατε- από το γεγονός ότι κάποιες χώρες επιλέγουν δημοψήφισμα. Δε νομίζω ότι προσβάλλεται. Όσο ισχύει το ένα τόσο ισχύει και το άλλο. Αλλού υπάρχει παράδοση. Ας πούμε στην Ελβετία, η οποία δεν είναι χώρα-μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπάρχει, όμως, μια παράδοση, για πολύ μικρής σημασίας

θέματα να διενεργούνται και τοπικά δημοψηφίσματα. Είναι θέμα παράδοσης. Στην Ελλάδα αυτή η παράδοση δεν υπάρχει με τον ίδιο τρόπο.

Όλα αυτά διαμορφώνονται μέσα από μια πολιτική ζύμωση, μέσα από το πώς εξελίσσεται η πολιτική λειτουργία μας.

Ως προς το δεύτερο, συμφωνώ μαζί σας ότι το θέμα των θρησκευτικών δικαιωμάτων και των δικαιωμάτων που εκπηγάζουν από τη θρησκευτική ελευθερία είναι απολύτως σεβαστό από την Ευρώπη. Γι' αυτό και οι ισχυρισμοί για το γεγονός ότι η τουρκική κοινωνία δεν είναι χριστιανική δεν αποτελούν επιχείρημα που αρθρώνεται από τα χείλη οποιουδήποτε Ευρωπαίου. Αρθρώνεται, όμως, το γεγονός ότι εξαιτίας κάποιων θρησκευτικών πεποιθήσεων κοινωνικά φαινόμενα παίρνουν κάποιο διαφορετικό δρόμο από αυτόν που παίρνουν στην Ευρώπη, όπως για παράδειγμα η θέση της γυναίκας. Πιστεύω, όμως, ότι τα τελευταία χρόνια αυτό έχει αρχίσει να ξεπερνιέται στην Τουρκία και σε όλο το μουσουλμανικό κόσμο. Ιδίως στην Τουρκία, η Τουρκάλα σήμερα δεν βρίσκεται στην κατάσταση που βρισκόταν πριν 20 ή 30 χρόνια. Σίγουρα, όμως, υπάρχουν τέτοια προβλήματα.

Η Έφηβος Βουλευτής Ελισάβετ Ντόκου, από το Νομό Καβάλας, έχει το λόγο.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΝΤΟΚΟΥ (Νομός Καβάλας): Θέλω να σταθώ σε δύο θέματα, που συζητήθηκαν. Θα ξεκινήσω από την Έφηβο Βουλευτή από την Αλβανία-Βόρειο Ήπειρο. Έχουμε παραδείγματα από μαθητές από εκεί, οι οποίοι έχουν αριστεύσει σε πανελλήνιες εξετάσεις. Αυτό σημαίνει ότι γνωρίζουν και την ελληνική ιστορία.

Εμείς οι ίδιοι στην Ελλάδα και οι πολιτικοί από τα κανάλια στάθηκαν εμπόδιο σε κάποιο παιδί, ονόματι Όμηρο, από τη Θεσσαλονίκη, να σηκώσει τη σημαία. Έχουμε και άλλα παραδείγματα, όπως του Πύρου Δήμα, της Μιρέλας Μανιάνη, που μας έκαναν υπερήφανους. Αυτούς, όμως, τους χειροκροτάμε και τους θεωρούμε Έλληνες και δεν τους διαχωρίζουμε. Μήπως η Ελλάδα, τελικά, διαχωρίζει τα άτομα σύμφωνα με ό,τι τη συμφέρει; Γιατί, όπου η Ελλάδα πάει μπροστά το δείχνουμε, ενώ κατακρίνουμε τους Βορειοηπειρώτες-Αλβανούς, σε άλλες περιπτώσεις, και τους διαχωρίζουμε από εμάς;

Είπατε ακόμη ότι ο λόγος που δεν μπορούμε να ταιριάξουμε και δεν μπορεί να μπει η Τουρκία στην Ευρώπη δεν είναι καθαρά θρησκευτικός. Εγώ το θεωρώ από τους βασικότερους λόγους, γιατί εμείς οι ίδιοι είμαστε αυτοί που θεωρούμε Τούρκους τους κατοίκους στα Πομακοχώρια, λόγω θρησκείας. Λόγω θρησκείας τους έχουμε υποβιβάσει.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Κατ' αρχήν, στα Πομακοχώρια και γενικότερα στη Θράκη δεν υπάρχουν Τούρκοι πολίτες, όπως δεν υπάρχουν Τούρκοι πολίτες σε οποιοδήποτε σημείο της χώρας. Υπάρχουν Έλληνες πολίτες, Μουσουλμάνοι το θρήσκευμα. Βέβαια, εγώ δεν μπορώ να κάνω ούτε ψυχανάλυση ούτε να μπω στα ενδότερα των απόψεων του οιοδήποτε.

Το τι θεωρεί ο καθένας, είναι ασφαλώς απόλυτο δικαίωμά του. Κανείς δεν μπορεί να του το αφαιρέσει, αλλά δεν μπορούμε πολιτικά να συζητήσουμε με βάση αυτό που ο καθένας θεωρεί.

Οι κάτοικοι, λοιπόν, εκεί επάνω και στα Πομακοχώρια, που είπατε, είναι Έλληνες πολίτες, Μουσουλμάνοι το θρήσκευμα. Αυτό είναι το ένα.

Δεύτερον, όσον αφορά τον οποιονδήποτε αριστούχο νομίζω ότι το θέμα έχει επιλυθεί. Δεν υπάρχει από πλευράς Κυβερνήσεως, και της προηγούμενης και της σημερινής, επισήμως κανένα πρόβλημα να φέρει τη σημαία. Και συνέβη και πρόσφατα αυτό.

Επ' αυτού δεν είναι όλοι σύμφωνοι. Και εδώ μέσα είστε 37 και είμαι βέβαιος ότι αν κάναμε μια μυστική ψηφοφορία, ποιος συμφωνεί με αυτό ή με το άλλο, δεν θα ταυτίζονταν και οι 37 απόψεις. Κάποιος έχει αυτή την άποψη, κάποιος έχει μια άλλη άποψη. Αλλά η κρατούσα επίσημη θέση της ελληνικής πολιτείας είναι ότι κάποιος, ο οποίος αριστεύει και θέλει, μπορεί να φέρει τη σημαία.

Δεν θα διστάσω να συμφωνήσω μαζί σας με την άλλη παρατήρηση, ότι θα έπρεπε στους καταγόμενους εκ Βορείου Ηπείρου να υπήρχαν μερικά μείζονα των υφισταμένων προνόμια. Μια, αν θέλετε, μεταχείριση ακόμα καλύτερη, γιατί υπάρχουν κάποιες διαφορές, αλλά να ήταν ακόμα μεγαλύτερες. Νομίζω ότι είναι θέμα πρακτικό, είναι θέμα κυβερνητικό, το οποίο μπορεί κάλλιστα –και είναι προγραμματικά δεδομένο- να αντιμετωπιστεί θετικά.

Τώρα, η άποψη ότι εκεί όπου συμφέρει περιποιοούμεθα, εκεί όπου δεν συμφέρει δεν περιποιοούμεθα, ούτε αυτό θα ήθελα να το αποκλείσω απολύτως ότι μπορεί να συμβαίνει. Αλλά, εφόσον συμβαίνει, κακώς συμβαίνει όπου συμβαίνει. Το λέω, γιατί αναφερθήκατε σε μερικά παιδιά –αγόρια, κορίτσια- τα οποία έχουν προσφέρει μεγάλη υπερηφάνεια στον ελληνικό λαό μέσα από τον αθλητισμό. Είναι Ολυμπιονίκες, είναι πρωταθλητές κλπ.

Έχω τη γνώμη ότι η ελληνική πολιτεία σ' αυτά τα παιδιά απονέμει τα εύσημα, και υλικά και ηθικά, τα οποία πρέπει να απονείμει. Όπως γνωρίζετε, διορίζονται σε δημόσιες θέσεις, διορίζονται στις Ένοπλες Δυνάμεις, παίρνουν βαθμούς.

Και έχουμε από την άλλη πλευρά μη πρωταθλητές Έλληνες ή και πρωταθλητές Έλληνες, μη καταγόμενους από τη Βόρειο Ήπειρο, αλλά καταγόμενους από την Κρήτη, από τη Σάμο, από τη Θεσσαλονίκη, από την Κέρκυρα, που υποστηρίζουν την άποψη «γιατί ο τάδε, επειδή είναι Βορειοηπειρωτικής καταγωγής με το καλημέρα σας, γίνεται λοχαγός και εγώ γίνομαι ανθυπολοχαγός;». Και αυτός δίκιο έχει να διαμαρτύρεται.

Είναι, λοιπόν, ένα λεπτό θέμα και πρέπει σαν τέτοιο να το προσεγγίσουμε.

Ποιος άλλος θέλει να μιλήσει;

Ορίστε, έχετε το λόγο. Θα παρακαλέσω όμως, να λέτε το όνομά σας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ (Νομός Ρεθύμνου): Λέγομαι Καλλέργης Γεώργιος, από το Ρέθυμνο.

Η βάρβαρη επίθεση στο Λονδίνο επαναφέρει τη λειτουργία των τρομοκρατικών επιθέσεων που συγκαταλέγονται, όπως όλες οι πρόσφατες τρομοκρατικές ενέργειες, στην πιο δραματική μορφή της τρομοκρατίας, τη διεθνή ισλαμιστική τρομοκρατία: της επίθεσης ενόπλων φανατικών στους δημοκρατικούς θεσμούς, στις ανοικτές κοινωνίες, στην ανεκτικότητα, στα δικαιώματα των ανθρώπων, στη νεότεριστικότητα.

Δεν πρέπει να ξεγελιόμαστε. Πρόκειται για επίθεση βασισμένη στα πιο σκοταδιστικά και οπισθοδρομικά ιδεολογήματα εναντίον του σύγχρονου πολιτισμού, για την πιο επικίνδυνη μορφή ολοκληρωτισμού στις μέρες μας.

Για να επιτευχθεί κάτι στην τρομοκρατία, πρέπει να επιδράσει ο ιδεολογικός παράγοντας, ο ισλαμικός φονταμενταλισμός. Ο πόλεμος στο Ιράκ, για τη δήθεν απελευθέρωση του λαού και για τη δήθεν κατάσχεση των πυρηνικών και χημικών όπλων, είναι αδικαιολόγητος και παράνομος. Και πράγματι, δυναμώνει το αίσθημα της αδικίας. Αυτές οι φανατικές και βάρβαρες ενέργειες της αμερικανικής κυβέρνησης, κάθε άλλο παρά χαρακτηριστικά απελευθερωτικών κινημάτων είναι.

Ποτέ ο πόλεμος, σε καμία χώρα, δεν μπορεί να υιοθετηθεί ως μέτρο είτε ανθρωπιστικής –δήθεν- παρέμβασης είτε εισαγωγής –δήθεν- δημοκρατίας. Άμαχοι, αθώα θύματα, απλοί πολίτες. Η καθημερινότητα της ζωής μας είναι, κυρίως, το θύμα αυτής της στρατηγικής. Γιατί αυτή η στρατηγική προκαλεί την τρομοκρατία.

Όπως είπε χθες ο κ. Καμπανέλλης με την ιστορία ανθρώπων και ελεφάντων, αν δεν σε πειράξουν, δεν υπάρχει λόγος να τους πειράξεις. Αυτά που κάνει η αμερικανική κυβέρνηση και οι σύμμαχοί της ξέρουμε όλοι γιατί τα κάνει. Εδώ υποτίθεται ότι αγωνιζόμαστε, στον 21ο αιώνα, για τις ανοικτές κοινωνίες των ενεργών πολιτών, της δημοκρατικής συμμετοχής, του ελέγχου και της διαφάνειας. Αντί γι' αυτό,

έχουμε τις κλειστές κοινωνίες φόβου, της ανασφάλειας, του τρόμου και των μηχανισμών. Οι μηχανισμοί πια είναι εκείνοι, οι οποίοι για το καλό μας αποφασίζουν κάθε φορά να μας ακρωτηριάσουν και να ελέγχουν. Δεν επικρατεί πια το κριτήριο της ελευθερίας, της αλληλεγγύης και της δικαιοσύνης. Επικρατεί το κριτήριο της υποψίας, του φόβου, του ανταγωνισμού, της επιβολής.

Δεν μπορούμε να αγνοήσουμε τις όλο και πιο συχνές συγκρούσεις που μας περιβάλλουν ούτε τις τεράστιες οικονομικές, πολιτικές και κοινωνικές ανισότητες που λειτουργούν σαν θερμοκήπιο για την ανάπτυξη της τρομοκρατίας. Η τρομοκρατία έχει γίνει, δυστυχώς, μια παγκόσμια απειλή. Και για να αντιμετωπιστεί χρειάζεται μια ισχυρή παγκόσμια απάντηση. Αυτή η απάντηση πιστεύω ότι πρέπει να έρθει με την πραγματοποίηση μιας διεθνούς συνθήκης και διεθνούς συνεργασίας κατά της τρομοκρατίας και μάλιστα το συντομότερο δυνατό. Η συντριβή της προϋποθέτει όλα τα δυνατά μέσα, είτε στρατιωτικά είτε αστυνομικά είτε οικονομικά. Και αυτό γιατί πρόκειται για το ρίσκο ανθρώπινων ζωών.

Τέλος, πιστεύω ότι και εμείς ατομικά μπορούμε να διεξάγουμε μια μάχη κατά της τρομοκρατίας, μια μάχη που βρίσκεται στο μυαλό μας. Θα πρέπει να εργαστούμε σκληρά, ώστε να διαδώσουμε την άποψη ότι τίποτα δεν μπορεί να δικαιολογήσει την τρομοκρατία. Καμία ιδέα, όσο νομιμοφανής και αν είναι, δεν μπορεί να λειτουργήσει ως άλλοθι για τους τρομοκράτες. Πιστεύω, λοιπόν, ότι χρειάζεται κριτικός προβληματισμός από την ενημέρωση που δεχόμαστε και ότι τελικά οι τρομοκράτες είναι η μόνη περίπτωση που χρειάζεται να μένουν στο περιθώριο και να υφίστανται ρατσιστικές αντιλήψεις.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Έχω όμως κι εγώ μian απορία. Ξεκινώντας την τοποθέτησή σας, είπατε ότι η κυριότερη αιτία της τρομοκρατίας είναι ο ισλαμικός φονταμενταλισμός. Και κλείνοντας είπατε ότι τίποτε δεν αποτελεί άλλοθι, κλπ. Με το δεύτερο συμφωνώ απολύτως. Αλλά το πρώτο με το δεύτερο γρονθοκοπούνται.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ (Νομός Ρεθύμνου): Είπα ότι οι πιο πρόσφατες τρομοκρατικές ενέργειες ήταν οι ισλαμιστικές. Έχουμε τη διεθνή ισλαμιστική τρομοκρατία.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Έτσι είναι, σωστά. Και θα πρέπει να υπάρχουν κύκλοι ισλαμικοί, οι οποίοι προωθούν την ιδέα του ισλαμικού φονταμενταλισμού, διότι αυτό είναι ένα πολυτελές άλλοθι. Είναι ένα άλλοθι

που το σέβεσαι. Αλλά δεν είναι πραγματικό. Δεν είναι υπαρκτό. Κι έτσι δίνει νομιμοποίηση στο έγκλημα. Και πολύ σωστά κλείσατε με την άποψη που κλείσατε.

Θέλει κάποιος άλλος το λόγο;

ΕΛΣΑ ΠΑΤΣΑΛΗ (Αίγυπτος): Εγώ, κύριε Πρόεδρε.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ορίστε, έχετε το λόγο. Στο Κάιρο είναι και η Αμπτέιους. Από κει είσαστε;

ΕΛΣΑ ΠΑΤΣΑΛΗ (Αίγυπτος): Ναι, από εκεί είμαι. Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, ένα θέμα που ήθελα να θίξω είναι για όλους εμάς τους νέους που ζούμε στο εξωτερικό και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε, όταν θελήσουμε να ενταχθούμε στην ελληνική κοινωνία, στην Ελλάδα, στη χώρα μας.

Πολλοί από μας, τους νέους, τελειώνουμε το Λύκειο και ερχόμαστε εδώ γεμάτοι ελπίδα, για ένα καλύτερο μέλλον και πολλά όνειρα. Όταν, όμως, φτάνουμε σ' αυτό το σημείο, έχουμε να αντιμετωπίσουμε πολλά προβλήματα και εμπόδια. Είναι ένα δίκκοπο μαχαίρι, γιατί όσοι από μας επιλέγουμε να μεταναστεύσουμε προς τα εδώ έχουμε να αντιμετωπίσουμε οικονομικά, κυρίως, αλλά και κοινωνικά προβλήματα, λόγω κάποιων προκαταλήψεων και στερεοτύπων, που έχουν κάποιοι Έλληνες, για μας τους ομογενείς. Πολλοί ακόμα μας θεωρούν και μετανάστες στην ίδια μας τη χώρα. Έτσι δεν δεχόμαστε και την καλύτερη αντιμετώπιση. Εξάλλου, δεν μας είναι και τόσο εύκολο να αφήνουμε φίλους, οικογένειες και γενικώς τα πάντα και να ερχόμαστε εδώ.

Όσοι και πάλι επιλέγουν να μείνουν στο εξωτερικό, για παράδειγμα στη χώρα όπου ζω, στην Αίγυπτο, άθελά τους ξεχνούν τα ελληνικά τους και την ελληνική τους ταυτότητα, ξεχνάνε πως είναι Έλληνες. Έτσι, λοιπόν, όσοι βρισκόμαστε σ' αυτή τη δύσκολη φάση της ζωής μας, βρισκόμαστε μπροστά σε ένα τεράστιο δίλημμα.

Θα ήθελα, λοιπόν, να ζητήσω από το ελληνικό κράτος να μεριμνήσει για όσους έρχονται εδώ, ψάχνοντας για ένα καλύτερο μέλλον. Πιστεύω πως χρειάζεται οικονομική, αλλά κυρίως ηθική βοήθεια, ενώ για όσους επιλέγουν να μείνουν εκεί, σε κάποια χώρα του εξωτερικού, χρειάζεται και εκεί να βοηθήσει το ελληνικό κράτος να μη σβήσει ο απόδημος Ελληνισμός, αλλά να δυναμώσει. Να δείξει η Ελλάδα πως δεν τους έχει ξεχάσει, γιατί είτε εδώ, είτε εκεί, όλοι Έλληνες είμαστε.

ΤΑΤΙΑΝΑ ΣΤΡΑΤΟΥ (Ουζμπεκιστάν): Εγώ θέλω να μιλήσω τώρα. Μπορώ;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Βεβαίως.

ΤΑΤΙΑΝΑ ΣΤΡΑΤΟΥ (Ουζμπεκιστάν): Φίλοι συμμαθητές και φίλες συμμαθήτριες απ' όλη την Ελλάδα, την Κύπρο και τον κόσμο όλο, σας χαιρετώ με

συγκίνηση και ενθουσιασμό. Χαιρετώ τη Βουλή των Εφήβων με αισιοδοξία για το μέλλον.

Είμαι από το πολύ μακρινό Ουζμπεκιστάν και ήρθα εδώ για να σας μεταφέρω, να μεταφέρω στην Ελλάδα μας, κάτι από τους πόθους και τις ελπίδες μας, εκεί στις εσχατιές του πλανήτη, κάτι από το δάκρυ και τις πίκρες μας, κάτι από την αγωνία και τις απογοητεύσεις μας, κάτι, αν θέλετε, από το πείσμα μας και την αντίστασή μας στη μικροψυχία των καιρών που ζούμε.

Δεν είμαστε λίγοι οι Έλληνες της Κεντρικής Ασίας. Στα μέρη αυτά, που από αρχαιότατων χρόνων έχει περάσει τόσες φορές η ελληνική ιστορία, ζούμε χιλιάδες Έλληνες, κυρίως στην Τασκένδη, το Τσιρτσίκ, την Κονκάνδη και άλλες πόλεις του Ουζμπεκιστάν. Έλληνες χιλιοταλαιπωρημένοι εδώ και δεκαετίες, προδομένοι τις περισσότερες φορές από όλους και όλα, Έλληνες που φτάσαμε εκεί από διπλές και τριπλές, πολλές φορές, προσφυγίες, Έλληνες εγκαταλειμμένοι για δεκαετίες, περιφρονημένοι, αν θέλετε, από την ίδια την Ελλάδα, ριγμένοι από αδιαφορία και πολιτικές ανωμαλίες στο έλεος των καιρών. Μιλάμε για Έλληνες ωραίους και περήφανους, για Έλληνες που έχουν προσφέρει πάρα πολλά στην Ελλάδα, την ελληνική ιστορία, τον ελληνικό πολιτισμό. Μιλάμε για Έλληνες που κράτησαν και κρατούν συνέχεια και με κάθε τρόπο την πιο άδολη αγάπη για την Ελλάδα μας και καθετί ελληνικό, μέσα σε φοβερά δύσκολες συνθήκες, συνθήκες που οι περισσότεροι από σας δεν μπορείτε καν να φανταστείτε.

Πιστεύω ότι κάποτε πρέπει να μπουν λίγες γραμμές στα ελληνικά σχολικά βιβλία ιστορίας, για την εποποιΐα που έχουν γράψει οι ποντιακής καταγωγής Έλληνες της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, οι πολιτικοί πρόσφυγες από την ταραγμένη περίοδο του 1940-1950! Και εμείς τα παιδιά και τα εγγόνια τους;

Εμείς, φίλοι αγαπημένοι, φίλοι από την Ελλάδα μας, την Κύπρο και όλο τον κόσμο, εμείς μεγαλώσαμε με το όνειρο της Ελλάδας στην ψυχή και στην καρδιά μας. Εμείς αγαπήσαμε και αγαπάμε παράφορα την Ελλάδα, ονειρευόμενοι την Ελλάδα. Εμείς μάθαμε να βλέπουμε και να νιώθουμε την Ελλάδα μέσα από τα όνειρά μας, για την Ελλάδα. Πολλές φορές δεν είχαμε ούτε ένα χάρτη της πατρίδας ούτε ένα βιβλίο για την Ελλάδα, ένα τραγούδι, μια καλοκαιρινή θάλασσα. Δεν μπορούσαμε να αντικρίσουμε καν από κοντά την Ακρόπολη, ένα νησί, ένα ελληνικό τοπίο. Μόνο πόνος και δάκρυ είχαμε, χαμένα όμορφα όνειρα, πίκρα και θλίψη και πάντα, μα πάντα, παρόλα αυτά, πολλή, πάρα πολλή Ελλάδα μέσα μας. Έτσι μας έμαθαν οι παππούδες

μας, οι γονιοί μας, που πάντα και αυτοί ζούσαν και ανέπνεαν με το όνειρο της Ελλάδας και της επιστροφής.

Τελικά, πάρα πολλοί γύρισαν. Μα, επίσης, πάρα πολλοί εξακολουθούν να μένουν. Μένουμε και εμείς, πάρα πολλοί νέοι και νέες στις εσχατιές του πλανήτη. Μας λένε γενικά και αόριστα «μείνετε εκεί, προοδεύστε εκεί στους τόπους σας». Απαντώ: Αγαπάμε το Ουζμπεκιστάν. Είναι όμορφος τόπος, όμως πατρίδα μας είναι η Ελλάδα. Στην Ελλάδα θέλουμε να γυρίσουμε όλοι και κυρίως εμείς οι νέοι. Στην Ελλάδα θέλουμε να ζήσουμε, στην Ελλάδα θέλουμε να αγωνιστούμε εμείς οι νέοι για το μέλλον μας. Είμαστε παιδιά της Ελλάδας και το δικαιούμαστε, είμαστε παιδιά αυτής της πατρίδας.

Η Πρόεδρος της Βουλής κ. Άννα Μπενάκη – Ψαρούδα χαιρετά τους εφήβους βουλευτές

Τόσο δύσκολο είναι η Ελλάδα μας να δώσει μα σύνταξη στους διακόσιους παππούδες της Εθνικής Αντίστασης και του Εμφυλίου για να έρθουν και να πεθάνουν στον τόπο τους; Πώς το ανέχεται αυτό η επίσημη Ελλάδα; Ήρθαν ποτέ οι βουλευτές,

οι υπουργοί και οι πρωθυπουργοί αυτού του κτιρίου, για να δουν πώς ζουν εκεί, στα ξένα; Ήρθαν ποτέ να αφουγκραστούν τι μέλλον έχουμε εμείς οι νέοι εκεί; Γνωρίζουν τις δύσκολες συνθήκες, τις πολύ δύσκολες συνθήκες στις οποίες ζούμε; Εμείς δεν είμαστε Έλληνες της Αμερικής, της Αυστραλίας, της Γερμανίας, τους οποίους τιμάμε, αλλά αυτοί τα έχουν σχεδόν όλα. Εμείς τι έχουμε;

Πώς μπορούν τόσο ανώδυνα να λένε οι αρμόδιοι της επίσημης Ελλάδας «μείνετε και προοδεύστε εκεί»; Πώς νίπτουν, με τέτοιο τρόπο, τα χέρια τους; Θέλουμε όλοι να αναλάβουν τις ευθύνες τους, επιτέλους, και όχι αυτές οι ευθύνες να χάνονται σε γραφειοκρατικές διαδικασίες και χαρτιά, να περιμένουν χρόνια για τον επαναπατρισμό και την απόδοση ιθαγένειας, να χάνονται σε δικαιολογίες και χοντρές υποσχέσεις, που ποτέ δεν τηρούνται.

Συγχωρέστε με αν σας κούρασα και σας στεναχώρησα, αλλά αισθάνθηκα την υποχρέωση να μιλήσω γι' αυτά τα πράγματα. Δεν είχαμε ποτέ φωνή για όλα αυτά στην Ελλάδα.

Τελειώνοντας, θα ήθελα να ευχαριστήσω το «Ίδρυμα της Βουλής των Ελλήνων» για τη δυνατότητα που έδωσε σε όλους μας να έρθουμε εδώ και να μιλήσουμε για τα προβλήματά μας.

Επίσης, ένα μεγάλο «ευχαριστώ» θα ήθελα να πω στο Υπουργείο Παιδείας της Ελλάδος, στα ελληνικά πανεπιστήμια και στη Γενική Γραμματεία Απόδημου Ελληνισμού. Τα τελευταία χρόνια έχουν κάνει τα πρώτα σοβαρά και πολύ χρήσιμα πράγματα για μας. Μας έστειλαν Έλληνα καθηγητή, έχουμε πιο όμορφα βιβλία, έχουμε προγράμματα επιμόρφωσης στην ελληνική γλώσσα στην ίδια την Ελλάδα.

Τους ευχαριστούμε από βάθος καρδιάς. Έχουμε βέβαια ακόμα ανάγκες για πάρα πολλά πράγματα.

Όμως, αυτό που θα θέλαμε, πάνω από όλα, και να μην το ξεχνά κανείς αυτό, είναι ο οριστικός ερχομός μας στην Ελλάδα.

Δεν τα περιμένουμε όλα έτοιμα στην πατρίδα. Μια συμπαράσταση θέλουμε στην Ελλάδα και εμείς θα αγωνιστούμε για το μέλλον μας στην αγαπημένη πατρίδα.

Δώστε μας αυτή τη δυνατότητα.

Ελλάδα μην ξεχνάς πως είμαστε δικά σου παιδιά. Μην το ξεχνάς, σε παρακαλούμε πολύ.

Συνάδελφοι και συναδέλφισες Έφηβοι Βουλευτές, γεια σας.

Ελλάδα μας, γεια σου, γεια σου από κοντά και από μακριά πανέμορφη πατρίδα.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Κυρίες και κύριοι Έφηβοι Βουλευτές, νομίζω ότι ολοκληρώνουμε την αποψινή μας συνεδρίαση. Προσπάθησα να έχετε την άνεση του λόγου, στο μέτρο του δυνατού, για να μπορέσουν να μιλήσουν οι περισσότερες και οι περισσότεροι, όπως, επίσης, επέλεξα και αυτήν την τακτική να μιλήσουμε, να ανταλλάξουμε απόψεις, να κάνουμε ένα διάλογο, ο οποίος, ορισμένες φορές από πλευράς μου, μπορεί και σκόπιμα να ήταν λίγο οξύς, ακριβώς για να είναι έτσι περισσότερο ζωντανός.

Εγώ ειλικρινά θέλω να ξέρετε ότι ευχαριστήθηκα πολύ αυτήν τη συζήτηση, την οποία είχαμε και τα θερμά μου συγχαρητήρια για τις απόψεις, για το θάρρος της γνώμης που διατυπώσατε, για το θάρρος της γνώμης που είχατε στα διάφορα θέματα. Αύριο θα συνεχιστούν οι τοποθετήσεις και άλλων ομιλητών και στη συνέχεια θα γίνουν οι απαιτούμενες ψηφοφορίες για τα θέματα τα οποία συζητούμε.

Απόψε νομίζω έχετε μια ωραία παράσταση να παρακολουθήσετε στο Ηρώδειο, η οποία είναι και αυτή σπουδαίο κομμάτι μέσα σ' αυτό το εκπαιδευτικό πρόγραμμα.

Εύχομαι να περάσετε καλά και αύριο το πρωί πάλι εδώ.

Σας ευχαριστώ πολύ.

Στη συνέχεια και περί ώρα 19.30' λύθηκε η συνεδρίαση.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Ο

Στην Αθήνα σήμερα, 4 Σεπτεμβρίου 2005, ημέρα Κυριακή και ώρα 09.00' στην Αίθουσα 151 του Μεγάρου της Βουλής συνεδρίασε η Επιτροπή Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων, υπό την προεδρία του Βουλευτή Αιτωλοακαρνανίας κ. Βασιλείου Μαγγίνα, με αντικείμενο την επεξεργασία και εξέταση των θεμάτων: «Κρίση στα Βαλκάνια, Ευρωπαϊκή Ενοποίηση, Κυπριακό, Τρίτος Κόσμος, Διεθνείς Σχέσεις – Διμερείς Σχέσεις, Πόλεμος – Ειρήνη, Εξοπλισμοί – Πυρηνικά, Εθνική Ταυτότητα, Μειονότητες, Μετανάστευση – Πρόσφυγες, Απόδημος Ελληνισμός, Παγκοσμιοποίηση, Εθνικισμός, Στρατιωτική Θητεία», που περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων των μαθητών της Β΄ Τάξης των Λυκείων (Ενιαίων, Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Εσπερινών, Ειδικών, Μουσικών και Γυμνασίων με λυκειακές τάξεις) της Ελλάδας, της Κύπρου και της αντίστοιχης τάξης των Ελληνικών Σχολείων του Εξωτερικού και των μαθητών της τελευταίας τάξης του Α΄ Κύκλου των Τ.Ε.Ε. (Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Απογευματινών, Εσπερινών, Ειδικών) της Ελλάδας, καθώς και της Β΄ Τάξης των Τεχνικών Σχολών της Κύπρου, που συμμετείχαν στο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα "Βουλή των Εφήβων", Ι΄ Σύνοδος 2004 – 2005. (2^η συνεδρίαση)

Στη συνεδρίαση της Επιτροπής συμμετείχαν οι Έφηβοι Βουλευτές: Stefan Dana (Ρουμανία), Theodoridis Ivan (Καζακστάν), Ανδρέου Βαρβάρα (Κύπρος), Αρβανίτης Ιωάννης (Ν. Βοιωτίας), Γκέγκα Χρυσούλα-Μαρία (Ν. Σερρών), Εξαδάκτυλος Κωνσταντίνος (Ν. Κορινθίας), Ιωάννου Ηλίας (Κύπρος), Ιωάννου Μαρία (Κύπρος), Καλημέρη Μαρία (Ν. Χαλκιδικής), Καλλέργης Γεώργιος (Ν. Ρεθύμνου), Καμπά Αικατερίνη (Α΄ Θεσσαλονίκης), Κεφάλας Κωνσταντίνος (Επικρατείας), Κωστάκη Ευαγγελία (Ν. Αττικής), Λαζοπούλου Αντιγόνη (Β΄ Αθήνας), Λάτσιου Ελισάβετ (Β΄ Αθήνας), Λοΐζου Ειρήνη (Κύπρος), Μαντάς Άγγελος-Μάριος (Ν. Αττικής), Μενεξάκης Κωνσταντίνος (Ν. Αιτωλοακαρνανίας), Μπερούκα Μαργαρίτα (Β΄ Αθήνας), Μπλιάμπλιας Δημήτριος (Ν. Αρκαδίας), Νικολακόπουλος Θεόδωρος (Ν. Μεσσηνίας), Ντόκου Ελισάβετ (Ν. Καβάλας), Παναγιωτοπούλου Κατερίνα (Α΄ Πειραιά), Παναγιώτου Χρίστος (Κύπρος), Πανταζής Χαράλαμπος (Ν. Ηλείας), Παπαδόπουλος Χρήστος (Ν. Ροδόπης), Παπουλίδου Αφροδίτη (Αυστραλία), Παρασκευά Ευθαλία (Ν. Καβάλας),

Πατσάλη Έλσα (Αίγυπτος), Στράτου Τατιάνα (Ουζμπεκιστάν), Στωγίδης Ιωάννης (Α΄ Θεσσαλονίκης), Σύρμου Ελένη (Ν. Ιωαννίνων), Τζήμα Μαρία (Ν. Πιερίας), Τζινοπούλου Στυλιανή (Ν. Καρδίτσας), Τσάμη Ιωάννα (Β΄ Αθήνας), Ιωάννου Ηλίας (Κύπρος) και Φυλάτος Κωνσταντίνος (Β΄ Θεσσαλονίκης).

Επίσης, στη συνεδρίαση παρέστη το μέλος του Εκπαιδευτικού Προγράμματος «Βουλή των Εφήβων» κ. Ιωάννης Γιαννόπουλος, Διδάκτορας Ιστορίας.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Πρόεδρεύων της Επιτροπής): Έφηβοι Βουλευτές αρχίζει η δεύτερη συνεδρίαση.

Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Ιωάννης Στωγίδης.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΩΓΙΔΗΣ (Α΄ Θεσσαλονίκης): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, θα αναφερθώ στο όραμα της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, καθώς και στη θέση της Ελλάδας μέσα σ' αυτό. Η Ευρώπη αποδείχθηκε αδύναμη κατά τη διάρκεια της πιο κρίσιμης καμπής της ιστορίας της απέναντι στην πρόκληση της απόκτησης συνταγματικής πλέον υπόστασης. Τώρα πια η Ένωση καλείται να επαναπροσδιορίσει το μοντέλο διακυβέρνησης, τους στόχους, αλλά και το ρόλο της στο παγκόσμιο πολιτικό σκηνικό. Δυστυχώς, ο μέχρι σήμερα τεχνοκρατικός χαρακτήρας της δεν κατάφερε να κινήσει σε ικανοποιητικό βαθμό το ενδιαφέρον του μέσου Ευρωπαίου πολίτη. Και αυτό γιατί ασκείται μία πολιτική υπερβολικά προσκολλημένη σε θέματα οικονομίας και μάλιστα με τρόπο τέτοιο, ώστε να αποδίδεται μεγαλύτερη βαρύτητα στην ευημερία των αριθμών και όχι των πολιτών.

Όσον αφορά τη θέση της Ελλάδας, μέσα σε όλο αυτό το οικονομικοπολιτικό γίνεσθαι, είναι μάλλον αυτοπεριορισμένη από δικούς της κακούς χειρισμούς. Αναμφίβολα, βέβαια, τα οφέλη από την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας μας είναι πολλά και σημαντικά, θα μπορούσαν, όμως, σύμφωνα πάντα με τις προοπτικές που αναπτύσσονται στην Ένωση, να είναι πολλά περισσότερα. Αυτά που, κυρίως, έχουμε αποκομίσει μέσω της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι η μεγαλύτερη ασφάλεια, η βελτίωση του βιοτικού επιπέδου, μια πιο οργανωμένη δράση για την προστασία του περιβάλλοντος, μα το κυριότερο η οικονομική ανάπτυξη. Ειδικότερα για την οικονομία μπορούν να αναφερθούν μέτρα, όπως το ενιαίο σύνολο εμπορικών κανόνων, το ενιαίο δασμολόγιο, το ενιαίο σύστημα διοικητικών διαδικασιών και τέλος, η παροχή μεγάλου κεφαλαίου, μέσω των τριών Κοινοτικών Πλαισίων Στήριξης.

Παρ' όλα αυτά, πρέπει να τονιστεί πως η θέση και ο ρόλος της ελληνικής πλευράς απαιτείται να αναβαθμιστεί σε παραλληλία, όμως, με την εμβάθυνση που

πρέπει να προωθηθεί στην Ένωση. Γιατί μονάχα ως ένα ισχυρό μέλος μιας ενωμένης και ευημερούσας Ευρωπαϊκής Κοινότητας μπορούμε να βρούμε την οδό προς την επίλυση των σημαντικότερων ζητημάτων άμυνας και εξωτερικών, όπως είναι το Κυπριακό, το Μακεδονικό, η κατάσταση με την ελληνική μειονότητα στη Βόρεια Ήπειρο και τέλος οι ελληνοτουρκικές σχέσεις, καθώς και οι διαφωνίες για το Αιγαίο.

Κλείνοντας, θέλω να δώσω την εικόνα της μελλοντικής Ευρώπης με λόγια κλεμμένα από το προοίμιο του Ευρωσυντάγματος. Εύχομαι, λοιπόν, μια Ευρώπη που ενωμένη πια θα ακολουθήσει την οδό του πολιτισμού, της προόδου και της ευημερίας, μια Ευρωπαϊκή Ένωση που θα εμβαθύνει το δημοκρατικό χαρακτήρα και τη διαφάνεια του δημοσίου βίου της και θα εργαστεί για ειρήνη, δικαιοσύνη και αλληλεγγύη στην υπηρεσία όλων μας. Εμείς, τα τέκνα της Ελλάδας, οι αυριανοί νέοι της Ευρώπης, οι μελλοντικοί πολίτες του κόσμου, υποσχόμαστε να εργαστούμε και να παλέψουμε για την Ευρώπη των ονείρων μας.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Άγγελος - Μάριος Μαντάς.

ΑΓΓΕΛΟΣ - ΜΑΡΙΟΣ ΜΑΝΤΑΣ (Νομός Αττικής): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, ο δρόμος της Τουρκίας προς την Ευρωπαϊκή Ένωση περνάει πια από την Κύπρο. Η τουρκική διπλωματία προέβαλε εξ αρχής και κατά κόρον το επιχείρημα ότι η αναγνώριση δεν συμπεριλαμβάνεται στα κριτήρια της Κοπεγχάγης. Είναι αλήθεια ότι δεν αναφέρεται ρητά, όπως δεν αναφέρεται και το ότι απαγορεύεται μια υποψήφια χώρα να βομβαρδίσει μια χώρα μέλος. Προφανώς, κανείς δεν φαντάστηκε ότι θα μπορούσε να προκύψει τέτοια κατάσταση, όταν ακόμη και εχθρικές χώρες διατηρούν διπλωματικές σχέσεις.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, ωστόσο, έχει αναλάβει συγκεκριμένη δέσμευση για την έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων, την οποία δεν μπορεί να παραβιάσει εν ψυχρώ, γι' αυτό το Παρίσι κατέφυγε στη δοκιμασμένη μέθοδο της έγερσης εμποδίων. Για να εγείρει το θέμα, η γαλλική διπλωματία εκμεταλλεύθηκε τη μονομερή δήλωση της Άγκυρας ότι η υπογραφή του Πρωτοκόλλου για την τελωνειακή ένωση με τις δέκα νέες χώρες-μέλη δε σημαίνει ότι αναγνωρίζει την Κυπριακή Δημοκρατία. Πρόκειται για μία προκλητική δήλωση, έστω και αν με την καθοδήγηση της βρετανικής προεδρίας τροποποιήθηκε αρκετές φορές για να θεωρηθεί από την Κομισιόν ότι δεν παραβιάζει την τελωνειακή ένωση. Έτσι, αφαιρέθηκε η αναφορά για την απαγόρευση της χρήσης τουρκικών λιμένων και αεροδρομίων από κυπριακά πλοία και αεροπλάνα.

Το κρίσιμο ερώτημα είναι, μέχρι πού είναι αποφασισμένο το Παρίσι να φτάσει. Θα περιοριστεί να εγγράψει το ζήτημα της αναγνώρισης στην ατζέντα ή θα απαιτήσει να καταστεί όρος, προκαλώντας, κατά πάσα πιθανότητα, την αναβολή των ενταξιακών διαπραγματεύσεων;

Ακόμα, όμως, κι αν δεν τεθεί ως προκαταρκτικός όρος μέσα σ' αυτό το δυσμενές κλίμα, θα τεθεί ως όρος η εκ των προτέρων κύρωση του Πρωτοκόλλου από την Εθνοσυνέλευση που ο Τούρκος Πρωθυπουργός είχε δηλώσει ότι θα πραγματοποιηθεί μετά τις 5 Οκτωβρίου. Αν της ζητηθεί μόνο αυτό, η Άγκυρα, κατά πάσα πιθανότητα, θα υποχωρήσει.

Όπως δήλωσε, όμως, ο Τούρκος Υπουργός Εξωτερικών Γκιουλ, θα ψηφίσουν μαζί με το πρωτόκολλο και τη μονομερή δήλωσή της για να την καταστήσει νόμο και να της προσδώσει τη μέγιστη δυνατή επιστημότητα και πολιτική βαρύτητα. Επί της ουσίας, όμως, οι Τούρκοι έχουν περιέλθει σε πολύ δυσμενή θέση. Από τη μία η ενταξιακή τους πορεία βρίσκεται σε πλήρη αντίφαση με την άρνησή τους να αναγνωρίσουν την κυπριακή δημοκρατία. Από την άλλη, όμως, αν την αναγνωρίσουν, θα καταρρεύσει η στρατηγική τους στο Κυπριακό. Για την ακρίβεια, θα επανέλθουν στο καθεστώς που ίσχυε και για τους ίδιους πριν από το 1983, πριν δηλαδή την ανακήρυξη του ψευδοκράτους. Είναι σαφές ότι ο δρόμος προς την Ευρώπη περνάει πια από την Κύπρο. Οι πασάδες, όμως, απορρίπτουν κάθε ιδέα υποχωρήσεων για να διευκολυνθεί η ευρωπαϊκή τους πορεία. Σύντομα «ο κόμπος θα φτάσει στο χτένι» και οι Τούρκοι ή θα πρέπει να εγκαταλείψουν το όραμα της ένταξης ή να αναθεωρήσουν την πολιτική τους. Για να αποφύγει η Άγκυρα το επόμενο δίλημμα, θα προσπαθήσει να πετύχει μία βολική γι' αυτήν λύση του Κυπριακού, στη βάση του σχεδίου Ανάν. Έχει, άλλωστε, ξεκαθαρίσει, εδώ και μήνες, ότι το ζήτημα της αναγνώρισης είναι μέρος της λύσης.

Πάντως, παρά την ψυχρότητα που επικρατεί στις αμερικανοτουρκικές σχέσεις, ο Τούρκος Πρωθυπουργός μπορεί σ' αυτό το θέμα να υπολογίζει τη βοήθεια της Ουάσιγκτον. Πράγματι, το STATE DEPARTEMENT δεν αρκέστηκε στο γεγονός ότι η Λευκωσία ικανοποίησε την απαίτηση να εκθέσει αναλυτικά τις τροποποιήσεις που επιθυμεί στο Σύνταγμα. Η Ουάσιγκτον ζήτησε από την κυπριακή δημοκρατία να ιεραρχήσει τις επιδιωκόμενες τροποποιήσεις. Με άλλα λόγια, απαίτησε όχι μόνο να έχει συμπληρώσει τα χαρτιά της, αλλά και εμμέσως να αυτοπαραιτηθεί από την πλειοψηφία των διαπραγματευτικών στόχων της.

Με τη σειρά της, η ελληνική διπλωματία παρακάμπτει την όσμωση των δύο κέντρων εξουσίας στην Τουρκία. Στην πραγματικότητα, όμως, η εν λόγω συμπεριφορά οφείλεται στο φοβικό σύνδρομο που ωθεί σταδιακά την Αθήνα σε κινήσεις προσαρμογής, σ' ένα είδος «φιλανδοποίησης». Γι' αυτό και όσοι υποστηρίζουν την αμφιλεγόμενη θεωρία της «εξημέρωσης του θηρίου», είναι ουσιαστικά ασυνεπείς με την πολιτική τους. Αν ήταν συνεπείς, θα είχαν διασυνδέσει την υποστήριξη των αιτημάτων της Άγκυρας με έμπρακτα δείγματα της πρόθεσής της να προσαρμοστεί στα ευρωπαϊκά πρότυπα πολιτικής συμπεριφοράς. Στα ελληνοτουρκικά, τέτοια δείγματα είναι η άρση της απειλής πολέμου, η επαναλειτουργία της σχολής στη Χάλκη και η επιστροφή των παρανόμως δημευμένων μειονοτικών περιουσιών στην Κωνσταντινούπολη.

Είναι ενδεικτικό ότι η αναγνώριση της Κυπριακής Δημοκρατίας ετέθη από το Παρίσι. Ακόμα και αν η Αθήνα και η Λευκωσία είχαν εκτιμήσει τον περασμένο Δεκέμβριο ότι δεν είχαν τα περιθώρια να το θέσουν ως όρο, θα έπρεπε να έχουν καταγράψει με σαφήνεια τη θέση τους, ότι είναι πολιτικά παράδοξο μία υποψήφια χώρα να μην αναγνωρίζει χώρα-μέλος. Η Αθήνα δεν είχε βεβαίως λόγο να μετατρέψει την αναγνώριση της κυπριακής δημοκρατίας σε ελληνική υπόθεση, αυτό, όμως, δε σημαίνει ότι πρέπει να «το παίξει» επιτήδειος ουδέτερος. Αν αφήσει το Παρίσι να «βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά», θα καταστεί αναξιόπιστη. Η αντίδρασή της στη δήλωση Βιλπέν έπρεπε να είναι μετρημένη, αλλά όχι τόσο επιφυλακτική. Η ελληνική πολιτική ελίτ, όμως, φοβάται υπερβολικά ενδεχόμενους σπασμούς του μετακεμαλικού καθεστώτος, εξ' ου και η μάλλον αναξιοπρεπή στάση της.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Δίνω το λόγο στον Έφηβο Βουλευτή Χαράλαμπο Πανταζή, από την Ηλεία.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ (Νομός Ηλείας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, κλήθηκα σ' ετούτο εδώ το Βήμα για να αναφέρω τους προβληματισμούς των νέων, σ' ό,τι έχει να κάνει με τα θέματα εξωτερικής πολιτικής και εθνικής άμυνας.

Το ερώτημα, που τίθεται αυτομάτως, είναι το αν και το κατά πόσο η νεολαία σήμερα είναι ενημερωμένη για τέτοιου είδους ζητήματα. Αν και είναι γενικά παραδεκτό ότι βρισκόμαστε στην εποχή της πληροφόρησης η πλειοψηφία των ανθρώπων και περισσότερο εμείς η νεολαία αδιαφορούμε για όσα πράττουν τα έθνη στον τομέα της εθνικής άμυνας. Δηλαδή, αναφέρομαι στην πολιτική που ακολουθείται και σχετίζεται

με τη δαπάνη χρημάτων για όπλα, εξοπλιστικά προγράμματα, αλλά και με την προσπάθεια όξυνσης του εθνικιστικού φρονήματος των πολιτών.

Συγκεκριμένα οι εθνικιστικές διαμάχες έχουν ως απώτερο στόχο τη διεύρυνση των στερεών επιρροής τόσο στον οικονομικό, όσο και στον πολιτικό και στο γεωστρατιωτικό τομέα. Όμως, οι ανεπτυγμένες χώρες υποθάλλουν τις διαμάχες, ώστε να αποκτήσουν συνεργάτες, πολιτική, οικονομική επιρροή, αλλά και μεγαλύτερες πωλήσεις όπλων. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι οι ίδιες ενισχύουν πολλές φορές τον εθνικισμό, με στόχο τον αποπροσανατολισμό των πολιτών και την άμβλυση έντονων εσωτερικών προβλημάτων. Πώς είναι, όμως, δυνατόν να επικαλούνται οι πολιτικοί ηγέτες το εθνικό φρόνημα, όταν επικρατεί πνευματική ανωριμότητα και απουσία παιδείας στους πολίτες, όταν οι πολιτικές δυνάμεις ενός τόπου δεν έχουν φροντίσει οι πολίτες τους να νιώσουν αυτή την αγάπη για την πατρίδα τους, μέσω του αμοιβαίου σεβασμού που πρέπει να διέπει τις σχέσεις πολίτη-κράτους;

Επίσης, οι εύλογες και θεμιτές διαφορές, που υπάρχουν μεταξύ των κρατών, όπως οι θρησκευτικές και πολιτικές αντεγκλήσεις, θεωρούνται *casus belli*. Συνάμα τα μεγαλοϊδεατικά ανεκπλήρωτα εθνικιστικά οράματα στρέφονται εναντίον της εδαφικής ακεραιότητας και της αυτοδιάθεσης άλλων εθνικών κρατών ή εθνικών μειονοτήτων. Μέσα σ' αυτό το φαύλο κύκλο των οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων, για ποια φιλοπατρία μιλούν; Γιατί να μην αντιδρούμε, όμως, και εμείς οι απλοί πολίτες δραστικά;

Ως άνθρωπος, ως Έλλην πολίτης, αλλά και ως Έφηβος Βουλευτής και εκπρόσωπος της γενιάς μου -με όλο το ρομαντισμό και τον αυθορμητισμό, που διακρίνει τη δικιά μου γενιά- θα επιθυμούσα να παραθέσω τις σκέψεις μου για μία ουσιαστικότερη εθνική πολιτική άμυνα και εξωτερική πολιτική, που δεν θα στηρίζεται σε ολοένα και πιο δαπανηρά εξοπλιστικά προγράμματα, η οποία δεν θα έχει ως στόχο την εξολόθρευση του ανθρώπου, αλλά θα βασίζεται στην αμοιβαία κατανόηση, στην αλληλεγγύη και στην ομόνοια, αλλά, κυρίως, σε όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου που τον κάνουν να ξεχωρίζει από τα υπόλοιπα ζώα, σε εκείνα τα γνωρίσματα που τον τοποθέτησαν έξω από τη ζούγκλα και τον ώθησαν να δημιουργήσει ανθρώπινες, με όλη τη σημασία της λέξης, κοινωνίες.

Βασικότερη προϋπόθεση είναι η γνώση της πατρίδας μας, αλλά και των άλλων εθνών. Χρειάζεται να ληφθεί μέριμνα. Ναι, να κάνουν κτήμα τους την ελληνική παράδοση, αλλά και την εθνική τους ταυτότητα, ταυτόχρονα, όμως, και την παράδοση των άλλων εθνών, κυρίως των γειτονικών. Τότε θα καταλάβουμε πόσο μοιάζουμε.

Είναι ανάγκη τα έθνη να μην έχουν επεκτατικές βλέψεις με μόνο όφελος την οικονομική και πολιτική εξουσία. Αντίθετα, σε καιρούς δύσκολους για κάποιες χώρες πρέπει να είναι αρωγοί, αλλά και πρωτεργάτες της προσπάθειας που γίνεται για βοήθεια. Χρειάζεται οι κυβερνήσεις να κατανοήσουν ότι δεν έχουν καμία δικαιοδοσία να επεμβαίνουν στα εσωτερικά μιας άλλης χώρας με απώτερο στόχο την εκμετάλλευσή της.

Επίσης, είναι ανάγκη να ληφθεί μέριμνα και στη διπλωματική και στην εξωτερική πολιτική, ώστε να αναπτύσσονται και να διατηρούνται σχέσεις φιλικές και να μην υπάρχει συνεχής απειλή ενός πολέμου.

Μέσα σ' αυτή τη λογική της συγκαταβατικότητας και της ομόνοιας -και όχι μέσω της αδιαλλαξίας και της επιθετικής πολιτικής- εμείς οι νέοι και κυρίως οι Έλληνες έφηβοι οφείλουμε να οδηγήσουμε προς τα εκεί τα πράγματα. Η αρχή ας γίνει από εδώ, σήμερα κιόλας. Και ποιο καλύτερο θα βρίσκατε από το λίκνο της δημοκρατίας, τη Βουλή των Ελλήνων!

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Μαρία Ιωάννου, από την Κύπρο, έχει το λόγο.

ΜΑΡΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ (Κύπρος): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι Βουλευτές, εδώ και 31 χρόνια ένα μεγάλο πρόβλημα βασανίζει τη δική μου πατρίδα. «Υπεράνθρωπες» προσπάθειες έχουν γίνει από πολλές πλευρές, χωρίς, όμως, καμία απ' αυτές να καταλήξει σε ιδιαίτερη επιτυχία. Μία απ' αυτές ήταν και η προσπάθεια του Ο.Η.Ε. για τη λύση του προβλήματος, με πιο έντονη την περσινή εισήγηση του Γενικού Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών κ. Κόφφι Ανάν, που προέβλεπε κυρίως τη συνένωση Τούρκων Κυπρίων και Ελλήνων Κυπρίων, μοιράζοντας έτσι ίσα δικαιώματα και ίσες υποχρεώσεις τόσο στο πολιτικό, όσο και στο κοινωνικό επίπεδο. Το θέμα μπήκε σε δημοψήφισμα, αν κατά πόσο, δηλαδή, οι Ελληνοκύπριοι δέχονταν τις προτεινόμενες αλλαγές και γενικά αν επιθυμούσαν τη συνένωση με τους Τουρκοκυπρίους.

Ως γνωστόν, όμως, η πρόταση αυτή του κ. Ανάν καταψηφίστηκε από τον Κυπριακό λαό με ποσοστό 77%, εκφράζοντας, με μόνο μια λέξη, την άρνηση του Κυπριακού λαού για συνένωση και αποδοχή μιας μελλοντικά κοινής ζωής με τους Τουρκοκυπρίους.

Τι θα γινόταν, όμως, αν τελικά το σχέδιο αυτό ετίθετο σε εφαρμογή και τελικά εφαρμοζόταν η ιδέα της κοινής συμβίωσης Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων; Πολλοί θα αναρωτηθούν αν ένα τέτοιο θέμα αξίζει σημαντικής προσοχής ή κατά πόσο

ένα τέτοιο θέμα απασχολεί την εφηβική κοινωνία. Μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι είναι ένα θέμα το οποίο τυγχάνει μεγάλης απήχησης σε συζητήσεις πολλών εφήβων, αλλά, δυστυχώς, στο τέλος μένουν πάντα πολλά αναπάντητα ερωτήματα.

Φανταστείτε, λοιπόν, τι θα γινόταν, αν τελικά εφαρμοζόταν η ιδέα της κοινής συμβίωσης μεταξύ των δύο κοινοτήτων. Πολλοί λένε ότι θα μεταφερόμαστε στα παλιά, όπου Τουρκοκύπριοι και Ελληνοκύπριοι ζούσαν ειρηνικά μαζί. Όμως, με τα σημερινά δεδομένα πολλά στοιχεία θα σταθούν ανυπέρβλητα εμπόδια ως προς την επίτευξη του στόχου αυτού, που, τελικά, είναι ο πιο κύριος, όσον αφορά το Κυπριακό πρόβλημα.

Ποιος μπορεί να ξεχάσει εκείνο το μαύρο πρωινό της 15^{ης} Ιουλίου του 1974, όταν οι Τούρκοι κατέλαβαν το βόρειο τμήμα της Κύπρου, λεηλατώντας, σκοτώνοντας, αιχμαλωτίζοντας και διώχνοντας χιλιάδες Κυπρίους από την πατρίδα τους; Πώς μπορεί κάποιος, ο οποίος βλέπει κάθε πρωί απέναντί του την τούρκικη σημαία ζωγραφισμένη στις πλαγιές του Πενταδάκτυλου, να δεχθεί μια τουρκοκυπριακή οικογένεια στη γειτονιά του; Πώς μπορεί κάποιος, έστω και νέος, να δεχθεί με ευκολία ένα τουρκόπουλο ως φίλο ή έστω ως συμμαθητή του, όταν καθημερινά βλέπει τη μητέρα του να δακρύζει, αντικρίζοντας τη φωτογραφία του χαμένου συζύγου, του χαμένου πατέρα ή αδερφού ή όλες αυτές τις γεμάτες θλίψη εικόνες σε όλα τα βιβλία ιστορίας της Κύπρου;

Μπορεί η νεολαία, ως πιο ανοιχτόμυαλη γενιά, να δεχθεί, έστω και μακροπρόθεσμα, με μεγαλύτερη ευκολία την κατάσταση αυτή. Τι θα γίνει, όμως, με τους μεγαλύτερους, που, στην ουσία, αυτοί κρατούν –προς το παρόν τουλάχιστον– τη μοίρα του νησιού αυτού στα χέρια τους; Λυπάμαι, αλλά ειλικρινά θα γίνει κάτι χειρότερο και από το σχίσμα Ανατολικής και Δυτικής Γερμανίας, μιας και το αμοιβαίο μίσος μεταξύ των δύο κοινοτήτων μεταφέρεται από γενιά σε γενιά.

Φυσικά, όπως όλα τα προβλήματα έχουν τη λύση τους, έτσι μπορούν να υπάρξουν και γι' αυτό το ζήτημα πολλές λύσεις, οι οποίες μπορούν να εφαρμοστούν, φτάνει οι αρμόδιοι φορείς να βρουν την όρεξη και την αποφασιστικότητα για να πράξουν σωστά.

Μάλιστα πολλά θα μπορούσαν να γίνουν, αρχίζοντας με πιο κύριο την αλλαγή διάφορων κομματιών των βιβλίων της ιστορίας ή επίσης θα μπορούσαν να διανεμηθούν και μικρά βιβλία στους πολίτες της Κύπρου που, αντί, να καλλιεργούν το μίσος μεταξύ των δύο κοινοτήτων, να μνημονεύουν τη μελλοντική ειρηνική συμβίωση. Επίσης, θα μπορούσαν να γίνουν διακοινοτικά ταξίδια ή εκδρομές, όπως επίσης και

διάφορες διακοινοτικές συναυλίες, στις οποίες θα μπορούσαν, εκτός από τους μεγαλύτερους σε ηλικία ανθρώπους, να βρεθούν μαζί και οι νεολαίες των δύο κοινοτήτων, οι έφηβοι, οι οποίοι, αφού είναι οι μελλοντικοί ηγέτες του τόπου, ωραίο θα ήταν η συμφιλίωση των δύο κοινοτήτων να ξεκινούσε από το σημείο αυτό.

Ίσως σήμερα το πρόβλημα αυτό να μην είναι υπαρκτό σε σημαντικό βαθμό. Όμως, είναι ένα πρόβλημα που αργά ή γρήγορα θα εμφανιστεί στον ορίζοντα της Κυπριακής πολιτικής και καλό θα ήταν να παρθούν από τώρα σημαντικά μέτρα. Εξάλλου, όπως λέει και μια γνωστή παροιμία, «των φρονίμων τα παιδιά πριν πεινάσουν μαγειρεύουν».

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Ειρήνη Λοϊζου, από την Κύπρο, έχει το λόγο.

ΕΙΡΗΝΗ ΛΟΙΖΟΥ (Κύπρος): Η καταγωγή μου είναι Κυπριακή. Συνεπώς με ποιο άλλο θέμα θα μπορούσα να ασχοληθώ εκτός από το Κυπριακό πρόβλημα, αφού το βιώνω καθημερινά στην πιο ακραία του μορφή και δέχομαι τις κατά συρροή συνέπειές του στην καθημερινή εφηβική μου ζωή;

Έχουμε, ήδη, κλείσει τριάντα ένα χρόνια από την αποφράδα εκείνη μέρα που η Χούντα των Αθηνών ανέτρεψε τον τότε Πρόεδρο της Κύπρου Αρχιεπίσκοπο Μακάριο, ανοίγοντας την κερκόπορτα της τουρκικής εισβολής, που ξερίζωσε εκατόν ογδόντα χιλιάδες Ελληνοκύπριους από τις πατρογονικές τους εστίες και καταδίκασε Ελλάδα και Τουρκία σε μια παρατεταμένη ψυχροπολεμική σχέση.

Η προέλαση των τουρκικών στρατευμάτων σταμάτησε σε μια γραμμή, που είχε προταθεί από την Τουρκία ως η διαχωριστική γραμμή διχοτόμησης του νησιού το 1965. Η γραμμή αυτή έγινε γνωστή ως «γραμμή Αττίλα» από την κωδική ονομασία που είχε δώσει η Τουρκία στην επιχείρηση της εισβολής.

Ως γνωστόν ο Αττίλας ήταν αρχηγός των Ούννων, που έμεινε γνωστός στην ιστορία ως μάστιγα του Θεού. Ο οδοστρωτήρας της εισβολής πέρασε, κυριολεκτικά, πάνω από τους ανθρώπους ισοπεδώνοντας τα πάντα. Η κάθε ηλικία πλήρωσε το δικό της τίμημα. Ο τρυφερός παιδικός κόσμος σφραγίστηκε ανεπανόρθωτα από τη φρίκη του πολέμου.

Οι νεότεροι δεν γεύτηκαν τους καρπούς της γης τους, έχασαν την επαφή με τις ρίζες τους, έμειναν μετέωροι. Ο ψαράς ξέρει κάθε μυστικό της θάλασσάς του. Πώς θα τον μεταφέρεις σ' άλλες θάλασσες; Ο γεωργός ξέρει τα μυστικά της γης του. Πώς θα τον βάλεις να καλλιεργεί μια άλλη γη, με διαφορετικές απαιτήσεις και άλλα μυστικά;

Αλλοτρίωση! Έχασε ο άνθρωπος το παρελθόν και το παρόν του. Πώς θα σκιαγραφήσει το μαύρο και άραχλο μέλλον του;

Σήμερα δεν χρειάζεται πολλή φαντασία και άπειρη γνώση, προκειμένου να ισχυριστεί κανείς ότι η Τουρκία για τις προσεχείς δεκαετίες θα παραμείνει προσδεδεμένη στο άρμα του πολιτικού αυταρχισμού, της εικονολογίας και της συνακόλουθης βλοσυρής εξωτερικής πολιτικής της. Επιπρόσθετα, οι χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης κάποια στιγμή θα απαιτήσουν τη χειραφέτησή τους από τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής και αν η Τουρκία παραμείνει το ίδιο σημαντική στο γεωπολιτικό και οικονομικό τομέα, ε, τότε είναι που οι «πολιτισμένοι» Ευρωπαίοι θα γράψουν στα παλιά τους τα παπούτσια τυχόν ανομήματά της.

Για μένα το Κυπριακό είναι μονόδρομος: είτε σταματούν οι πολιτικοί μας τα «φρου-φρου και τα αρώματα», είτε μένουμε και μας τρώει ο γκρίζος λύκος. Δεν είμαι πολιτικός και σίγουρα δεν γνωρίζω τα τεχνάσματα των διπλωματικών οδών. Αλλά, κατά τη γνώμη μου, μια δικοινοτική, χωρίς έποικους, φυσικά, Κυπριακή Δημοκρατία, με μικτό Κοινοβούλιο και Υπουργικό Συμβούλιο, σε αναλογία πάντοτε με τον πληθυσμό της κάθε κοινότητας (82% - 12% περίπου), με Ελληνοκύπριο πρόεδρο, απελευθερωμένη από ξένα στρατεύματα, συμπεριλαμβανομένων και των βρετανικών βάσεων και με εγγυήτρια δύναμη μόνο τον Ο.Η.Ε. ή την Ευρωπαϊκή Ένωση, θα μπορούσε να αποφέρει ένα λειτουργήσιμο, δημοκρατικό κράτος, που θα θεμελιωνόταν στα ανθρώπινα δικαιώματα και την ασφάλεια των πολιτών της. Χρειαζόμαστε ή μάλλον απαιτούμε να αφουγκραστείτε τον πόνο μας έμπρακτα.

Έγραφα αυτά, γιατί όπως είπε και ένας Κύπριος ήρωας, λίγο πριν σκοτωθεί: «Δεν νοιάζομαι αν τη γη την ζουν Έλληνες, Τούρκοι, Εβραίοι. Εκείνο που έχει αξία είναι να τη ζουν αυτοί που την ποτίζουν με τον ιδρώτα τους και να περπατούν ελεύθεροι πάνω της, διαφεντευτές της, κυρίαρχοί της. Να αναπνέουν περήφανοι τον αέρα της, που να' ναι αέρας δροσιάς, λεβεντοσύνης, όχι πνίχτης...»

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Κυρίες και κύριοι στο σημείο αυτό ολοκληρώθηκε ο κατάλογος των ομιλητών. Θα συνεχίσουμε με κάποιες ψηφοφορίες, τόσο για τη Σύνθεση των Κειμένων, η οποία υπάρχει, όσο και για κάποιες νέες προτάσεις, οι οποίες κατεγράφησαν από τις δικές σας τοποθετήσεις, τις χθεσινές και τις σημερινές. Επειδή κάποια στιγμή θα κάνουμε ένα διάλειμμα και αμέσως μετά προβλέπεται από το πρόγραμμα να προχωρήσουμε στις ψηφοφορίες, ήθελα να ρωτήσω, εάν υπάρχουν κάποιοι οι οποίοι θα ήθελαν να διατυπώσουν κάποιες απόψεις.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΥΛΑΤΟΣ (Β΄ Θεσσαλονίκης): Εάν πιστεύουμε ότι κάποια θέματα δεν αναπτύχθηκαν επαρκώς ή και καθόλου, μήπως θα μπορούσαμε να μιλήσουμε γι' αυτά και όχι απλώς να συνεχίσουμε να ανακυκλώνουμε τα θέματα, τα οποία έχουν ήδη ακουστεί;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Δεν έχω αντίρρηση. Εάν δεν υπάρχουν άλλοι για πρώτη ομιλία, μπορείτε όσοι από σας θέλετε, να πάρετε πάλι το λόγο, διατυπώνοντας οποιοσδήποτε απόψεις θέλετε.

Θέλετε εσείς το λόγο;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΥΛΑΤΟΣ (Β΄ Θεσσαλονίκης): Ναι.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ορίστε, έχετε το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΥΛΑΤΟΣ (Β΄ Θεσσαλονίκης): Αξιότιμε Πρόεδρε της Επιτροπής, αγαπητοί συνάδελφοι, η προβληματική της ένταξης των ξένων στην κοινωνία υποδοχής μας, στην κοινωνία της Ευρώπης, παραπέμπει στην αναγκαία διάκριση μεταξύ των φαινομένων και των εννοιών της ενσωμάτωσης, της αφομοίωσης –τονίζω ότι αναφέρομαι στην πολιτισμική αφομοίωση- και της πολιτικής συμμετοχής.

Το πρώτο, το φαινόμενο της ενσωμάτωσης, αναφέρεται στην εξασφάλιση βασικών βιοτικών αναγκών. Η υγεία, η κατοικία, η εκπαίδευση κι η εργασία είναι πλήρως αναγκαία από τους ξένους, ενώ η έννοια της αφομοίωσης σε πολιτισμικό επίπεδο αναφέρεται στο σεβασμό, που πρέπει να είναι αμοιβαίος, της πολιτισμικής ιδιαιτερότητας. Είναι μάλλον μια θετική αντιμετώπιση του προβλήματος των ξένων και για να είναι ουσιαστική πρέπει οι ξένοι να αποδεχθούν τις νέες αξίες της κοινωνίας υποδοχής.

Όταν το σύστημα αξιών επιβάλλεται δια της βίας, τότε η διαδικασία γίνεται επικίνδυνη και απειλεί την πολιτισμική τους ταυτότητα και την ιδιαιτερότητα του λαού τους. Η πρόσφατη και απώτερη ιστορία της Ευρώπης καταδεικνύει ότι η υποχρεωτική αφομοίωση διεγείρει την αντίδραση των πληθυσμών. Η αυτοπεριθωριοποίηση και η ανάμνηση της πατρίδας απασχολούν πλέον την κοινωνία, η οποία στάθηκε αδύναμη να διατηρήσει την πολιτισμική αξιοπρέπεια των ξένων.

Κατά την άποψή μου πρέπει να θεμελιωθεί ένα κοινό σύστημα υποδοχής των μεταναστών στην Ευρωπαϊκή Ένωση, που θα επιδιώκει την από μέρους τους κατανόηση των αξιών. Κοινωνικοί λειτουργοί πρέπει να επισκέπτονται συχνά τις οικογένειες των μεταναστών και να στηρίζουν και να υποδεικνύουν τη σωστή ένταξη στη χώρα. Ακόμη οι οικονομικοί μετανάστες είναι απαραίτητο να δεχθούν μία

στοιχειώδη οικονομική υποστήριξη, ώστε να ορθοποδήσουν και να μην παρεμποδιστεί η ένταξή τους στο εργατικό δυναμικό της Ένωσης. Η πολιτική συμμετοχή μπορεί να εξασφαλιστεί μόνο αφού τα πρώτα στάδια έχουν προσπεραστεί επιτυχώς, ανεξάρτητα από το χρονικό διάστημα που ο μετανάστης κατοικεί στη χώρα μας. Η συμμετοχή μάλιστα θα πρέπει να γίνεται σταδιακά.

Πρέπει να αποφευχθεί η υπερβολική αποδοχή μεταναστών, καθώς είναι περιορισμένο το εργατικό δυναμικό, το οποίο μπορεί να δεχθεί μία χώρα. Η Ευρώπη έχει ανάγκη ενίσχυσης και ανανέωσης του εργατικού δυναμικού. Οι σωστά ενταγμένοι μετανάστες δεν είναι πρόβλημα, αλλά λύση στα οικονομικά προβλήματα της Ένωσης. Άλλωστε, κατά τη διάρκεια του περασμένου αιώνα η χώρα μας υπήρξε πηγή μεταναστευτικών κυμάτων. Κανένας δεν μπορεί να ξεχάσει πόσοι μετανάστες έφυγαν από την Ελλάδα και πήγαν στην Αμερική και στην Αυστραλία.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Καμπά Αικατερίνη, Α΄ Θεσσαλονίκης, έχει το λόγο.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΚΑΜΠΑ (Α΄ Θεσσαλονίκης): Με βάση τα όσα ακούστηκαν χθες, ήθελα να κάνω μία ερώτηση και σε σας, κύριε Πρόεδρε και στους συναδέλφους μου, μια που δίνετε τη δυνατότητα διαλόγου.

Η πλειονότητα της Επιτροπής υποστήριξε ότι υπάρχουν αρνητικές σχέσεις με την Τουρκία, υπάρχει ένταση με την Αμερική, υπάρχει η κρίση στα Βαλκάνια, όπως είπαμε, τα χαρακτηρίσαμε πυριτιδαποθήκη έτοιμη να εκραγεί και θέλω να ρωτήσω: Πρέπει πραγματικά να φοβόμαστε ως χώρα, πρέπει να ανησυχούμε που βαλλόμαστε από τόσα μέτωπα ή αυτό το θεωρείτε κινδυνολογία και κάτι άτοπο και άστοχο;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Κατ' αρχάς δεν βαλλόμαστε. Έκανα χθες έναν πολύ προσεκτικό υπαινιγμό για τα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας και σας είπα ότι η λογική της μικρής, πλην εντίμου Ελλάδος, η οποία έχει προβλήματα, την αδικούν αυτοί, την αδικούν οι άλλοι, δεν της καλύπτουν σε αυτό, ή σε εκείνο, υπηρετούν την Τουρκία κάποιοι, τα Βαλκάνια κάποιοι άλλοι κλπ., δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Η Ελλάδα είναι είκοσι τέσσερα χρόνια ήδη πλήρες μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έχει μία ισχυρή οικονομία, έχει μία πολύ καλά οργανωμένη κοινωνική δομή, έχει ένα κύρος διεθνές, το οποίο είναι υπολογίσιμο, είναι προεξάρχουσα και έχει σαφή και μακράν υπεροχή τόσο στο χώρο των Βαλκανίων όσο και στο χώρο της Νοτιοανατολικής Μεσογείου και βεβαίως όλα αυτά τα οποία είναι πραγματικότητα και τα ζείτε και τα βλέπετε –εν ανάγκη καταφύγετε και στους γονείς, είπα χθες, να τους ρωτήσετε ποια ήταν η Ελλάδα εδώ και είκοσι και τριάντα χρόνια και

ποια είναι η Ελλάδα σήμερα- όλα αυτά δεν σημαίνουν ότι δεν έχουμε περιθώριο να βελτιώσουμε πολλά πράγματα και στις εξωτερικές μας σχέσεις και στα εσωτερικά μας προβλήματα. Όμως, είναι μακράν της πραγματικότητας.

Κατ' αρχήν με την Τουρκία έχουμε εκκρεμή προβλήματα, αλλά δεν βρισκόμαστε σε κατάσταση εχθρική. Ανταλλάσσονται επισκέψεις, συζητώνται θέματα, τη στηρίζουμε στην ευρωπαϊκή της πορεία, αλλά εκείνη δεν συμπεριφέρεται απολύτως κατ' αναλογία, σε αρμονία με αυτό που κάνουμε εμείς.

Ελπίζουμε, όμως, ότι θα το πράξει. Αν δεν το πράξει υπάρχουν και άλλοι δρόμοι. Με τις Η.Π.Α. οι σχέσεις μας είναι άριστες. Περνάμε από τις καλύτερες περιόδους, τόσο με την προηγούμενη κυβέρνηση Σημίτη όσο και σήμερα με την Κυβέρνηση Καραμανλή. Στην Ενωμένη Ευρώπη έχουμε το ρόλο μας.

Με αφορμή αυτό το ερώτημα και κάποιες άλλες απόψεις, που άκουσα χθες, για εξωτερικά θέματα με απολήξεις και σε εσωτερικά, θέλω να σας πω ότι πρέπει να προσπαθήσετε να αποβάλλετε από τη σκέψη σας το ότι κάποιος ή κάποιοι μας χρωστάνε κάποια πράγματα, ότι έχουν το χρέος να μας επιλύουν κάποια προβλήματα, ότι έχουν το χρέος να μας βοηθούν στην αντιμετώπιση κάποιων προβλημάτων μας. Αυτά δεν είναι στη ζωή. Είναι στα παραμύθια. Και επειδή ολοκληρώνετε σιγά-σιγά την εφηβεία σας και σύντομα θα γίνεται ακαδημαϊκοί πολίτες πρέπει να καταλάβετε ότι κανείς δεν οφείλει σε κανένα τίποτα. Κάθε χώρα, όμως, όπως και κάθε άτομο, προσπαθεί να επιλύσει τα προβλήματά του δημιουργώντας ασφαλώς συμμαχίες και ερείσματα. Χθες σας έλεγα ότι οι διεθνείς σχέσεις στηρίζονται σε συμφέροντα και ερείσματα. Και εμείς έχουμε πολλά ερείσματα. Γι' αυτό δεν πρέπει ούτε το αίσθημα του κατατρεγμένου –δυστυχώς υπάρχουν κύκλοι που το προωθούν- να έχουμε ούτε το αίσθημα του αδύναμου, ο οποίος αναμένει την επίλυση των προβλημάτων του από κάποιον άλλο. Δεν υπάρχουν αυτά στη διεθνή ζωή, ούτε στη δική σας ζωή.

Κατά συνέπεια μην έχετε την αίσθηση ότι μας οφείλονται πράγματα. Με τη στάση μας και με τις προσπάθειές μας, ως λαός, κατακτούμε αυτά που μπορούμε να κατακτήσουμε.

Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Νικολακόπουλος Θεόδωρος, από το Νομό Μεσσηνίας.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ (Νομός Μεσσηνίας): Αναφέρατε πριν ότι οι σχέσεις μας με τις Ηνωμένες Πολιτείες είναι άριστες τα τελευταία χρόνια. Όμως, αναγνώρισαν το Σκοπιανό κράτος ως Μακεδονία. Μάλιστα είχαν αρχίσει σε επίσημα

έγγραφά τους να το αποκαλούν Μακεδονία εδώ και αρκετό καιρό. Μήπως εμείς είχαμε αδρανοποιηθεί πάνω σ' αυτό το θέμα;

Δεύτερον, θέλω να αναφερθώ στις ελληνικές μουσουλμανικές μειονότητες της Θράκης. Υπάρχει μία προπαγάνδα, από την πλευρά της Τουρκίας, να στρέψουν τους Έλληνες μουσουλμάνους εναντίον της Ελλάδας. Όταν είχε έρθει ο Πρωθυπουργός της Τουρκίας Ερντογάν στη Θράκη τον είχαν υποδεχθεί ως δικό τους εθνικό ηγέτη.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Όσον αφορά τις σχέσεις μας με τις Η.Π.Α., άριστες σχέσεις δεν σημαίνει σχέσεις χωρίς προβλήματα ούτε σχέσεις που δεν έχουν κάποια σημεία, τα οποία μας ενοχλούν ή μας προβληματίζουν.

Οι σχέσεις, παιδιά, των κρατών δεν είναι σχέσεις συναισθηματικές, ούτε σχέσεις αγέλων. Είναι σχέσεις συμφερόντων. Και όταν λέμε «άριστες σχέσεις» εννοούμε ότι αισθάνονται εκείνοι καλά μαζί μας, υπολογίζουν σε εμάς –κατά την τελευταία δε περίοδο υπάρχει, αν θέλετε, και μια αναβάθμιση αυτών των σχέσεων στο πλαίσιο ενός στρατηγικού διαλόγου, ο οποίος έχει ξεκινήσει μετά τη δεύτερη επίσκεψη Καραμανλή στην Ουάσινγκτον- και ότι εμείς αισθανόμαστε, επίσης, καλά μαζί τους.

Είναι φυσικό να έχουν κάποιες αποφάσεις πολιτικές, οι οποίες σ' εμάς δεν αρέσουν. Μία απ' αυτές είναι αυτή την οποία είπατε. Αλλά, μήπως μένετε με την εντύπωση ότι εκείνοι δεν έχουν παράπονα από τη δική μας στάση; Ή μήπως μένετε με την εντύπωση ότι οι αποφάσεις της δικής μας εξωτερικής πολιτικής, σε κάποια σημεία, δεν είναι ενοχλητικές γι' αυτούς;

Θέλετε να σας πω ορισμένες; Παίρνουμε μέρος στον πόλεμο του Ιράκ; Όχι. Από την πλευρά μας κάνουμε καλά που δεν παίρνουμε; Κάνουμε καλά. Οι Αμερικανοί τι θέλουν; Δεν θέλουν να πάρουμε; Αυτό δεν τους ενοχλεί; Τους ενοχλεί. Σας έλεγα και χθες και προσπάθησα να σας το δώσω να το καταλάβετε, ότι σε αυτά δεν υπάρχει δίκαιο. Διότι, αυτό που είναι δίκαιο για τον έναν δεν είναι δίκαιο για τον άλλο.

Άρα, οι σχέσεις είναι πραγματικά άριστες. Ωστόσο, υπάρχουν σημεία στα οποία μπορεί να διαφωνούμε. Υπάρχουν σημεία τα οποία μπορεί να μην μας συμφέρουν και αυτό είναι αμφοτεροβαρές. Δηλαδή, συμβαίνει και από τη μία και από την άλλη πλευρά. Αλλά, βεβαίως, εμείς που είμαστε από τούτη την πλευρά τα δικά μας τα θεωρούμε σωστά, τα δικά τους λάθος. Βεβαιωθείτε ότι και εκείνοι από τη δική τους πλευρά, δηλαδή ένας σαν και εμένα, Αμερικανός Βουλευτής με όλους εσάς αυτή τη στιγμή που μιλάμε σαν Αμερικανούς υπηκόους συζητώντας το ίδιο θέμα θα είχε τις

ίδιες απόψεις από την αντίστροφη θέση. Σκεφτείτε αυτό, θα σας λύσει πάρα πολλά προβλήματα.

Το δεύτερο που είπατε ποιο ήταν;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ (Νομός Μεσσηνίας): Για τις μουσουλμανικές μειονότητες στη Θράκη, ότι ασκείται μια επιρροή και τι κάνουμε εμείς γι' αυτό.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Έχω από πολλών ετών την άποψη προσωπικά ότι δεν έχουμε σαν ελληνική πολιτεία αποδώσει όσο ενδιαφέρον θα έπρεπε στην περιοχή εκείνη. Προσπάθειες έχουν γίνει και επενδύσεις οικονομικές έχουν γίνει και γενικότερα υπάρχει ένα ενδιαφέρον.

Θα έπρεπε, όμως, να είναι το πράγμα λίγο περισσότερο συντονισμένο και λίγο περισσότερο αποτελεσματικό, ως πλαίσιο προσπαθειών. Εκείνο που υπάρχει για εμάς και τελικά νομίζω πως και η Τουρκία το αποδέχεται σιγά-σιγά -το «χωνεύει» θα έλεγα- είναι ότι αυτοί είναι Έλληνες, Μουσουλμάνοι το θρήσκευμα.

Αντιλαμβάνεστε ότι σε μια τοπική κοινωνία υπάρχουν πάντα κάποια ιδιαίτερα συμφέροντα, κάποια παρατραγουδα, κάποιοι συγγενείς που υπάρχουν στην Τουρκία και είναι διασυνδεδεμένοι και υπάρχει θέμα εκλογικό, ψήφων ή άλλης φύσεως συμφέροντα. Όλα αυτά, λοιπόν, δημιουργούν κάποιο κλίμα.

Υπάρχει τώρα και το γεγονός ότι υπεδέχθησαν με ενθουσιασμό τον όποιο Τούρκο πρωθυπουργό. Εντάξει. Σου λένε ότι υπάρχει μία απώτατη καταγωγή για ορισμένους από αυτούς και αισθάνονται ότι πρέπει να τον χειροκροτήσουν. Δεν νομίζω ότι το πρόβλημα αυτό είναι το μείζον.

Μην ξεχνάτε δε ότι, καθώς εξελίσσονται ήδη τα πράγματα –και φαντάζομαι περισσότερο τις προσεχείς δεκαετίες- τα θέματα των μειονοτήτων παίρνουν μεγάλες διαστάσεις. Όλη αυτή η μετακίνηση των πληθυσμών με τους οικονομικούς μετανάστες ή με άλλες αιτίες δημιουργεί εστίες αλλοεθνών, αν θέλετε, σε διάφορες περιοχές. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία μειονοτικών συνόλων, τα οποία χρήζουν αυτής της ιδιαίτερης μεταχείρισης και τα δικαιώματα των οποίων πρέπει να σεβόμαστε.

Είναι ένα λεπτό θέμα. Σας είπα ότι μπορούσαμε να είχαμε κάνει περισσότερα - και αναφέρομαι διαχρονικά, ασχέτως κυβερνήσεων- αλλά δεν νομίζω πως είναι κάτι, το οποίο πρέπει να μας ενοχλεί ή να μας φοβίζει.

Θέλει κάποιος άλλος το λόγο;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΕΞΑΔΑΚΤΥΛΟΣ (Νομός Κορινθίας): Εγώ, κύριε Πρόεδρε.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Έχετε το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΕΞΑΔΑΚΤΥΛΟΣ (Νομός Κορινθίας): Κύριε Πρόεδρε, χθες αναφέρθηκε από εσάς ότι η Ελλάδα επιθυμεί μια ισχυρή Τουρκία στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Όχι ισχυρή. Μία Τουρκία...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΕΞΑΔΑΚΤΥΛΟΣ (Νομός Κορινθίας): Από τη στιγμή που τα συμφέροντα Ελλάδας-Τουρκίας είναι συγκρουόμενα και από τη στιγμή που η Τουρκία με την είσοδό της στην Ευρωπαϊκή Ένωση θα αποκτήσει αντιπροσώπους στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ο αριθμός των οποίων θα είναι δυσανάλογος με τους Έλληνες και τους Κυπρίους μαζί, πιστεύετε ότι οι Έλληνες Βουλευτές θα μπορούν να υπερασπιστούν αυτά τα συμφέροντα, καθώς και άλλα σοβαρά ζητήματα, όπως τα αγροτικά, τα οικονομικά;

Ακόμη, είπατε ότι οι σχέσεις Ελλάδας και Αμερικής είναι άριστες. Θεωρείτε λεπτομέρεια το μακεδονικό ζήτημα, ώστε να είναι άριστες οι σχέσεις; Όταν υπάρχει ένα σοβαρό ζήτημα, δεν μπορούμε να το θεωρούμε λεπτομέρεια και να πούμε ότι είναι άριστες οι σχέσεις. Υπάρχει κάποιο πρόβλημα. Είπατε ότι όπως εμείς έχουμε κάποια παράπονα από τους Αμερικάνους, έτσι κι αυτοί από εμάς, επειδή δεν έχουμε συμμετάσχει στον πόλεμο στο Ιράκ. Εμείς, όμως, δεν έχουμε θίξει κάποιο σημαντικό εθνικό θέμα τους, να πούμε, για παράδειγμα –κάτι που δεν γίνεται βέβαια- ότι το Λος Άντζελες ανήκει στο Μεξικό. Απλά δεν έχουμε κάνει κάτι, που ούτε καν οι ίδιοι μας έχουν καλέσει να το κάνουμε, δεν έχουμε συμμετάσχει σε μian εκστρατεία. Αυτοί, όμως, έχουν θίξει ένα εθνικό μας συμφέρον κι έχουν εκφέρει μian άποψη που αντιτίθεται στα εθνικά μας συμφέροντα. Έτσι, εγώ δεν θα θεωρούσα ότι οι σχέσεις μας με τους Αμερικάνους είναι άριστες.

Αναφερθήκατε, επίσης, χθες και είπατε ότι στην Ισπανία το 34% του λαού που συμμετείχε στο δημοψήφισμα για το Ευρωπαϊκό Σύνταγμα δείχνει πως υπάρχει μία αδιαφορία των λαών για τα δημοψηφίσματα. Εγώ πιστεύω ότι αυτό δεν είναι σωστό. Το βλέπουμε μικροσκοπικά. Αν το δούμε μακροσκοπικά, θα δούμε ότι στην Ισπανία η συμμετοχή στις βουλευτικές εκλογές ήταν εξίσου η ίδια. Δεν υπήρξε μεγαλύτερη συμμετοχή. Η Ισπανία είναι καθαρά μία χώρα που δεν είναι πολιτικοποιημένη. Σε άλλες χώρες, όπως η Γαλλία και η Ολλανδία, η συμμετοχή του λαού ήταν συντριπτική. Και αυτό αποδεικνύει ότι οι λαοί επιζητούν τα δημοψηφίσματα.

Θα ήθελα να ρωτήσω και κάτι άλλο: Όπως δείχνουν τα πράγματα μέσα από δημοσκοπήσεις και τις τάσεις που αναδεικνύονται, φαίνεται ότι η πλειοψηφία του

ελληνικού λαού δεν θέλει την Τουρκία στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Θα αγνοηθεί και θα περάσει απλά από το Κοινοβούλιο αυτή η απόφαση ή η δημοκρατία καλεί να γίνει δημοψήφισμα; Η πολιτική εξουσία της χώρας μας θα προχωρήσει σε δημοψήφισμα ή θα αγνοήσει αυτή την τάση του ελληνικού λαού; Το θεωρείτε δημοκρατικό;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Όσον αφορά το Ευρωσύνταγμα με την Ισπανία, το 34% δεν αλλάζει. Είναι αυτό. Είναι ένα συντριπτικά μικρό ποσοστό. Η άποψη ότι δεν είναι πολιτικοποιημένος λαός, ένας τόσο παλαιός ιστορικός ευρωπαϊκός λαός και μεσογειακός λαός, σας βεβαιώνω ότι είναι αποκλειστικά δική σας άποψη και ασφαλώς εσφαλμένη.

Οι Ισπανοί και πολιτικοποιημένοι είναι και μεσογειακοί είναι και με εντονότατο ταμπεραμέντο – καμιά φορά πιο έντονο από το δικό μας- είναι και καφενεία να κάνουν καβγά έχουν και δρόμους να κάνουν διαδηλώσεις έχουν και το έχουν αποδείξει κλπ. Η πραγματικότητα είναι, ελάχιστο ενδιαφέρον για το Ευρωσύνταγμα. Ένα αυτό.

Δεύτερον, για τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, εξήγησα ότι άριστες σχέσεις δεν σημαίνει σχέσεις που δεν έχουν κανένα πρόβλημα. Στο ερώτημά σας αν θεωρώ μηδαμινό ή ασήμαντο το Μακεδονικό, θα πω, κάθε άλλο. Το θεωρώ, δυστυχώς, ένα από τα πιο σημαντικά θέματα που ταλανίζουν την ελληνική εξωτερική πολιτική, τα τελευταία πενήντα και πλέον χρόνια.

Πρέπει, όμως, να ξέρετε ότι πριν από τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής κατά τα τελευταία δέκα χρόνια, εξήντα τέσσερις χώρες –μεταξύ των οποίων και μεγάλες χώρες- είχαν κάνει αυτό που έκαναν οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Είχαν, δηλαδή, αναγνωρίσει την πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας με το συνταγματικό της όνομα.

Τρίτον, δεν έχει γίνει αντιληπτό, προφανώς, ότι η διεθνής ζωή και η εξωτερική πολιτική είναι θέμα ισορροπιών. Δεν μπορούμε και δεν έχουμε τη δυνατότητα να ζητήσουμε από κάποιον άλλο -πολύ περισσότερο από τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής- να μην κάνει κάτι, όταν αισθάνεται ότι έχει συμφέρον να το κάνει. Θα ήταν δε το λιγότερο ανόητο και αφελές, επειδή οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής ανεγνώρισαν τα Σκόπια, να τα χαλάσουμε εμείς με τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Αυτό δεν θα ήταν πολιτική. Αυτό θα ήταν συναισθηματική αντίδραση μικρού παιδιού.

Ως προς την Τουρκία. Είπαμε πολλά για την Τουρκία και για την ευρωπαϊκή πολιτική. Εξήγησα τους λόγους για τους οποίους στηρίζουμε τον ευρωπαϊκό της προσανατολισμό και συνεχίζω να λέω ότι είναι στο συμφέρον μας να στηρίζουμε -

ακόμη και σήμερα που η Τουρκία δεν συμπεριφέρεται με αρμονία, σε σχέση με τη δική μας στάση, απέναντί μας- αυτήν την προοπτική.

Δεν είναι ακριβές ότι οι περισσότεροι Έλληνες δεν θέλουν την Τουρκία. Οι μετρήσεις της κοινής γνώμης, τα γκάλοπς που λέμε, είναι περίπου μοιρασμένα.

Όσον αφορά στο αν αυτό θα τεθεί υπόψη του ελληνικού λαού ή όχι, σ' αυτό δεν μπορώ να σας απαντήσω. Νομίζω μάλλον όχι, διότι είναι δεδομένο ότι οι αποφάσεις, οι οποίες αφορούν στην Ευρωπαϊκή Ένωση περνάνε, συνήθως, από την κοινοβουλευτική οδό. Αλλά μπορώ να κάνω τον προφήτη, κυρίες και κύριοι, για το τι θα γίνει μετά από δεκαπέντε, είκοσι χρόνια; Πώς να τον κάνω τον προφήτη; Δεν μπορώ. Άρα δεν μπορώ να ξέρω.

Θα ήθελα να σας παρακαλέσω κάτι. Αυτό που έχει αξία και δεν το έχει κάνει ούτε χθες, ούτε σήμερα, δυστυχώς, ο κ. Εξαδάκτυλος, δεν είναι να λέτε τις απόψεις σας επί των απόψεών μου. Σημασία έχει και αξία έχει να έχετε έναν προβληματισμό, να μου τον λέτε και πάνω σ' αυτόν τον προβληματισμό να σας λέω και εγώ μια άποψη, η οποία μπορεί να συμβάλει.

Εγώ δεν είμαι εδώ για να συμφωνώ μαζί σας και ούτε εσείς είστε εδώ για να συμφωνείτε μαζί μου. Αυτό που έχει αξία, είναι, αν κάτι σας απασχολεί, να το λέτε και εγώ να σας λέω μία άποψη.

Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Χρήστος Παναγιώτου.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ (Λεμεσός-Κύπρος): Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα να κάνω δυο σχόλια για δυο σημεία, στα οποία αναφερθήκατε προηγουμένως.

Κατ' αρχήν, είπατε ότι κανείς δεν χρωστά σε κανέναν ο,τιδήποτε. Αν θυμάστε, το 1988 όταν έγινε η αίτηση ένταξης της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση, έγινε με σκοπό η Κύπρος να βρει μία στέγη για να προστατευθεί από τις επιδιώξεις της Τουρκίας. Αφού οι Ευρωπαίοι δέχθηκαν την ένταξη της Κύπρου, φαντάζομαι πως δέχθηκαν και το αίτημά της για προστασία και έτσι εγώ πιστεύω ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση χρωστάει κάτι στην Κύπρο.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Θα σας διακόψω, κύριε συνάδελφε. Εγώ δέχομαι το συλλογισμό σας και ερωτώ εσάς και όλους: Δεν είναι μείζων προστασία, εξαιρετικής σημασίας προστασία και αναβάθμιση του κύρους της διεθνώς το γεγονός ότι η Κυπριακή Δημοκρατία σήμερα, παρά το ότι έχει εσωτερικό πολιτικό πρόβλημα, παρότι είναι διαμελισμένη, είναι πλήρες μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης; Δεν θα μπορούσαν κάποιοι Ευρωπαίοι να πουν –και λίγο πολύ δικαιολογημένα- ότι «ακούστε, λύστε πρώτα το εσωτερικό σας πρόβλημα, που είναι

ένας καυγάς». Έτσι θα έλεγαν αυτοί. Αυτός που είναι από το Λουξεμβούργο ή από τη Δανία ή από την Πορτογαλία δεν έχει τον πόνο το δικό μας. Το βλέπει σαν ένα προβληματάκι κάπου μακριά. Θα μπορούσε, λοιπόν, ένας εξ αυτών να πει «λύστε πρώτα τον εσωτερικό σας καυγά, το εσωτερικό σας πρόβλημα και, όταν και όπως το λύσετε, σε δέκα, σε είκοσι χρόνια ελάτε πάλι να συζητήσουμε για την ένταξή σας». Δεν έγινε, όμως, αυτό. Και αυτό δεν έγινε χάριν αφενός μεν στις σημαντικές προσπάθειες της ελληνικής πλευράς όλων των πολιτικών δυνάμεων και δεν έγινε, διότι πολλές ευρωπαϊκές δυνάμεις, άλλες χώρες-μέλη, ήθελαν να προσφέρουν αυτό ακριβώς που είπατε, την προστασία.

Άρα, λοιπόν, αυτό που ελέχθη κάποτε, όταν έγινε η αίτηση εισδοχής, υπάρχει σήμερα ως πράξη. Η Κύπρος είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η Τουρκία συζητά να αρχίσει διαπραγματεύσεις για να δούμε τι θα γίνει σε δέκα-δεκαπέντε χρόνια. Εάν αυτό δεν είναι επιτυχία και προστασία, τότε με συγχωρείτε, αλλά είναι λάθος σκέψη.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ (Λεμεσός-Κύπρος): Συμμερίζομαι την άποψή σας, αλλά η προσωπική μου άποψη είναι πως δεν πρέπει να λέμε ότι κανείς δεν χρωστά τίποτε, διότι είμαστε μία παγκόσμια κοινότητα που πρέπει να συνεργαζόμαστε για να φτάσουμε στο καλύτερο.

Θα ήθελα να κάνω ένα ακόμη σχόλιο. Όταν είπατε ότι οι σχέσεις Ελλάδας-Αμερικής είναι καλύτερες, μιλήσατε για το Μακεδονικό. Θα ήθελα να σας επιστήσω την προσοχή σε κάποιες προκλητικές συμπεριφορές της Αμερικής, κυρίως όσον αφορά την Κύπρο. Πριν από λίγο καιρό οι Αμερικάνοι ήρθαν στην Κύπρο από το παράνομο αεροδρόμιο με τα κοντά παντελονάκια σαν να ήταν έτοιμοι να πάνε διακοπές στην Καραϊβική. Αν αυτό δεν είναι προκλητική στάση, τότε τι είναι;

Επίσης, θα ήθελα να μου απαντήσετε στο εξής ερώτημα: Δεδομένου ότι τέσσερα από τα οκτώ μέλη που αποτελούν τις οκτώ πλουσιότερες χώρες του κόσμου είναι ευρωπαϊκά κράτη, δηλαδή η Ιταλία, η Γαλλία, η Γερμανία και το Ηνωμένο Βασίλειο, αυτό οδηγεί στο ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι ένα πρώιμο μοντέλο της παγκοσμιοποίησης, κάτι για το οποίο συζητούν τώρα οι οκτώ πλουσιότερες χώρες του κόσμου;

Ακόμα, θα ήθελα να υποβάλω άλλη μία ερώτηση. Αν η Γαλλία και η Γερμανία δεν είχαν καταδικάσει τον πόλεμο του Ιράκ και οποιεσδήποτε άλλες πράξεις της Αμερικής, πιστεύετε ότι η Ελλάδα θα είχε το θάρρος να πάει ενάντια στην αμερικανική πολιτική;

Διότι οπωσδήποτε μια οποιαδήποτε χώρα όσο δυνατή και να είναι δεν μπορεί να σταθεί μόνη της στο παγκόσμιο πολιτικό προσκήνιο απέναντι σε μια υπερδύναμη, όπως είναι η Αμερική.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Σας ξάφνιασε λίγο η φράση, αλλά και πολλούς άλλους από τους συναδέλφους σας, ότι κανείς δεν χρωστά σε κανέναν τίποτα. Είναι πράγματι μια ακραία τοποθέτηση και πιθανόν λίγο κυνική. Είναι, όμως, ακραία και υπερβολική, διότι θέλω να αρχίσετε να σκέπτεσθε ότι πρέπει να στηριζόμαστε στις δικές μας δυνάμεις.

Είπατε ότι πρέπει να συνεργαζόμαστε. Βεβαίως και συνεργαζόμαστε. Άλλο το θέμα της συνεργασίας, άλλο το θέμα των συμμαχιών και των ερεισμάτων, άλλο το θέμα το ότι στηρίζουμε ορισμένες προσπάθειες και είμαστε μέλη σε μια σημαντική πολιτική οντότητα, που λέγεται Ευρωπαϊκή Ένωση και άλλο το περιμένω να μου λύσεις εσύ το δικό μου πρόβλημα. Αυτό το δεύτερο θέλω να αρχίσει να φεύγει από το νου σας, διότι οδηγεί σε λάθη. Οδηγεί στην επανάπαυση, οδηγεί στο γεγονός «άστο, κάποιος θα βγάλει το φίδι από την τρύπα, κάποιος άλλος θα λύσει το πρόβλημα». Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα. Αλλά για τη συνεργασία συμφωνώ απολύτως.

Για τους G8 γίνεται μία διαχείριση με τέσσερις μεταξύ των οκτώ μεγάλων ευρωπαϊκών χωρών, των παγκόσμιων προβλημάτων και των παγκόσμιων δεδομένων.

Δεν μπορώ να πω ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι ένα πρώιμο μοντέλο της παγκοσμιοποίησης. Δηλαδή, θέλω να πω ότι η παγκοσμιοποίηση με τη φροντίδα άλλων και εν μέρει της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει τρέξει και έχει προχωρήσει με τόσο γρήγορους ρυθμούς και έχει φθάσει να ρίξει τα κάθε μορφής σύνορα σχεδόν σε όλο τον πλανήτη με ελάχιστες εστίες οι οποίες είναι απέξω, ώστε δεν μπορώ να καταλάβω γιατί μπορεί να είναι μοντέλο η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Αυτό που μου δίνεται η ευκαιρία να πω με την ερώτησή σας είναι ότι η παγκοσμιοποίηση θέλει προσοχή. Έχει βέβαια πολλά θετικά στοιχεία, αλλά εγκυμονεί και κάποιους κινδύνους. Είναι ένα πολύ μεγάλο θέμα που δεν μπορούμε να το συζητήσουμε τώρα. Έχει πετύχει να υπάρχει ένα χαμηλό κόστος παραγωγής σε πάρα πολλά καταναλωτικά προϊόντα, γεγονός που εξασφαλίζει για εισοδηματικά χαμηλότερες τάξεις τη δυνατότητα να απολαμβάνουν και αυτοί σχεδόν τα πάντα. Σκεφθείτε πόσο κοστίζει σήμερα ένα αυτοκίνητο που φτιάχνεται στην Κορέα. Κοστίζει λιγότερα από 10.000 ευρώ και έχει τα πάντα μέσα. Είναι ένα σύγχρονο αυτοκίνητο. Αυτό είναι ένα αποτέλεσμα, δηλαδή η ύπαρξη φθηνών καταναλωτικών αγαθών αυτής

της ελευθερίας της κίνησης των κεφαλαίων, το χαμηλότερο κόστος. Αλλού είναι η εταιρεία, αλλού γίνεται ο σχεδιασμός, αλλού γίνεται η κατασκευή, άλλοι χρηματοδοτούν αυτό το προϊόν. Αλλά, βεβαίως, όπως είπα, εγκυμονεί και κινδύνους, οι οποίοι είναι κατά κύριο λόγο πολιτισμικοί και πολιτικοί σε κάποιο βαθμό.

Η Ευρώπη περπατά μέσα στην παγκοσμιοποίηση. Δεν την επηρεάζει πολύ, παρά το γεγονός ότι οικονομικά έχει δυνατότητα μεγάλη. Η Ευρώπη έχει το μεγάλο ελάττωμα ότι δεν έχει πολιτική οντότητα, δεν έχει ενιαία εξωτερική πολιτική, δεν έχει ενιαία πολιτική ασφάλειας. Και αυτή η έλλειψη γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης. Αυτό είναι το βασικό μειονέκτημα σήμερα της Ευρώπης, το οποίο με τη διεύρυνσή της επιδεινώνεται, διότι όταν δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε δεκαπέντε, ε, δυσκολότερα μπορούμε να συνεννοηθούμε είκοσι πέντε και αύριο τριάντα. Αυτό είναι το πρόβλημα.

Είναι σωστή η σκέψη σας ότι η ύπαρξη και άλλων σημαντικών ευρωπαϊκών χωρών που δεν πήραν μέρος στον πόλεμο του Ιράκ, διευκόλυνε κι εμάς, χωρίς αυτό να σημαίνει βεβαίως ότι δεν θα μπορούσαμε και χωρίς εκείνες τις χώρες. Θα μπορούσαμε, αλλά θα μπορούσαμε δυσκολότερα να το κάνουμε. Και το πιο σημαντικό, θα ενοχλούσαμε περισσότερο. Δηλαδή, είναι άλλο κάτι να το κάνουν τρεις, τέσσερις, πέντε, μεταξύ των οποίων είσαι και συ και οι άλλοι είναι σημαντικοί. Έτσι, αυτό που κάνεις παίρνει ένα χαρακτήρα κάπως γενικότερο και άρα ενοχλεί -κάποιον που ενοχλείται- λιγότερο. Αν το κάνεις μόνος σου, ενοχλείς πάρα πολύ.

Το λόγο τώρα έχει η Έφηβος Βουλευτής Ντόκου Ελισάβετ, από την Καβάλα.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΝΤΟΚΟΥ (Νομός Καβάλας): Σχετικά με τα ερωτήματα που σας έθεσε ο Έβηβος Βουλευτής Εξαδάκτυλος, αναφέρατε σε κάποια στιγμή ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί αποτυχημένη η σχέση μας με την Αμερική, γιατί αν εθεωρείτο αυτό ένα ζήτημα ηθικό, για μένα, δεν θα εθεωρείτο αυτή η σωστή πολιτική.

Μήπως τελικά έχουμε μπερδέψει την πολιτική με τη διπλωματία; Η πολιτική μήπως είναι για να παίρνεις σταθερές αποφάσεις και κυρίως για τόσο σοβαρά θέματα, όπως αυτό και η διπλωματία να είναι αυτή που ουσιαστικά να ρυθμίζει τις σχέσεις των λαών;

Ευχαριστώ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Κυρία Ντόκου, θα σας απαντούσα με μεγάλη ευχαρίστηση, αν είχατε την καλοσύνη να μου δώσετε δύο ορισμούς: τι είναι πολιτική και τι είναι διπλωματία. Μόλις αυτό το πράγμα μου το ξεκαθαρίσετε και το καταλάβω κι εγώ στο μυαλό μου, θα σας απαντήσω.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΝΤΟΚΟΥ (Νομός Καβάλας): Θα σας απαντήσω, κάνοντας μια αναφορά στην ιστορία όσον αφορά τη διπλωματία. Από τα βυζαντινά χρόνια υπήρχαν διπλωμάτες, οι οποίοι στέλνονταν στα κράτη, όπως γνωρίζετε βέβαια, για να ρυθμίσουν θέματα που αφορούσαν ζητήματα σχέσεων, αν θα υπάρχουν συγκρούσεις σε κράτη κλπ.. Έχουμε φθάσει στη σημερινή δημοκρατία να ταυτίζουμε τη διπλωματία με την πολιτική. Γιατί απαραίτητα ένας πολιτικός πρέπει να είναι και διπλωμάτης ή γιατί ένας διπλωμάτης πρέπει να έχει και πολιτική συμπεριφορά. Αυτή είναι η βασική μου απορία.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ακούστε. Η διπλωματία πάντοτε ήταν μηχανισμός. Η διπλωματία είναι διαδικασία, είναι μηχανισμός με τον οποίο υλοποιείται μία πολιτική. Δεν είναι άλλο πράγμα η διπλωματία και άλλο πράγμα η πολιτική. Η διπλωματία είναι ένας μηχανισμός, είναι μία, πολλές φορές, επιστημονική προσέγγιση διαφόρων μεθόδων, μεθοδολογία με την οποία υλοποιείται, ασκείται η εξωτερική πολιτική.

Στο παρελθόν αυτή η λειτουργία είχε μεγαλύτερη σημασία και τούτο για τον απλό λόγο ότι υπήρχαν αποστάσεις, υπήρχε αδυναμία επικοινωνίας. Σήμερα που οι αποστάσεις έχουν εκμηδενιστεί και η επικοινωνία έχει αποκατασταθεί απολύτως, δεν χρειάζεται ο Έλληνας Πρέσβης στην Ουάσινγκτον να πάει να βρει τον Υπουργό Εξωτερικών. Σηκώνει το τηλέφωνο ο κ. Μολυβιάτης και μιλάει με την Αμερικανίδα Υπουργό των Εξωτερικών. Ούτε χρειάζεται ο Γάλλος Πρέσβης στην Αθήνα να πάει στον όποιον Υπουργό να του πει οτιδήποτε. Σηκώνει ο Γάλλος αντίστοιχος Υπουργός το τηλέφωνο και κάνει αυτή τη δουλειά.

Και επειδή είναι μια, δυο, τρεις ώρες και με το αεροπλάνο οι αποστάσεις έχουν εκμηδενιστεί, κάλλιστα έρχεται εδώ ή πάμε εμείς εκεί. Πολιτική και διπλωματία, όμως, έχουν τη σχέση που σας λέω. Η διπλωματία είναι μηχανισμός και μεθοδολογία με την οποία ασκείται η εξωτερική πολιτική. Μην έχετε στο νου σας ότι οι πολιτικοί πρέπει να είναι τίποτα άνθρωποι οι οποίοι να μην είναι ευέλικτοι, να είναι απόλυτοι και σκληροί και οι διπλωμάτες να είναι κάποιοι άνθρωποι οι οποίοι να είναι γλυκοί, ευγενικοί, άνθρωποι που φέρνουν τα πράγματα από εδώ και από εκεί, για να πείσουν. Όχι, ένα πράγμα είναι. Δεν υπάρχει διαφορά.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΝΤΟΚΟΥ (Νομός Καβάλας): Να ρωτήσω κάτι, αν μου επιτρέπετε.

Είπατε ότι η διπλωματία με την πολιτική ταυτίζεται, σωστά;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Όχι, δεν ταυτίζεται. Είπα ότι η διπλωματία είναι μηχανισμός και μεθοδολογία -που πολλές φορές έχει

πάρει και επιστημονικό επίπεδο- με την οποία ασκείται η εξωτερική πολιτική μιας χώρας. Δεν ταυτίζεται.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Γκέγκα Χρυσούλα - Μαρία.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ-ΜΑΡΙΑ ΓΚΕΓΚΑ (Νομός Σερρών): Λένε πως είμαστε μια από τις ασφαλείς χώρες. Υπάρχει περίπτωση όμως να δεχθούμε και εμείς κάποιο τρομοκρατικό χτύπημα στο μέλλον;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το φαινόμενο της τρομοκρατίας δεν έχει ούτε σύνορα ούτε όρια. Λένε πολλοί: «Ξέρεις, με τον αραβικό κόσμο έχουμε άριστες σχέσεις.». Ωραία, έχουμε άριστες σχέσεις, αλλά μπορεί μια μικρή ομάδα ή ένας ή δύο άνθρωποι να κάνουν το κακό. Πάντοτε υπάρχει κίνδυνος. Είμαστε ασφαλώς μια ασφαλής χώρα, αλλά η τρομοκρατία είναι κάτι το οποίο πρέπει πάντοτε να έχουμε το νου μας και να παίρνουμε τα μέτρα μας.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Στυλιανή Τζινοπούλου.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ ΤΖΙΝΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Καρδίτσας): Θα ήθελα να αναφερθώ σε ένα άλλο ζήτημα. Πριν, αναφέρατε τη λέξη «ισχυρή οικονομία», τι ακριβώς εννοείτε; Εγώ από την πλευρά μου δεν αμφισβητώ σε καμιά περίπτωση την ιστορία της Ελλάδας, αλλά σε οικονομικό επίπεδο εξαρτώμαστε άμεσα από όλες τις ισχυρές χώρες, όπως είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής ή έστω οποιοιδήποτε άλλοι. Άλλωστε, με την πραγματοποίηση των Ολυμπιακών Αγώνων και μόνο, σύμφωνα με στατιστικά, η Ελλάδα είναι χρεωμένη για υπεραρκετά χρόνια. Επιπλέον, ζώντας σε επαρχία παρατηρώ καθημερινά καταστάματα να κλείνουν, ανθρώπους απογοητευμένους από την οικονομική τους κατάσταση.

Δεν πιστεύω, λοιπόν, ότι η οικονομία της χώρας μου είναι ισχυρή, όπως ισχυρίζεστε. Κάθε άλλο. Πιστεύω ότι οδηγούμαστε ολοταχώς στην εξαφάνιση της μεσαίας κοινωνικής τάξης, αποκλειστικά και μόνο από το οικονομικό τέλμα στο οποίο βυθιζόμαστε. Εσείς τι πιστεύετε;

Ευχαριστώ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Αναφέρθηκα στην ισχυρή οικονομική εικόνα της χώρας, κυρίως σε συνάρτηση με τα ωφελήματα τα οποία είχαμε εντασσόμενοι, προ εικοσιπέντε ετών περίπου, στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Αναφέρθηκα σ' αυτό και το επαναλαμβάνω και ισχυρίζομαι πως έτσι είναι, διότι, όπως σας είπα και χθες, η σημερινή Ελλάδα είναι μια τελείως διαφορετική Ελλάδα από αυτήν η οποία ήταν εδώ και δεκαπέντε ή είκοσι ή είκοσι πέντε χρόνια. Αναφέρθηκα σ'

αυτό, διότι οι πόροι οι οποίοι εισέρευσαν αυτά τα είκοσι πέντε χρόνια στην Ελλάδα είναι τεράστιοι και είναι οι πόροι αυτοί οι οποίοι αναμόρφωσαν τη χώρα.

Βεβαίως, και τους πόρους αυτούς μπορεί κάποιος να ισχυριστεί ότι έπρεπε να τους αξιοποιήσουμε καλύτερα και δεν το κάναμε -κακώς δεν το κάναμε- όπως, επίσης, βεβαίως μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι υπάρχουν κοινωνικές ομάδες, οι οποίες έχουν προβλήματα και πέρα από αυτό ότι υπάρχουν περιθώρια περαιτέρω βελτιώσεως. Αυτό δεν σταματάει ποτέ. Δεν μπορούμε να πούμε, όμως, ότι είμαστε μια χώρα, η οποία βρίσκεται σε οικονομική εξαθλίωση. Άλλο το να έχουμε προβλήματα. Βεβαίως, είμαστε στις τελευταίες θέσεις, δεν είμαστε στις πρώτες.

Αλλά είμαστε μέσα σε ένα, ήδη, υψηλό επίπεδο οικονομικής λειτουργίας. Είναι δικό μας θέμα να μπορέσουμε αυτό το επίπεδο να το βελτιώσουμε. Και μην λησμονείτε ότι παρά το γεγονός ότι οι οικονομίες αλληλοεπηρεάζονται, παρά το γεγονός ότι αυτό σημαίνει εν μέρει και παγκοσμιοποίηση, η εθνική δράση, δηλαδή η δράση της ελληνικής κοινωνίας, όλων ημών, είναι το κυρίαρχο στοιχείο για να πάμε καλύτερα. Από εμάς εξαρτάται, κατά κύριο λόγο, αν θα αυξήσουμε το ακαθάριστο εθνικό μας προϊόν. Ασφαλώς επηρεαζόμαστε από όλους, δεν γεννάται θέμα. Και από τους ετέρους μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και γενικότερα. Αλλά από εμάς, κατά κύριο λόγο, εξαρτάται.

Έχουμε, λοιπόν, κατακτήσει ένα επίπεδο σημαντικό, το οποίο μπορεί να έχει κάποια προβλήματα –και έχει- και τα οποία μπορούμε και να ξεπεράσουμε και να βελτιώσουμε ακόμη περισσότερο αυτό το επίπεδο.

ΗΛΙΑΣ ΙΩΑΝΝΟΥ (Κύπρος): Όπως σίγουρα ξέρετε, τους τελευταίους μήνες στην Κύπρο το φλέγον θέμα είναι η ένταξη της Τουρκίας στην Ευρώπη. Γίνονται πολλές συζητήσεις και σε όσες έτυχε να παρευρεθώ οι κύριοι ομιλητές συμμαρτίζονταν τη δική σας άποψη, ότι, δηλαδή, προτιμούμε μια Τουρκία στην Ευρωπαϊκή Ένωση με μια πιο αρμονική πολιτική και λιγότερο επιθετική. Αλλά εκφράστηκαν φόβοι ότι αν δεν γίνει αυτό και μείνει εκτός η Τουρκία από την Ευρωπαϊκή Ένωση για τα επόμενα 10, 15, 20 χρόνια, υπάρχει περίπτωση να μετατραπεί σε ένα είδος κινούμενου πύραυλου στην ανατολική Μεσόγειο, ακόμα και να κρατήσει όμηρο την Κύπρο ή κάποια άλλα ελληνικά νησιά. Θα ήθελα την άποψή σας σ' αυτό παρακαλώ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Δεν υπάρχει απάντηση σ' αυτό που ρωτάτε. Διότι το να γίνει αύριο το πρωί η Τουρκία μέλος στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αποκλείεται. Το να σας πει κάποιος τι θα συμβεί στα 10 ή 15 χρόνια, επίσης αποκλείεται. Το σημαντικό είναι ότι οι περισσότερες και οι

φρονιμότερες και οι σοβαρότερες πολιτικές απόψεις, ασχέτως κομματικών προτιμήσεων και στην Ελλάδα και στην Κύπρο, συμφωνούμε στο γεγονός ότι μία Τουρκία απομονωμένη με κακή οικονομία, με πολλά κοινωνικά προβλήματα, με κακή εκπαίδευση, είναι σίγουρα ένας χειρότερος γείτονας –για να χρησιμοποιήσω αυτό το πολύ γενικό όρο- από μία Τουρκία, η οποία στο πλαίσιο μιας μακράς σειράς κανόνων και μεθόδων, μπαίνει σε ένα σύστημα και μέσα από αυτό το σύστημα, που είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση, βοηθάει την οικονομία της, την κοινωνία της, την παιδεία της κ.λ.π.. Αυτή είναι η πιο σωστή επιλογή.

Τώρα τι θα γίνει αν μετά από 10 ή 15 χρόνια δεν συμβεί το άλφα ή δεν συμβεί το βήτα, δεν μπορεί κανείς να σας απαντήσει. Είναι θέμα της ίδιας της Τουρκίας το αν και πόσο γρήγορα θα προχωρήσει. Δεν είναι θέμα κανενός άλλου.

ΗΛΙΑΣ ΙΩΑΝΝΟΥ (Κύπρος): Θα ήθελα περισσότερο να μου σχολιάσετε τι μέτρα μπορεί να πάρει η Τουρκία για να πιέσει τα πράγματα ως προς την ενταξιακή της πορεία. Ευχαριστώ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Κανένα απολύτως.

Η Τουρκία είναι υποχρεωμένη να συμμορφωθεί στην απόφαση του συμβουλίου κορυφής του Δεκεμβρίου του 2004. Μην μένετε με την εντύπωση ότι επειδή έχει μία συμπεριφορά, επιτρέψτε μου τον όρο, λίγο «τσαμπουκά», οι Ευρωπαίοι και εμείς και η Κύπρος, θα υποχωρήσουμε και θα καμφθούμε από αυτό τον «τσαμπουκά».

Απλώς, η καλύτερη αντιμετώπιση του «τσαμπουκά» δεν είναι ο «τσαμπουκάς», είναι άλλο πράγμα και γι' αυτό κάποιοι εξ' υμών λέτε: «Μα, ξέρετε, η ελληνική Κυβέρνηση αντέδρασε ήπια» και τούτο και κείνο. Δε χρειάζεται να κάνουμε καυγά. Έχουμε άλλο τρόπο να βάζουμε τα πράγματα στη θέση τους. Η Τουρκία δεν έχει να πιέσει τίποτα. Τι να πιέσει; Ο,τιδήποτε κάνει είτε εις βάρος μας, είτε εις βάρος της Κύπρου, θα αποβαίνει εις βάρος της δικής της πορείας προς την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Τώρα, αν η Τουρκία αποφασίσει ότι δεν την ενδιαφέρει η Ευρωπαϊκή Ένωση, αυτό είναι ένα άλλο κεφάλαιο και σημαίνει από πλευράς μας μία άλλη πολιτική. Όμως, όσο η Τουρκία επιθυμεί την προσέγγισή της προς την Ευρώπη και τελικά την ένταξή της στο βάθος του χρόνου, δεν μπορεί να κάνει τίποτε. Ό,τι κάνει, είναι σε βάρος της.

Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Κωνσταντίνος Φυλάτος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΥΛΑΤΟΣ (Β' Θεσσαλονίκης): Θα ήθελα να θέσω δύο ερωτήματα σε σας και ύστερα ένα πιο γενικό ερώτημα, που αφορά στο Κυπριακό.

Καταρχάς, υπάρχει τρόπος να ελεγχθεί ουσιαστικά η ανακρίβεια και η μονομέρεια των απόψεων των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης από το Υπουργείο Εξωτερικών σε ορισμένα θέματα, ώστε να ελέγχεται κάπως η παραπληροφόρηση;

Κατά δεύτερο λόγο, θα ήθελα να ρωτήσω αν υπάρχει ενδεχόμενο ανταλλαγής κάποιας διπλωματικής βούλησης, ας πούμε, ή εξαγοράς κάποιων διπλωματικών θέσεων με οικονομικές συμφωνίες.

Το τελευταίο ερώτημα αφορά στο Κυπριακό. Θεωρείτε γενικά ότι μία χώρα σαν την Κύπρο, η οποία έχει το πέμπτο κατά σειρά κατά κεφαλήν εισόδημα και γενικά είναι από τις πιο πλούσιες χώρες της Ευρώπης, έχει κάποιο πρόβλημα να επιβληθεί οικονομικά μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση και να επιβάλλει κάποια από τα συμφέροντά της σε άλλες χώρες εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Τα Μέσα Επικοινωνίας σε μία δημοκρατική κοινωνία είναι ελεύθερα. Δεν υπάρχει διαδικασία και δεν πρέπει να υπάρχει διαδικασία με την οποία να καθοδηγούνται. Είναι χρήσιμο ωστόσο –και νομίζω ότι σε κάποιο βαθμό γίνεται, όμως όχι όπως και όσο θα έπρεπε, θα μπορούσε να γίνεται καλύτερα- να υπάρχει μία καλύτερη ενημέρωση και καλύτερη επικοινωνία κάποιων υψηλά ισταμένων δημοσιογραφικών στελεχών, ώστε να γνωρίζουν κάποια πράγματα καλύτερα και με την ελπίδα ότι θα κάνουν καλή χρήση αυτών που γνωρίζουν. Όμως, μεθοδολογία ελέγχου δεν υπάρχει και δεν πρέπει να υπάρχει.

Όσο για το δεύτερο που είπατε, πράγματι η Κύπρος είναι μία, αναλογικά με τον πολύ μικρό της πληθυσμό, πολύ ισχυρή ευρωπαϊκή οικονομία και έχει σημαντικές δυνατότητες και μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση και έξω απ' αυτήν. Το γεγονός δε ότι σήμερα, στην εποχή μας, η οικονομική ισχύς παίζει πολύ σημαντικό ρόλο –ίσως παίζει τον πρώτο ρόλο- της δίνει μία υπεροχή, ένα προβάδισμα, μία μακρά σειρά από δυνατότητες να πορεύεται κατά τρόπο θετικό και ωφέλιμο για τα δικά της συμφέροντα.

(Στο σημείο αυτό εισέρχεται στην Αίθουσα ο τέως Πρόεδρος της Βουλής κ. Απόστολος Κακλαμάνης)

Περάστε, κύριε Πρόεδρε.

Θα ήθελα να πω για όσες ή όσους Έφηβους Βουλευτές δεν είχαν την ευκαιρία να το γνωρίζουν ότι ο κ. Απόστολος Κακλαμάνης είναι πρώην Πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων. Είναι ο εμπνευστής του θεσμού αυτού, του Εκπαιδευτικού Προγράμματος της Βουλής των Εφήβων και είναι χαρά μας και ιδιαίτερη τιμή που είχε την καλοσύνη να περάσει και να μας επισκεφθεί.

Κύριε Πρόεδρε, θα θέλατε να απευθυνθείτε στις νέες και στους νέους;

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Ας τους ακούσουμε πρώτα.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Πολύ ωραία.

Κύριε Φυλάτο, ποιο ήταν το τελευταίο που ρωτήσατε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΥΛΑΤΟΣ (Β΄ Θεσσαλονίκης): Το τελευταίο αφορούσε την «εξαγορά» ουσιαστικά κάποιων διπλωματικών αποφάσεων από άλλες χώρες.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Αυτό το εκλαμβάνω ως έναν υπαινιγμό, στον οποίο δεν απαντώ. Νομίζω ότι στη σημερινή πολιτική κατάσταση, η οποία επικρατεί διεθνώς, η μεθοδολογία γενικώς η οποία υπάρχει, τίποτα δεν μπορεί κανείς να αποκλείσει, θα πρέπει, όμως, να βεβαιωθείτε ότι η ελληνική πολιτεία, οι ελληνικές κυβερνήσεις προασπίζουν τα εθνικά μας συμφέροντα και επιδιώκουν την επίλυση των όποιων προβλημάτων μας με καθαρά πολιτικά μέσα, χρησιμοποιώντας, βεβαίως, αυτά τα οποία λέγαμε και χθες, την ισορροπία, την ισχύ, τα ερείσματα, τις φιλίες, τις συμμαχίες κ.λ.π.. Αυτά είναι τα μέσα τα οποία υιοθετούμε και αυτά είναι τα μέσα με τα οποία επιδιώκουμε την επίλυση των προβλημάτων μας.

Η Έφηβος Βουλευτής Ευθαλία Παρασκευά, έχει το λόγο.

ΕΥΘΑΛΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ (Νομός Καβάλας): Κύριε Πρόεδρε, θέλω να μιλήσω πάνω σ' αυτό που είπε η συνάδελφος από την Καρδίτσα, για την ισχυρή οικονομία. Ζω σε επαρχία και βλέπω μεγάλες βιομηχανίες, ισχυρές εταιρείες και κερδοφόρες να κλείνουν η μια μετά την άλλη και να βάζουν λουκέτο. Πώς μπορούν να ζήσουν εκεί πέρα ο κόσμος, οι οικογένειες και εμείς οι νέοι που σε ένα ή δύο χρόνια θα βγούμε στην αγορά εργασίας, αφού δεν υπάρχει καμία δουλειά; Πρέπει, δηλαδή, να εγκαταλείψουμε τον τόπο μας και να κατεβούμε στην Αθήνα, που υπάρχουν κάποιες εργασίες αλλά και αυτές έχουν αρχίσουν να φθίνουν; Πώς θα ζήσουμε, δηλαδή, εμείς οι νέοι μετά από δέκα χρόνια; Ευχαριστώ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Επαναλαμβάνω ότι αναφέρθηκα στο γεγονός ότι η Ελλάδα έχει μια ισχυρή οικονομία πάντοτε στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Σας παρέπεμψα στους γονείς σας, επίσης, τους οποίους να ρωτήσετε: «Πατέρα, μητέρα ποια ήταν η Ελλάδα εδώ και είκοσι-τριάντα χρόνια;». Γιατί είναι φυσικό εσείς να μην το ξέρετε αυτό, παρά μόνο από αναγνώσματα. Θα δείτε ότι θα σας πουν πως η σημερινή Ελλάδα είναι μια άλλη Ελλάδα, πιο καλή, πιο σωστή και πολύ πιο ισχυρή στην οικονομία της. Αυτό δεν σημαίνει ότι η ελληνική οικονομία δεν έχει προβλήματα, ούτε σημαίνει ότι τελειώσαμε και κατακτήσαμε τα πάντα και ότι δεν

έχουμε τεράστια περιθώρια βελτίωσης των δεικτών και των μεγεθών της οικονομίας. Σας είπα, επίσης, ότι αυτή τη λογική της φτωχής και τάλαιπωρημένης Ελλάδας, δυστυχώς, την προωθούν Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας, διότι τους συμφέρει αυτό το πράγμα. Αυτή, λοιπόν, η εικόνα δεν είναι αληθινή. Προβλήματα έχουμε. Υπάρχουν τάξεις που έχουν τεράστια προβλήματα. Καμία αντίρρηση. Αλλά η Ελλάδα δεν είναι τώρα πια η «φτωχή, αλλά έντιμος Ελλάδα», είναι μια Ελλάδα η οποία έχει προοπτική, έχει δυνατότητα, έχει υποδομή.

Τώρα, ας πούμε, στην Καβάλα, από την οποία και κατάγεστε, ή και σε άλλα σημεία στη Δυτική Μακεδονία, υπάρχουν προβλήματα, σταματούν τις εργασίες τους βιομηχανίες ή βιοτεχνίες. Είναι αλήθεια αυτό. Και αυτό είναι θέμα προσαρμογής διαφόρων και ειδικών οικονομικών μέτρων και γενικότερα του κλίματος της οικονομίας να μπορέσουμε να γίνουμε ανταγωνιστικοί. Αυτοί κλείνουν για έναν πολύ απλό λόγο: κλείνουν γιατί είναι εξοικειωμένοι στο να έχουν το Χ' συγκεκριμένο κέρδος. Αυτό το κέρδος δεν μπορούν να το έχουν με το κόστος εργασίας εδώ και πηγαίνουν αλλού. Για να διατηρήσουν αυτό το συχνά υψηλό κέρδος πηγαίνουν αλλού, όπου το κόστος εργασίας είναι πολύ χαμηλό, με αποτέλεσμα να χάνονται χιλιάδες ή πολλές εκατοντάδες θέσεις εργασίας. Είναι θέμα της ελληνικής πολιτείας, της όποιας κυβερνήσεως να πάρει μέτρα, ώστε να βελτιωθεί η ανταγωνιστικότητα. Είναι, φαντάζομαι, στο βάθος του χρόνου, κάποια πρόσκαιρα προβλήματα που υπάρχουν τώρα και που μπορεί πέντε χρόνια μετά ή οκτώ χρόνια μετά να δείτε ότι αυτά τα προβλήματα δεν θα υπάρχουν και στο χώρο που σήμερα κλείνει μια επιχείρηση, σε πολύ σύντομο διάστημα να γίνεται μια επένδυση με περισσότερες θέσεις εργασίας.

Όλα αυτά πάντως σε καμία περίπτωση δεν αναιρούν την πραγματικότητα ότι η Ελλάδα είναι πλέον μια μεσαίου μεγέθους χώρα-μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης με μια οικονομία, η οποία είναι ισχυρή, με τα προβλήματά της, μεγάλα προβλήματα, αλλά όχι οικονομία «Ψωροκώσταινας».

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΛΑΖΟΠΟΥΛΟΥ (Β' Αθήνας): Εγώ θα ήθελα να αναφερθώ στη διπλωματική πολιτική της χώρας μας. Ακούμε αρκετά συχνά ότι τουρκικά στρατιωτικά αεροπλάνα παραβιάζουν τον εναέριο χώρο μας, η Αμερική αναγνώρισε τα Σκόπια ως Μακεδονία και παρ' όλα αυτά οι πολιτικοί μας αντιδρούν με σχετική πραότητα, σε σχέση με τους πολιτικούς άλλων χωρών.

Επίσης, θα ήθελα να αναφερθώ και στον πόλεμο του Ιράκ, όπου μπορεί η χώρα μας να μην έστειλε στρατεύματα, παρ' όλα αυτά τα αμερικανικά βομβαρδιστικά ανεφοδιάστηκαν από αεροπλάνα τα οποία απογειώθηκαν από την Κρήτη. Μήπως θα

έπρεπε η διπλωματική μας πολιτική να γίνει λίγο πιο έντονη και να διεκδικούμε με περισσότερο δυναμισμό αυτά που μας ανήκουν;

Ευχαριστώ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Νομίζω ότι έχω αναφερθεί σε αυτά τα οποία θέσατε. Αυτό που θέλω να σας πω, επιπροσθέτως, είναι ότι στην πολιτική -και κυρίως στην εξωτερική πολιτική- δεν χρειάζονται ούτε παλικαρισμοί ούτε οξύτητες. Κατά συνέπεια, αυτή η πραότητα -με πολύ εύστοχο τρόπο το είπατε, χρησιμοποιήσατε πολύ καλή λέξη- είναι θετικό στοιχείο.

Όσον αφορά την Τουρκία εμείς στηρίζουμε την ευρωπαϊκή προοπτική της. Η ίδια έχει απέναντί μας μια συμπεριφορά που δεν βρίσκεται σε αρμονία με τη δική μας, αλλά ακόμη και τώρα υποστηρίζουμε ότι είναι προς το συμφέρον μας να συνεχίσουμε αυτή την πολιτική. Βεβαίως, η πολιτική αυτή δεν μπορεί να είναι εις το διηνεκές. Δεν μπορεί διαρκώς εμείς να στηρίζουμε την Τουρκία και η Τουρκία να κάνει αυτά τα οποία κάνει, παραβάσεις, παραβιάσεις κ.λπ.. Επί του παρόντος, όμως, αυτή είναι η πιο πρόσφορη, η πιο συμφέρουσα εθνικά πολιτική.

Όσον αφορά το θέμα του ανεφοδιασμού για το Ιράκ, μην ξεχνάτε ότι η Ελλάδα είναι χώρα-μέλος του ΝΑΤΟ. Όπως υπάρχουν δικαιώματα από τη συμμετοχή μας σε διεθνείς οργανισμούς, υπάρχουν και υποχρεώσεις. Είμαστε, λοιπόν, υποχρεωμένοι να συμβάλουμε κατ' αυτό το σημείο στον ανεφοδιασμό συμμαχικών αεροσκαφών. Δεν είναι δυνατόν να ζητήσει ένα αμερικανικό αεροπλάνο να ανεφοδιαστεί και να το αρνηθεί μια βάση, η οποία εντάσσεται μέσα στο γενικότερο Νατοϊκό σχεδιασμό. Αυτό νομίζω ότι κάνουμε και πιστεύω απολύτως ότι καλά το κάνουμε.

Ποιος άλλος Βουλευτής θέλει το λόγο; Όσοι έχετε πάρει το λόγο να είστε επιφυλακτικοί. Πρέπει να μιλήσουν συνάδελφοί σας που δεν έχουν πάρει το λόγο.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ (Α΄ Πειραιώς): Κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, έχω τον εξής προβληματισμό. Τα Σκόπια σήμερα και επίσημα έχουν το όνομα Μακεδονία. Όμως, έχω την απορία αν νιώθουν την αντίδραση της Ελλάδας. Γίνονται, δηλαδή, διαβήματα διαμαρτυρίας, γίνονται διαδηλώσεις πάνω σε αυτό το θέμα;

Επίσης, αναρωτιέμαι, αν κάποιες φορές αυτή η καλή μας θέληση -η πραότητα, όπως είπε η συνάδελφος Έφηβος Βουλευτής- εκλαμβάνεται από τους γείτονές μας ως υποχωρητικότητα, ίσως και αδυναμία και τους δίνει την ευκαιρία να εντάξουν στις διεκδικήσεις τους δικά μας συμφέροντα.

Ευχαριστώ πολύ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Διαβήματα ασφαλώς και γίνονται και είναι εντονότατα, τόσο προς την ίδια την Κυβέρνηση της πρώην Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας, όσο και σε όλους τους διεθνείς οργανισμούς στους οποίους μετέχουμε. Διαδηλώσεις δεν γίνονται και ορθά δεν γίνονται, διότι δυστυχώς προ δέκα και πλέον ετών υπήρξαν διαδηλώσεις.

Και υπήρξαν διαδηλώσεις με τη στήριξη όλου σχεδόν του πολιτικού φάσματος. Αναλωθήκαμε, φανατίσαμε τον κόσμο και κανένα πολιτικό αποτέλεσμα δεν υπήρξε. Οι διαδηλώσεις δεν οδηγούν πουθενά και ορθά δεν γίνονται. Κάνουμε, όμως, πολλά. Σας είπα για τα διαβήματα. Και κάνουμε και κάτι, το οποίο είναι πολύ πιο συγκεκριμένο. Έχουμε διαμηνύσει στην Κυβέρνηση αυτής της χώρας ότι ο δρόμος της και προς το ΝΑΤΟ και προς την Ευρωπαϊκή Ένωση δεν θα είναι ευχερής, δεν θα είναι ανοικτός, για να το πω κατά έναν τρόπο ήπιο, εάν δεν θελήσει να συμμορφωθεί με την εξεύρεση μιας κοινά αποδεκτής ονομασίας στη χώρα της και μάλιστα μιας ονομασίας, η οποία θα είναι μόνη ονομασία.

Θέλω να σας πω κάτι το οποίο δεν έθιξε κανείς, αλλά θέλω να το ξέρετε. Μιλάνε πολλές φορές τα Σκόπια για διπλή ονομασία. Αυτό είναι ό,τι χειρότερο μπορεί να συμβεί. Δηλαδή λένε: «Να έχουμε το «Δημοκρατία της Μακεδονίας», που έχουμε τώρα, για διεθνή χρήση και να έχουμε κι ένα δεύτερο όνομα, το οποίο θα χρησιμοποιούν η Ελλάδα και τα Σκόπια». Αυτό αποκλείεται απολύτως. Είναι κάτι που είχε απορριφθεί και από την προηγούμενη κυβέρνηση και ακολουθούμε την ίδια πολιτική, δηλαδή απορρίπτεται και από τη δική μας. Η ονομασία πρέπει να είναι μία και στις σχέσεις μεταξύ των δυο χωρών, Ελλάδας και Σκοπίων, αλλά και στη διεθνή της δράση και στη διεθνή της παρουσία. Δεν μπορεί να λέγεται αλλιώς εδώ και αλλιώς εκεί, πράγμα το οποίο το επιδιώκει για να περισώσει αυτό το οποίο έχει σήμερα. Θέλει να γίνει μέλος στο ΝΑΤΟ και θέλει να γίνει και μέλος στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο δρόμος αυτός θα είναι φοβερά δύσκολος εάν δεν συμμορφωθεί σ' αυτά. Τίποτε περισσότερο δεν μπορούμε να κάνουμε.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Μαρία Ιωάννου, από την Κύπρο.

ΜΑΡΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ (Κύπρος): Θέλω να επαναφέρω τη συζήτηση στο Κυπριακό πρόβλημα. Εάν επιτυγχανόταν η λύση του Κυπριακού προβλήματος, αυτονόητο αποτέλεσμα θα ήταν η κοινή συμβίωση μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. Είναι ένα θέμα, το οποίο έθιξα και στο λόγο μου. Θα ήθελα να ακούσω την άποψή σας, όσον αφορά το κατά πόσο θα ήταν ομαλότερη η συμβίωση μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. Δηλαδή, είναι αυτονόητο ότι θα γίνουν κάποιες

συγκρούσεις. Μπορεί αυτό το θέμα να είναι λίγο απομακρυσμένο, αλλά είναι αυτονόητο ότι κάποιες συγκρούσεις θα γίνουν. Θα ήθελα να ακούσω την άποψή σας για το ποια θα ήταν η στάση της Ελλάδας ως προς τις συγκρούσεις αυτές, που είναι πιθανόν να γίνουν, και τι πιστεύετε ότι θα μπορούσε να γίνει για να αποφευχθεί αυτή η κατάσταση.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Δεν έχω απάντηση σ' αυτό που με ρωτάτε. Αυτό που ρωτάτε είναι όλο σ' ένα πλαίσιο υποθετικό. Αυτό το οποίο κάνουμε -και το κάνουμε παγίως τα τελευταία χρόνια, ασχέτως κυβερνήσεων- είναι η προσπάθεια για εξεύρεση μιας λειτουργικής και βιώσιμης λύσης.

Σας άκουσα στην εισήγησή σας που επικρίνατε το σχέδιο Άναν και καλά κάνατε, διότι είχε πάρα πολλά σημεία τα οποία είχαν μεγάλο πρόβλημα. Ελπίζετε ότι θα υπάρξει κάποια κινητικότητα, ότι αυτά τα αρνητικά στοιχεία θα φύγουν ή θα αμβλυνθούν κατά κάποιο τρόπο, αλλά όλα αυτά είναι στη σφαίρα του «θα». Εκείνο για το οποίο πρέπει να βεβαιωθείτε είναι ότι η ελληνική πλευρά συμπαρίσταται ολόψυχα, ολόθερμα και με κάθε δυνατό μέσο -και αυτό δεν αφορά τις κυβερνήσεις, αφορά όλο το πολιτικό φάσμα, αφορά όλο τον ελληνικό λαό- στην προσπάθεια για την εξεύρεση μιας βιώσιμης και λειτουργικής λύσης, -και να προσθέσω και κάτι ακόμη- λύσης για την οποία την τελευταία ευθύνη θα την έχει η κυπριακή πλευρά. Διότι η κοινωνία της Κύπρου, ο κυπριακός λαός, Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι, θα αποδεχθούν ένα συγκεκριμένο καθεστώς μέσα στο οποίο θα βιώσουν. Την επιλογή γι' αυτό το καθεστώς, τις δομές αυτού του καθεστώτος πρέπει να τις αποφασίσουν οι ίδιοι. Δεν μπορεί κανείς άλλος -ασχέτως του πόσο κοντά είμαστε και πόσο στηρίζουμε- για λογαριασμό κάποιου άλλου να αποφασίσει κάτι τέτοιο.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ελισάβετ Λάτσιου, από Αθήνα.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΛΑΤΣΙΟΥ (Β' Αθήνας): Θεωρώ ότι πρωτίστως για ανθρωπιστικούς λόγους δεν είναι δυνατόν να απελαθούν οι εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες, που υπάρχουν στη χώρα μας. Αναρωτιέμαι, όμως, γιατί δεν λαμβάνονται ουσιαστικά και αποτελεσματικά μέτρα για τη φύλαξη των συνόρων, ώστε να μην προτρέπονται πλέον άλλοι μετανάστες να εισέρχονται λαθραία στη χώρα, καταλήγοντας πολλές φορές νεκροί από όπλα συνοριοφυλάκων, ναυάγια και αιματοχυσίες γενικότερα και βέβαια προκαλώντας και προβλήματα στη χώρα υποδοχής τους.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Δεν υπάρχει καμία πρόθεση απελάσεως κανενός. Αντιθέτως η Κυβέρνηση Καραμανλή έφερε αυτές τις μέρες ένα νομοσχέδιο στη Βουλή, το οποίο, αν θέλετε, θεσμοθετεί, βάζει τις πρώτες

βάσεις για την ύπαρξη μιας μεταναστευτικής πολιτικής, δηλαδή, πώς θα έρχονται οι μετανάστες, τις προϋποθέσεις για να πάρουν άδεια παραμονής, τις προϋποθέσεις για να πάρουν άδεια εργασίας, πώς κατοχυρώνουν διάφορα δικαιώματα κ.λ.π.. Αυτό είναι ένα μέτρο κάθε άλλο παρά προς την κατεύθυνση αυτή που λέτε της απελάσεως.

Τώρα, η φύλαξη των συνόρων και της ξηράς και των θαλασσίων συνόρων είναι μια πολύ δυσχερής ιστορία, διότι είναι εκτεταμένα, ιδίως τα παράκτια. Δεν μπορούμε σε κάθε παραλία, σε κάθε κόλπο να βάλουμε ένα πολεμικό σκάφος ή ένα σκάφος του Λιμενικού για να φυλάει και υπάρχουν, δυστυχώς, δόλιες οργανώσεις, οι οποίες στηρίζονται στο χρήμα, που φέρνουν μετανάστες και έχουμε πολλές φορές αυτά τα ατυχέστατα περιστατικά των πνιγμών, των θανάτων. Όμως, δεν μπορεί να υπάρξει περισσότερη φύλαξη από όση υπάρχει. Υπήρχε μια πολιτική, συνεχίζεται αυτή η πολιτική, να υπάρχουν αυτοί οι συνοριοφύλακες, για να προστατέψουμε, όσο το δυνατόν μπορούμε, την ανεξέλεγκτη είσοδο μεταναστών. Τίποτε περισσότερο παρά από τη βελτίωση αυτού του καθεστώτος δεν μπορεί να γίνει.

Σ' αυτό το σημείο πριν κάνουμε κάποιο διάλειμμα θα ήθελα να ρωτήσω τον Πρόεδρο κ. Κακλαμάνη αν θέλει να πει κάτι.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Δυο λόγια μόνο.

Είμαι βέβαιος ότι τα παιδιά εκφράζουν ελεύθερα τις απόψεις τους και ανταλλάσσουν σκέψεις μέσα απ' αυτό το πρόγραμμα. Θα έχουν έτσι την ευκαιρία να μεταφέρουν αυτή τους την εμπειρία, από αυτό το πρόγραμμα, στους συμμαθητές τους, που δεν είχαν τη δυνατότητα να παρευρεθούν εδώ, αλλά και στους νεότερους μαθητές.

Εμείς όλα αυτά τα χρόνια πιστεύουμε ότι το πρόγραμμα έχει βοηθήσει τους νέους να εκφράσουν ελεύθερα τις σκέψεις τους, τους προβληματισμούς τους από το Βήμα της Βουλής. Αυτό κάνετε και εσείς τώρα. Κάνετε μία προσπάθεια να εκφράσετε τις σκέψεις σας, ώστε αυτές να ακουστούν από όλους μας, για την καλύτερη αντιμετώπιση των προβλημάτων.

Η εποχή μας, δυστυχώς, είναι μία εποχή μεταβατική στην οποία οι νέες μέθοδοι και τα μέσα για την ψυχαγωγία και την ενημέρωση των ανθρώπων και ιδιαίτερα των νέων έχουν μεγάλη και αρνητική συμβολή. Και η Βουλή των Ελλήνων έχει ανοίξει εδώ και δέκα χρόνια τις πύλες της στους νέους, διότι αρκετοί από σας ίσως έχετε έλθει και με επισκέψεις των σχολείων εδώ στη Βουλή.

Πάνω από ένα εκατομμύριο παιδιά απ' όλη την Ελλάδα έχουν έλθει στη Βουλή. Η Βουλή, λοιπόν, ανοίγοντας τις πύλες της, θέλει να έχει από πρώτο χέρι σκέψεις,

προτάσεις και αντιρρήσεις για πράγματα τα οποία εσείς μπορεί να καταλαβαίνετε καλύτερα και να τα κάνετε αύριο ως μπροστάρηδες του λαού. Κάποια στιγμή θα έλθει και η δική σας γενιά. Ίσως τα καταφέρετε καλύτερα. Θα γίνει αυτό που έλεγαν οι νέοι στην αρχαία Σπάρτη «Άμες δε γ' εσόμεθα πολλώ κάρρονες».

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Στο σημείο αυτό θα γίνει ένα διάλειμμα για λίγα λεπτά.

(Δ Ι Α Κ Ο Π Η)

(ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΙΑΚΟΠΗ)

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Κυρίες και κύριοι Έφηβοι Βουλευτές, επαναλαμβάνεται η διακοπείσα συνεδρίαση.

Θέλω για μία ακόμη φορά να εξάρω το πολύ υψηλό επίπεδο των απόψεων που διατυπώσατε, τους πολύ ενδιαφέροντες προβληματισμούς σας και να σας ευχηθώ αυτή την επιμέλεια και αυτή τη φροντίδα να την επιδεικνύετε σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής σας και στο πλαίσιο των εγκυκλίων σπουδών σας σήμερα και αύριο των πανεπιστημιακών και γενικότερα στην προσωπική σας επικοινωνία.

Ολοκληρώθηκε η συζήτηση, εξαντλήθηκε ο κατάλογος των ομιλητών και θα προχωρήσουμε τώρα στις ψηφοφορίες.

Κατ' αρχήν θα ψηφίσουμε – όπως γίνεται και με τα σχέδια νόμων τα οποία έρχονται στη Βουλή – επί της αρχής τη Σύνθεση Κειμένων, αρμοδιότητας Εξωτερικών και Εθνικής Άμυνας, δηλαδή αρμοδιότητας της Επιτροπής μας, που σημαίνει ότι δεχόμαστε το Κείμενο της Σύνθεσης ως μία καλή βάση για τη συζήτηση των επιμέρους ζητημάτων.

Θα προχωρήσουμε, λοιπόν, στην ψηφοφορία της Σύνθεσης των Κειμένων επί της αρχής.

Όσοι συμφωνείτε θα σηκώνετε το χέρι. Όλα τα κεφάλαια, τα οποία περιλαμβάνονται σ' αυτό το βιβλίο, εφόσον τα δέχεστε, θα τα ψηφίζετε επί της αρχής.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΚΑΒΟΥΛΑΣ (Νομός Αχαΐας): Συγνώμη, να ρωτήσω κάτι; Εμείς οι τέσσερις είμαστε εδώ επιπλέον των τριακοσίων σαν παρατηρητές-δημοσιογράφοι. Εμείς ψηφίζουμε ή όχι;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Όχι, δεν ψηφίζετε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΕΞΑΔΑΚΤΥΛΟΣ (Νομός Κορινθίας): Για τη Σύνθεση Κειμένων οι απόψεις είναι συγκρουόμενες. Εμείς θα ψηφίσουμε ως προς τι;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Δεν είναι παράλογο να υπάρχουν απόψεις, οι οποίες είναι διαφορετικές. Αυτή η ψηφοφορία είναι επί της αρχής. Όταν θα πάμε στα επιμέρους, εκεί που δεν συμφωνείτε, δεν ψηφίζετε.

Προχωράμε στην ψήφιση επί της αρχής.

Στη συνέχεια επακολούθησε ψηφοφορία δια ανατάσεως και η «Σύνθεση Κειμένων έγινε δεκτή.

Μετά έγινε η ψήφιση κατά κεφάλαια.

Κεφάλαιο Α. «Κρίση στα Βαλκάνια».

Το θέμα έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο Β. «Ευρωπαϊκή Ενοποίηση».

Το θέμα έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο Γ. «Κυπριακό».

Το θέμα έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο Δ. «Τρίτος κόσμος».

Το θέμα έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Ε. «Διεθνείς Σχέσεις, Διμερείς Σχέσεις».

Το θέμα απερρίφθη, κατά πλειοψηφία.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΚΑΜΠΑ (Α΄ Θεσσαλονίκης): Κύριε Πρόεδρε, να κάνω μία ερώτηση; Στο κεφάλαιο «Διεθνείς, Διμερείς Σχέσεις» ως προς τι ακριβώς ψηφίζουμε;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Αν πάτε στη σελίδα 45, θα δείτε.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΚΑΜΠΑ (Α΄ Θεσσαλονίκης): Υπάρχουν αρκετές προτάσεις εδώ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το ψηφίζετε σαν σύνολο, σαν κεφάλαιο.

Αν έχετε κάποιες αντιρρήσεις ή αν έχετε κάποια συγκεκριμένη αντίρρηση ή αν έχετε κάποια πρόταση, ευχαρίστως να ακουστεί.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΚΑΜΠΑ (Α΄ Θεσσαλονίκης): Μπορούμε να επισημάνουμε αντιρρήσεις σε συγκεκριμένο θέμα;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Βέβαια.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΚΑΜΠΑ (Α΄ Θεσσαλονίκης): Ευχαριστώ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Επαναλαμβάνω, λοιπόν.

Κεφάλαιο 5. «Διεθνείς σχέσεις, διμερείς σχέσεις».

Το θέμα απερρίφθη, κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο 6. «Πόλεμος και ειρήνη».

Το θέμα έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο 7. «Εξοπλισμοί και πυρηνικά».

Το θέμα απερρίφθη, κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο 8. «Εθνική ταυτότητα».

Το θέμα έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο 9. «Μειονότητες».

Το θέμα έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο 10. «Μετανάστευση, πρόσφυγες».

Το θέμα έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο 11. «Απόδημος ελληνισμός».

Το θέμα έγινε δεκτό, ομόφωνα.

12. «Παγκοσμιοποίηση».

Το θέμα έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο 13. «Εθνικισμός».

Το θέμα απερρίφθη, κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο 14. «Στρατιωτική θητεία».

Το θέμα απερρίφθη, κατά πλειοψηφία.

Τέλος έγινε ψηφοφορία για τις νέες προτάσεις που προέκυψαν από τη συζήτηση και δεν αναφέρονται σ' αυτήν την Σύνοψη των Κειμένων.

Η Έφηβος Βουλευτής Κατερίνα Παναγιωτοπούλου, προτείνει 1) τη δημιουργία Μουσείου και Μνημείου Γενοκτονίας Ποντίων.

Η πρόταση έγινε δεκτή, ομόφωνα.

2) «Κρατική μέριμνα για την ονομασία δρόμων και πλατειών με ονόματα Ποντίων αγωνιστών σε όλους τους νομούς της χώρας».

Η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Ο Θεόδωρος Νικολακόπουλος από τη Μεσσηνία, προτείνει: «Αναγνώριση από την Τουρκία της Κυπριακής Δημοκρατίας ως κράτους-μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Η πρόταση έγινε δεκτή, ομοφώνως.

Η Ελένη Σύρμου από τα Ιωάννινα προτείνει: «Ίδρυση ελληνικών σχολείων στη Βόρειο Ήπειρο για την ενίσχυση της ελληνικής παιδείας και τη διατήρηση του ελληνισμού».

Η πρόταση έγινε δεκτή, ομοφώνως.

Εγώ θα ήθελα να πω ότι υπάρχουν σχολεία στη Βόρειο Ήπειρο και προφανώς προτείνετε να ιδρυθούν περισσότερα.

Η Έλσα Πάτσαλη από την Αίγυπτο προτείνει: «Παροχή οικονομικής βοήθειας από το ελληνικό κράτος στους παλιννοστούντες Έλληνες».

Η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Η Μαρία Ιωάννου από την Κύπρο, προτείνει: «Συγγραφή και διανομή μικρών βιβλίων στους πολίτες της Κύπρου που να μνημονεύουν τη μελλοντική ειρηνική συμβίωση και στις δύο κοινότητες».

Η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, ολοκληρώθηκε η ψηφοφορία των επιμέρους προτάσεων.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ (Λεμεσός-Κύπρος): Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα να κάνω μία παρέμβαση.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ορίστε, κύριε Παναγιώτου, έχετε το λόγο.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ (Λεμεσός-Κύπρος): Είχα κάνει μία πρόταση, που όμως δεν υπάρχει στη Σύνοψη Κειμένων και δεν το αναφέρατε ούτε τώρα. Είχα μιλήσει για σταδιακή αποχώρηση των «παρωχημένων» Κύπριων πολιτικών από την πολιτική σκηνή της Κύπρου, για να μπουν νέοι πολιτικοί, εκμοντερνιστές πολιτικοί και για να μπει νέο αίμα στην κυπριακή πολιτική σκηνή.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Θα σας έλεγα ότι θέματα τα οποία άπτονται προσώπων δεν είναι ούτε σκόπιμο ούτε χρήσιμο να φέρονται εις ψηφοφορία. Δηλαδή, είναι σαν να θέσουμε σε ψηφοφορία αν είναι καλός ο α΄ ή να φύγει ο α΄ και να έρθει ο β΄.

Αυτό είναι ένα θέμα μιας γενικότερης εκλογικής διαδικασίας, είναι θέμα πώς εξελίσσεται η κοινωνία. Γι' αυτό, θα παρακαλούσα να συμφωνήσετε να μη θέσουμε σε ψηφοφορία κάτι τέτοιο. Είναι ένα γενικότερο αίτημα και ασφαλώς, όπως το έχετε και εσείς στο νου σας, θα το έχουν και άλλοι Κύπριοι μεγαλύτεροι ή μικρότεροι της δικής σας ηλικίας. Αλλά θέματα, που αφορούν σε πρόσωπα, δεν μπορεί να μπαίνουν σε ψηφοφορία. Είναι θέμα αρχής αυτό.

Ολοκληρώσαμε, λοιπόν, τις επιμέρους προτάσεις. Αυτές οι νέες προτάσεις, που ψηφίστηκαν, θα ενσωματωθούν στην αρχική Σύνοψη Κειμένων και θα αποτελέσουν

το σύνολο της πρότασης της Επιτροπής προς την Ολομέλεια της Βουλής των Εφήβων.

Θα ψηφίσουμε, επίσης, τώρα, όπως ψηφίσαμε και επί της αρχής, και στο σύνολο τη Σύνοψη Κειμένων, όπως διαμορφώθηκαν με τις νέες προτάσεις σας.

Ερωτάστε, λοιπόν, αν γίνεται δεκτό και στο σύνολο το κείμενο, όπως διαμορφώθηκε με τις νέες προτάσεις σας;

ΜΕΡΙΚΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Συνεπώς, έγινε δεκτό και στο σύνολο η Σύνοψη Κειμένων, όπως διαμορφώθηκε με τις νέες προτάσεις σας, κατά πλειοψηφία.

Θα επακολουθήσει μία κλήρωση για τους τρεις ομιλητές, οι οποίοι θα πάρουν το λόγο αύριο στην Ολομέλεια.

ΕΛΣΑ ΠΑΤΣΑΛΗ (Αίγυπτος): Κύριε Πρόεδρε, στις προτάσεις για τον απόδημο Ελληνισμό λέτε να ιδρυθούν στο εξωτερικό και άλλα σχολεία. Χρειάζεται, όμως, να ενισχυθούν και τα ήδη υπάρχοντα, γιατί εμείς έχουμε πολύ μεγάλο πρόβλημα.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Είναι αυτονόητο αυτό που λέτε. Γιατί χρέος μιας πολιτείας, που θέλει να φτιάξει καινούργια σχολεία, είναι αυτά που ήδη λειτουργούν να βρίσκονται σε καλό επίπεδο και αν δεν είναι να βελτιωθούν.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ (Νομός Μεσσηνίας): Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα να ρωτήσω, εάν μπορεί κανείς να αναφερθεί στην Ολομέλεια και σε θέματα τα οποία προτάθηκαν μεν, αλλά δεν συμπεριελήφθησαν στην ψηφοφορία ή σε κάποιο άλλο θέμα;

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Μπορεί χθες ή σήμερα να προτάθηκαν ορισμένα θέματα, αλλά δεν μπήκαν στην ψηφοφορία, διότι υπάρχουν στη Σύνοψη Κειμένων. Ψηφίστηκαν μόνο οι προτάσεις που δεν περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων. Τώρα, σχετικώς με την ομιλία στην Ολομέλεια στην Ελλάδα, αν κάποιος παίρνει το λόγο, λέει δυστυχώς ό,τι θέλει. Το λογικό είναι να αναφερθείτε σε κάτι, που έχετε επεξεργαστεί και το οποίο κατά κύριο λόγο, αναφέρατε χθες ή σήμερα ή αναφέρεται στη Σύνοψη Κειμένων. Μπορεί, όμως, να μην το αναφέρατε εσείς προσωπικά, αλλά να έχει γίνει επ' αυτού μία συζήτηση.

Παρά ταύτα, δεν μπορεί να απαγορεύσει κανείς στον άλλον να σηκωθεί και να πει ό,τι θέλει, στα θέματα της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων.

Στη συνέχεια έγινε η κλήρωση για τους ομιλητές στην Ολομέλεια της Βουλής των Εφήβων.

Κληρώθηκαν οι: Μαργαρίτα Μπερούκα, από τη Β΄ Αθήνας, η Κατερίνα Παναγιωτοπούλου, Α΄ Πειραιά και ο Χαράλαμπος Πανταζής, από το Νομό Ηλείας.

(Χειροκροτήματα)

(ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΛΗΡΩΣΗ)

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, στην κάληψη μπήκαν δέκα οκτώ ονόματα. Οι τρεις, λοιπόν, που εκληρώθηκαν είναι: η κυρία Μαργαρίτα Μπερούκα, η κυρία Κατερίνα Παναγιωτοπούλου και ο κ. Χαράλαμπος Πανταζής.

(Χειροκροτήματα)

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Λοιπόν, εδώ ολοκληρώθηκε η συνεργασία μας και τα λέμε από δω και πέρα τώρα, στην Ολομέλεια της Βουλής των Εφήβων.

Εύχομαι σε όλες και σε όλους σας, κάθε πρόοδο και κάθε καλό στη ζωή σας.

ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Ευχαριστούμε.

(Χειροκροτήματα)

Τέλος και περί ώρα 11.30, λύθηκε η συνεδρίαση.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

**ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ**

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Ι΄ ΣΥΝΟΔΟΣ 2004-2005

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Ο - Ε Κ Θ Ε Σ Η

Της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων στα θέματα «Κρίση στα Βαλκάνια, Ευρωπαϊκή Ενοποίηση, Κυπριακό, Τρίτος Κόσμος, Διεθνείς Σχέσεις – Διμερείς Σχέσεις, Πόλεμος – Ειρήνη, Εξοπλισμοί – Πυρηνικά, Εθνική Ταυτότητα, Μειονότητες, Μετανάστευση – Πρόσφυγες, Απόδημος Ελληνισμός, Παγκοσμιοποίηση, Εθνικισμός, Στρατιωτική Θητεία», που περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων των μαθητών της Β΄ Τάξης των Λυκείων (Ενιαίων, Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Εσπερινών, Ειδικών, Μουσικών και Γυμνασίων με λυκειακές τάξεις) της Ελλάδας, της Κύπρου και της αντίστοιχης τάξης των Ελληνικών Σχολείων του Εξωτερικού και των μαθητών της τελευταίας τάξης του Α΄ Κύκλου των Τ.Ε.Ε. (Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Απογευματινών, Εσπερινών, Ειδικών) της Ελλάδας, καθώς και της Β΄ Τάξης των Τεχνικών Σχολών της Κύπρου, που συμμετείχαν στο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα "Βουλή των Εφήβων", Ι΄ Σύνοδος 2004 – 2005.

Προς την Ολομέλεια της Βουλής των Εφήβων

Η Επιτροπή Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων συνήλθε στις 3 και 4 Σεπτεμβρίου 2005, σε δύο συνεδριάσεις, που διήρκεσαν συνολικά περίπου 7 ώρες, υπό την προεδρία του κ. Βασιλείου Μαγγίνα, Βουλευτή Αιτωλοακαρνανίας, με αντικείμενο την εξέταση των θεμάτων της Σύνοψης Κειμένων, που ανήκουν στην αρμοδιότητά της.

Στην Επιτροπή Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων συμμετείχαν οι Έφηβοι Βουλευτές: Stefan Dana (Ρουμανία), Feodoridis Ivan (Καζακστάν), Ανδρέου Βαρβάρα (Κύπρος), Αρβανίτης Ιωάννης (Ν. Βοιωτίας), Γκέγκα Χρυσούλα-Μαρία (Ν. Σερρών), Εξαδάκτυλος Κωνσταντίνος (Ν. Κορινθίας), Ιωάννου Ηλίας (Κύπρος), Ιωάννου Μαρία (Κύπρος), Καλημέρη Μαρία (Ν. Χαλκιδικής),

Καλλέργης Γεώργιος (Ν. Ρεθύμνου), Καμπά Αικατερίνη (Α΄ Θεσσαλονίκης), Κεφάλας Κωνσταντίνος (Επικρατείας), Κωστάκη Ευαγγελία (Ν. Αττικής), Λαζοπούλου Αντιγόνη (Β΄ Αθήνας), Λάτσιου Ελισάβετ (Β΄ Αθήνας), Λοΐζου Ειρήνη (Κύπρος), Μαντάς Άγγελος-Μάριος (Ν. Αττικής), Μενεξάκης Κωνσταντίνος (Ν. Αιτωλοακαρνανίας), Μπερούκα Μαργαρίτα (Β΄ Αθήνας), Μπλιάμπλιας Δημήτριος (Ν. Αρκαδίας), Νικολακόπουλος Θεόδωρος (Ν. Μεσσηνίας), Ντόκου Ελισάβετ (Ν. Καβάλας), Παναγιωτοπούλου Κατερίνα (Α΄ Πειραιά), Παναγιώτου Χρίστος (Κύπρος), Πανταζής Χαράλαμπος (Ν. Ηλείας), Παπαδόπουλος Χρήστος (Ν. Ροδόπης), Παπουλίδου Αφροδίτη (Αυστραλία), Παρασκευά Ευθαλία (Ν. Καβάλας), Πάτσαλη Έλσα (Αίγυπτος), Στράτου Τατιάνα (Ουζμπεκιστάν), Στωγίδης Ιωάννης (Α΄ Θεσσαλονίκης), Σύρμου Ελένη (Ν. Ιωαννίνων), Τζήμα Μαρία (Ν. Πιερίας), Τζινοπούλου Στυλιανή (Ν. Καρδίτσας), Τσάμη Ιωάννα (Β΄ Αθήνας) και Φυλάτος Κωνσταντίνος (Β΄ Θεσσαλονίκης).

Κατά τη διάρκεια των συνεδριάσεων έλαβαν το λόγο ο Εισηγητής Έφηβος Βουλευτής Ιωάννης Αρβανίτης και οι Έφηβοι Βουλευτές: Κατερίνα Παναγιωτοπούλου, Ευθαλία Παρασκευά, Στυλιανή Τζινοπούλου, Χρυσούλα – Μαρία Γκέγκα, Ελισάβετ Ντόκου, Αντιγόνη Λαζοπούλου, Κωνσταντίνος Μενεξάκης, Θεόδωρος Νικολακόπουλος, Αικατερίνη Καμπά, Ελένη Σύρμου, Χρίστος Παναγιώτου, Κωνσταντίνος Φυλάτος, Κωνσταντίνος Εξαδάκτυλος, Μαργαρίτα Μπερούκα, Μαρία Ιωάννου, Μαρία Καλημέρη, Γεώργιος Καλλέργης, Τατιάνα Στράτου, Έλσα Πάτσαλη, Ηλίας Ιωάννου, Ιωάννης Στωγίδης, Άγγελος – Μάριος Μαντάς, Χαράλαμπος Πανταζής, Ειρήνη Λοΐζου και Ελισάβετ Λάτσιου, οι οποίοι διατύπωσαν τις απόψεις τους επί των θεμάτων της Σύνοψης Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων, καθώς και προτάσεις επί των θεμάτων αυτών.

Ο Εισηγητής - Έφηβος Βουλευτής Ιωάννης Αρβανίτης (Ν. Βοιωτίας) είπε τα εξής:

«Είμαι πεπεισμένος ότι κατά τη διάρκεια αυτής της διαδικασίας, η οποία μόλις τώρα ξεκινά, και θέλω να ελπίζω ότι θα είναι εποικοδομητική, θα διατυπωθούν απ' όλους σας ενδιαφέρουσες απόψεις για ποικίλα θέματα, τα οποία απασχολούν την κοινή γνώμη σε παγκόσμια κλίμακα, επομένως και τη χώρα μας άμεσα.

Τα λεγόμενά μου προσεγγίζουν κοινωνικά προβλήματα, για τα οποία έχουν διεξαχθεί αναρίθμητες συζητήσεις. Αναμφισβήτητα όλοι μας, κάποια στιγμή, απασχολημένοι, έστω και προσωρινά, από την ασφυκτική καθημερινότητα, στην οποία έχουμε παγιδευτεί και η οποία μας οδηγεί συχνά σε καταστάσεις εφησυχασμού και

απάθειας από τα πραγματικά καίρια ζητήματα, καταφέρνουμε να παρατηρήσουμε με μία, ίσως, διεισδυτική ματιά την πραγματική δομή και ποιότητα του κόσμου, που μας περιβάλλει. Σε μία τέτοια περίπτωση, λοιπόν, είναι πολύ πιθανόν να νιώσουμε έκπληξη, ανησυχία, αποστροφή, ακόμη και να καταπνίξουμε το αίσθημα, που μας κυριεύει. Ωστόσο, άλλοι θα συγκλονιστούμε και θα βιώσουμε έναν κοινό προβληματισμό, ενώ άλλοι θα επιστρέψουμε στη στάση της ολοκληρωτικής αδιαφορίας, την οποία είχαμε υιοθετήσει προηγουμένως και θα επικεντρωθούμε, για ακόμη μία φορά, στα καθαρά προσωπικά μας ζητήματα, επιδεικνύοντας μία εξοργιστική άγνοια για τα θέματα των άλλων, όπως συνηθίζουμε να λέμε. Οι πρώτοι είναι βέβαιο, πως θα στρέψουν την προσοχή τους σε φαινόμενα, που αιώνες, τώρα, μαστίζουν την ανθρωπότητα, αναζητώντας μάταια την επίλυσή τους, όπως είναι ο πόλεμος, η φτώχεια, ο ρατσισμός και η τρομοκρατία. Πέρα, όμως, από τα ευδιάκριτα, πλην όμως θεμελιώδη, αυτά προβλήματα ελλοχεύει και ένας ακόμη κίνδυνος περισσότερο ύπουλος και αιφνιδιαστικός, αλλά με ένα περικάλυμμα ευμενούς και ειρηνικής διάθεσης. Όπως έχετε καταλάβει, είναι το φαινόμενο της λεγόμενης παγκοσμιοποίησης, ένα φαινόμενο του οποίου τον αληθινό χαρακτήρα και την πιθανή αξία ή απαξία έχουν συνειδητοποιήσει σχετικά λίγοι, όπως ορισμένοι ακτιβιστές ή ειδικοί αναλυτές. Αν θελήσετε να ζητήσετε τη γνώμη ενός τέτοιου ειδικού, σχετικά με την παγκοσμιοποίηση, θα σας απαντήσει πως πρόκειται για ένα φαινόμενο οικονομικό, εμπορικό, κοινωνικό, πολιτισμικό, που επεκτείνεται, δηλαδή, σε κάθε τομέα της ανθρώπινης δραστηριότητας. Πιο συγκεκριμένα, πρόκειται για ένα φαινόμενο που, ενώ αρχικά, ως όρος, πρωτοεμφανίστηκε καθαρά με οικονομική βάση για να δηλώσει την άρση των οικονομικών περιορισμών και την πραγματοποίηση των εμπορικών συναλλαγών σε επίπεδο όχι πια εθνικό, αλλά, κυρίως, παγκόσμιο, υποβοηθούμενο, όμως, από ποικίλους παράγοντες, όπως είναι η εκπληκτικής ταχύτητας τεχνολογική εξέλιξη με τα παντοδύναμα Μέσα Ενημέρωσης, αλλά και τελευταία με το διαδίκτυο, η βελτίωση των μεταφορών και, κυρίως, η εδραίωση της κυριαρχίας των πολυεθνικών εταιρειών και η εξυπηρέτηση των συμφερόντων που υποκρύπτουν, απέκτησε τελικά μία μορφή πολυδιάστατη, με μεγαλύτερη πείρα σε περισσότερες εκφάνσεις της ανθρώπινης ζωής. Αυτό, φυσικά, δεν μπορούμε να το κατανοήσουμε, αναλύοντας αποκλειστικά τον ορισμό του φαινομένου, αλλά περισσότερο εξετάζοντας το πεδίο δράσης του, τον αδιάλειπτα μεταβαλλόμενο κόσμο, στον οποίον ζούμε, ένα κόσμο, στον οποίον η παγκοσμιοποίηση έχει αφήσει πια χαραγμένα τα σημάδια της. Δικαιολογημένα, κάποιοι θα ισχυριστούν πως πολλά απ'

αυτά είναι θετικά. Τέτοια είναι η ανάπτυξη του εμπορίου και της οικονομίας, η βελτίωση του βιοτικού επιπέδου και, κυρίως, η συναδέλφωση και η ειρηνική συνεργασία των λαών, που μπορεί να συμβάλει αποτελεσματικά στην αντιμετώπιση προβλημάτων, όπως είναι το οικονομικό ή τα ναρκωτικά. Δυστυχώς, όμως, σε καμία περίπτωση, δεν είναι δυνατόν να αγνοηθούν σημάδια, όπως η άνιση και μονοπωλιακή εκμετάλλευση του πλούτου, οι κοινωνικές αδικίες, η αυξημένη πολεμική κινητικότητα, με τα πανίσχυρα και καταστροφικά όπλα, η αύξηση της ανεργίας, η ανεξέλεγκτη λαθρομετανάστευση, η καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων με μέτρα ελέγχου και καταστολής και, κυρίως, η εξάλειψη κάθε εθνικής και πολιτισμικής ιδιομορφίας, η ισοπεδωτική ομογενοποίηση, απόρροια του μιμητισμού και της ξеноμανίας, που έχουν λάβει, πλέον, διαστάσεις επιδημίας και θύματα της οποίας είμαστε και εμείς.

Χαρακτηριστικότερο γνώρισμά της η υιοθέτηση ενός τρόπου ζωής, περισσότερο σύμφωνου με τα πρότυπα, τις αξίες, τα ιδανικά και, γενικότερα, τις μεθόδους σκέψης και δράσης όχι τόσο της ελληνικής, αλλά της αμερικανικής πραγματικότητας, μιας πραγματικότητας της χώρας, που για πάνω από έναν αιώνα κατέχει την απόλυτη οικονομική υπεροχή, γεγονός, που της επιτρέπει να κρατεί στα χέρια της τα ηνία του παγκόσμιου πολιτισμού. Και, ακριβώς, σε αυτό το σημείο ανιχνεύονται οι ρίζες της παγκοσμιοποίησης.

Αν κάνουμε μια σύντομη αναδρομή στο παρελθόν, εύκολα συμπεραίνουμε πως η οικονομική ισχύς πάντα αποτελούσε και συνεχίζει να αποτελεί την απαραίτητη προϋπόθεση και αφετηρία για τη δημιουργία των σπουδαιότερων πολιτισμών. Με ανάλογο τρόπο εξηγείται και γιατί μια χώρα, όπως οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, με την αναγνωρισμένη οικονομική τους παντοδυναμία έχουν καταφέρει να εκπέμπουν το πολιτιστικό τους φως σε κάθε γωνιά του πλανήτη.

Ωστόσο, εδώ τίθεται ένα εύλογο ερώτημα. Κατά πόσο αξίζει όλοι εμείς να υιοθετούμε την ακτινοβολούσα αυτή πολιτισμική σύνθεση και σε ποιο βαθμό το έχουμε κάνει μέχρι τώρα; Θεωρώ πως κάτι τέτοιο εύκολα μπορεί να λάβει τη σωστή απάντηση, αν ο καθένας μας κάνει μια επιτυχημένη απόπειρα αυτοκριτικής.

Αρκεί μόνο να αναλογιστούμε, ως πολίτες αυτής της χώρας, τις επιλογές που έχουμε κάνει, κατά καιρούς, όσον αφορά στα στοιχεία, που θεωρούμε ότι αποτελούν το βασικό κορμό κάθε πολιτισμένης κοινωνίας. Ίσως το σημαντικότερο από αυτά, που αποτελεί και μέσο διάδοσης ενός πολιτισμού, είναι η γλώσσα. Ειδικότερα η ελληνική γλώσσα, που, για αιώνες, κυριαρχεί στο παγκόσμιο πολιτιστικό στερέωμα και επιβίωσε ύστερα από ποικίλες ζυμώσεις μέχρι και σήμερα, κινδυνεύει να αλλοιωθεί.

Η επιβολή της αγγλικής γλώσσας στον τομέα της πληροφορικής και επομένως, στη γενικότερη διάδοση των πληροφοριών έχει υπάρξει ο μοχλός μίας κατακλυσμιαίας εισαγωγής ξενικών όρων στο καθημερινό μας λεξιλόγιο, τους οποίους χρησιμοποιούμε ανενόχλητα και απολύτως φυσιολογικά, αναπαράγοντας, κατά αυτόν τον τρόπο, το φαινόμενο της λεξιπενίας.

Φυσικά κάτι τέτοιο σε ένα βαθμό είναι αναπόφευκτο, ωστόσο δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις, που άσκοπα χρησιμοποιούνται ξενικής προέλευσης εκφράσεις ιδιαίτερα από εμάς, το νεανικό τμήμα του πληθυσμού, καθώς έτσι προστάζει η επικρατούσα τάση. Υποβιβάζεται, όμως, έτσι η αξία της γλώσσας μας, της τόσο προσεγγμένης, με τις τόσες διαφορετικές λεπτές σημασιολογικές αποχρώσεις της.

Παρόμοια, δυστυχώς, πράττουμε και με την πολιτιστική μας παραγωγή, η οποία, ομολογουμένως, έχει βυθιστεί σε τέλμα. Τα εθνικά Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας χαρακτηρίζονται από, σχεδόν, παντελή έλλειψη αυθεντικών ιδεών και αρκούνται, απλώς, στη διασκευή οποιασδήποτε επιτυχημένης ξενόφερτης εκπομπής, η οποία λεηλατεί τις οθόνες μας και, για μια ακόμη φορά, στενεύει την επαφή μας με την κουλτούρα της μέσης αμερικανικής οικογένειας.

Παράλληλα, η σύγχρονη ελληνική τέχνη, όπως το θέατρο και τα ελληνικά γράμματα, ακολουθούν φθίνουσα πορεία. Οι θεατρικές παραστάσεις μοιάζουν ολοένα και πιο πολύ σε αντίστοιχες του εξωτερικού, ενώ και εδώ απουσιάζουν νέες και πρωτότυπες ιδέες. Ακόμη τα υψηλά θεατρικά δημιουργήματα της κλασικής αρχαιότητας δεν λαμβάνουν τη βαρύτητα και το ενδιαφέρον, που τους αξίζει, ενώ ο κύκλος των πνευματικών ανθρώπων δεν ανανεώνεται, καθώς όλο και λιγότεροι νέοι επιδεικνύουν διάθεση για τέτοιου είδους αναζητήσεις.

Πόσο μεγαλύτερη είναι η επισκεψιμότητα στις κινηματογραφικές αίθουσες, όπου προβάλλεται μια ακόμα κοινότοπη αμερικανική ταινία, με εύπεπτο περιεχόμενο σε σχέση με τις θεατρικές αίθουσες, τις πινακοθήκες ή άλλου είδους χώρους, οι οποίοι παρέχουν εξευγενισμένο και εκλεπτυσμένο θέαμα;

Η ίδια τάση ευθυγράμμισης με τα ξενικά πρότυπα, ευεργετικά ή μη, παρατηρείται ακόμα και στον τρόπο, με τον οποίο ικανοποιούμε μια από τις πρωταρχικές βιοτικές μας ανάγκες, εκείνη της διατροφής. Η περίφημη μεσογειακή μας διαίτα, αναγνωρισμένη παγκοσμίως για τη διατροφική της αξία, φαίνεται να δίνει μια άνιση μάχη με τις πολυεθνικές αλυσίδες γρήγορου φαγητού, οι οποίες, με ένα, ομολογουμένως, πετυχημένο τρόπο, έχουν επιβάλλει αμφίβολης ποιότητας διατροφικές συνήθειες, άγνωστες μέχρι πριν από μερικά χρόνια στη δική μας κουζίνα.

Την ίδια ώρα έχουμε μετατραπεί σε πιστούς, μέχρι τα όρια της παράνοιας, ακολούθους της διεθνούς μόδας, η οποία εκούσια χαλιναγωγεί τις συνειδήσεις μας, επιβάλλοντάς μας συγκεκριμένα πρότυπα και, ταυτόχρονα, φροντίζοντας συνεχώς να αναζωπυρώνει τις συνεχώς αδηφάγες καταναλωτικές μας διαθέσεις, καθιστώντας μας έρμαιο της διαφημιστικής φενάκης.

Τα προαναφερθέντα είναι αρκετά για να δικαιολογήσουν απόλυτα τη θέση πως αυτή την εποχή η εθνική μας ταυτότητα βρίσκεται πράγματι σε κίνδυνο. Αποδεικνύουν περίτρανα, πως ίσως τελικά να μην είμαστε τόσο Έλληνες, όσο δηλώνουμε ότι είμαστε, αλλά μονάχα κάποιοι άδοξοι απόγονοι των ένδοξων προγόνων μας, εκείνων που πέτυχαν να δημιουργήσουν ένα περίλαμπρο πολιτιστικό οικοδόμημα, αυτό, που τόσο συχνά εξυμνούμε, αγγίζοντας τα όρια της προγονοπληξίας και το οποίο ωστόσο δεν φροντίσαμε ως τώρα να συμπληρώσουμε με τα δικά μας επιτεύγματα και να το ανυψώσουμε περαιτέρω. Και όχι μόνο δεν έχουμε καταφέρει να του δώσουμε τη φυσική συνέχεια, που οφείλουμε, αλλά το αμαυρώνουμε καθημερινά με το συνολικό τρόπο ζωής, που ακολουθούμε.

Πράγματα, όπως ιστορικά γεγονότα, που σημάδεψαν την πορεία μας, τα ήθη και τα έθιμά μας, οι κλασικές αρχαιοελληνικές αξίες, τα ύψιστα αυτά πνευματικά δημιουργήματα, που, μάλιστα, αποτέλεσαν το θεμέλιο λίθο του σύγχρονου δυτικού πολιτισμού, δεν είναι για εμάς τίποτα περισσότερο από αμυδρά κατάλοιπα του μακρινού παρελθόντος που εξακολουθούν να υφίστανται ως ιδέες, χωρίς καμία πρακτική αξία.

Μένοντας, όμως, προσκολλημένοι στην τραγική αυτή αυταπάτη και λησμονώντας την ιστορική μας μνήμη, σύντομα θα καταστήσουμε την πολιτιστική μας κληρονομιά από ένα κακοσυντηρημένο οικοδόμημα που, ήδη, είναι, σε ερείπια. Στην περίπτωση, που επιτρέψουμε κάτι τέτοιο, είναι σίγουρο πως θα χαθεί για πάντα η ήδη αποδυναμωμένη παρουσία της Ελλάδας στην παγκόσμια σκηνή. Είναι απαραίτητο να συνειδητοποιήσουμε πως στο πλανητικό χωριό, που έχει δημιουργηθεί, στο συνονθύλευμα, στο μωσαϊκό αυτό των διαφορετικών πολιτισμών, εμείς αποτελούμε μια απειροελάχιστη ψηφίδα, εκπληκτικά ευάλωτη, απέναντι στην ισοπεδωτική μανία της παγκοσμιοποίησης.

Προκειμένου, λοιπόν, να μη φαλκιδευτεί ανεπανόρθωτα η εθνική μας ταυτότητα εμφανίζεται ως επιτακτικότερη ανάγκη από ποτέ η προάσπιση του εθνικού μας ιδιοτύπου. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει, πως θα πρέπει να καταφύγουμε σε ακραίες και αναχρονιστικές μεθόδους, όπως αυτή μιας φρενίτιδας άκρατου σωβινισμού ή

ρατσισμού, αλλά σε υγιείς και ορθά προγραμματισμένες προσπάθειες, με στόχο επιτέλους η χώρα μας να αφήσει ανεξίτηλα τα ίχνη της στις σύγχρονες επιστήμες, τα γράμματα και τις τέχνες, ανεβαίνοντας σκαλί στην παγκόσμια πολιτιστική ιεραρχία.

Ένα πρώτο βήμα προς αυτή την κατεύθυνση θα ήταν, αν η οικογένεια και το σχολείο παρείχαν στους νέους αλώβητες ιστορικές γνώσεις, απαλλαγμένες από δογματισμούς και παραποιήσεις της αλήθειας. Επιπλέον και η παράδοση είναι συνετό να μεταλαμπαδεύεται, από γενιά σε γενιά, χωρίς κρούσματα προγονοπληξίας και αρχαιολατρίας.

Τα παραπάνω, συνδυασμένα με την αναβίωση των κλασικών αξιών και μια ευρεία ανθρωπιστική παιδεία, η οποία θα εξασφαλίζει ηθική καλλιέργεια και αυξημένη κριτική ικανότητα, θα διαμορφώσουν μοντέλα πολιτών, με ενισχυμένη εθνική συνείδηση, οι οποίοι θα έχουν άριστη γνώση των ριζών και της καταγωγής τους, διαθέτοντας επομένως τους κατάλληλους μηχανισμούς αντίστασης, απέναντι στους εχθρούς που την απειλούν.

Ειδικότερα η Κυβέρνηση, από τη μεριά της, οφείλει, με το έργο της, να αναβαθμίσει αρχικά το ρόλο του μαθήματος της Ιστορίας στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα, αναθεωρώντας την οπτική της διδασκαλίας. Είναι γνωστή σε όλους η άποψη πως όποιος γνωρίζει την ιστορία του, γνωρίζει καλύτερα τον εαυτό του, τις δυνατότητές του και τον προορισμό του στην ζωή.

Θα μπορούσε, επίσης, να δώσει τέλος στη διαστρέβλωση της ιστορικής πραγματικότητας, η οποία επιτελείται πολλές φορές από τα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας, θεσπίζοντας ένα συγκεκριμένο αξιολογικό κώδικα, ο οποίος θα ορίζει την προβολή ποιοτικών ιστορικών εκπομπών, των οποίων ο ρόλος θα είναι διαφωτιστικός, παρά αποπροσανατολιστικός, για την κοινή γνώμη.

Σημαντική εξέλιξη θα ήταν και αν η Πολιτεία μεριμνούσε περισσότερο για την εκπαίδευση των Ελλήνων του Εξωτερικού, παρέχοντας ταυτόχρονα κίνητρα για επιστροφή τους στην Πατρίδα, όπως, για παράδειγμα, σίγουρη και έγκαιρη επαγγελματική τους αποκατάσταση, εξεύρεση κατοικίας και άλλα. Μια τέτοια συσπείρωση του Οικουμενικού Ελληνισμού θα αποδεικνυόταν σίγουρα σωτήρια για την πολιτιστική μας ενότητα.

Τέλος, απαραίτητος είναι ο έλεγχος του ολοένα αυξανόμενου μεταναστευτικού ρεύματος, που δέχεται η χώρα μας, τα τελευταία χρόνια, καθώς η απουσία ολοκληρωμένης μεταναστευτικής πολιτικής οδηγεί σταδιακά στην υπεράριθμη παρουσία αλλοδαπών σε σχέση με τους γηγενείς πληθυσμούς, γεγονός, που, ίσως,

ταλανίσει την ελληνική πραγματικότητα κάποιων περιοχών, υποκρύπτοντας τον κίνδυνο της αφομοίωσής τους. Ίσως αυτό να ακούγεται, ως ένα βαθμό, υπερβολικό, αν, όμως, συνεχίσει η έλλειψη μέτρων κατά της λαθρομετανάστευσης, είναι πολύ πιθανόν να γίνουμε μάρτυρες τέτοιων περιστατικών.

Για να χαρακτηριστούν, όμως, οι παραπάνω προτάσεις ως εφικτές και με απτά αποτελέσματα τίθεται και η προϋπόθεση της γενικότερης οικονομικής ανασυγκρότησης, η οποία θα μας αποδεσμεύσει, σε κάποιο βαθμό, από τη στενή μας εξάρτηση από τις οικονομικά ισχυρές χώρες και θα μας δώσει τη δυνατότητα μεγαλύτερης ελαστικότητας και αυτονομίας κινήσεων, που θα βασίζονται, κατά κύριο λόγο, σε εθνική πρωτοβουλία. Μόνο τότε θα είμαστε σε θέση να ασκούμε σημαντική επιρροή, περιορίζοντας τις αρνητικές συνέπειες της παγκοσμιοποίησης μέσα στους κόλπους της τόσο αμφιλεγόμενης Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Από εδώ και στο εξής, λοιπόν, όλες οι ελληνικές κυβερνήσεις έχουν το χρέος να ενθαρρύνουν κάθε προσπάθεια προστασίας και διάδοσης του πολιτισμού μας.

Ολοκληρώνοντας, και χωρίς καμία τάση εξιδανίκευσης ή εξωραϊσμού, καταλήγω, πως απαιτείται σκληρή και συντονισμένη προσπάθεια, αν, πραγματικά, επιθυμούμε να επιβιώσουμε και να αναδειχθούμε ως μια ξεχωριστή πληθυσμιακή κοινότητα, με ιδιαίτερα εθνικά χαρακτηριστικά, μέσα στην τεράστια αυτή χοάνη εθνών και πολιτισμών, που λέγεται «νέος διεθνοποιημένος πολιτισμός».

Οι Έφηβοι Βουλευτές Κατερίνα Παναγιωτοπούλου, Θεόδωρος Νικολακόπουλος, Ελένη Σύρμου, Έλσα Πάτσαλη και Μαρία Ιωάννου διατύπωσαν προτάσεις, που δεν περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων.

Όσες εκ των προτάσεων, μετά από ψηφοφορία, έγιναν δεκτές καταγράφονται στην Έκθεση της Επιτροπής.

Στη συνέχεια, η Σύνοψη Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων, έγινε δεκτή, κατ' αρχήν, ομόφωνα, κατά θέμα, ως και στο σύνολό της, κατά πλειοψηφία.

Ειδικότερα:

Τα θέματα «Κρίση στα Βαλκάνια, Ευρωπαϊκή Ενοποίηση, Κυπριακό, Τρίτος Κόσμος, Πόλεμος – Ειρήνη, Εθνική Ταυτότητα, Μειονότητες, Μετανάστευση – Πρόσφυγες και Παγκοσμιοποίηση» έγιναν δεκτά, κατά πλειοψηφία.

Τα θέματα «Διεθνείς Σχέσεις – Διμερείς Σχέσεις, Εξοπλισμοί – Πυρηνικά, Εθνικισμός και Στρατιωτική Θητεία» απορρίφθηκαν, κατά πλειοψηφία.

Το θέμα «Απόδημος Ελληνισμός» έγινε δεκτό, ομόφωνα.

ΕΚΘΕΣΗ

Η Επιτροπή Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων, κατά την εξέταση των θεμάτων «Κρίση στα Βαλκάνια, Ευρωπαϊκή Ενοποίηση, Κυπριακό, Τρίτος Κόσμος, Διεθνείς Σχέσεις – Διμερείς Σχέσεις, Πόλεμος – Ειρήνη, Εξοπλισμοί – Πυρηνικά, Εθνική Ταυτότητα, Μειονότητες, Μετανάστευση – Πρόσφυγες, Απόδημος Ελληνισμός, Παγκοσμιοποίηση, Εθνικισμός, Στρατιωτική Θητεία», που περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων των μαθητών της Β΄ Τάξης των Λυκείων (Ενιαίων, Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Εσπερινών, Ειδικών, Μουσικών και Γυμνασίων με λυκειακές τάξεις) της Ελλάδας, της Κύπρου και της αντίστοιχης τάξης των Ελληνικών Σχολείων του Εξωτερικού και των μαθητών της τελευταίας τάξης του Α΄ Κύκλου των Τ.Ε.Ε. (Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Απογευματινών, Εσπερινών, Ειδικών) της Ελλάδας, καθώς και της Β΄ Τάξης των Τεχνικών Σχολών της Κύπρου, που συμμετείχαν στο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα "Βουλή των Εφήβων", Ι΄ Σύνοδος 2004 – 2005, αφού έλαβε υπόψη τις αγορεύσεις του Εισηγητή Ιωάννη Αρβανίτη, καθώς και των μελών της, αποδέχθηκε τη Σύνοψη Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων, κατ' αρχήν ομόφωνα, κατά θέμα, ως και στο σύνολό της, κατά πλειοψηφία και εισηγείται την ψήφισή της από την Ολομέλεια της Βουλής των Εφήβων, με την προσθήκη των παρακάτω **νέων προτάσεων**, που έγιναν, κατά τη συζήτηση στην Επιτροπή, από τους Έφηβους Βουλευτές:

1. Δημιουργία Μουσείου και Μνημείου Γενοκτονίας των Ποντίων (ομόφωνα)
2. Κρατική μέριμνα για την ονομασία δρόμων και πλατειών με ονόματα Ποντίων αγωνιστών σε όλους τους νομούς της χώρας (κατά πλειοψηφία)
3. Αναγνώριση από την Τουρκία της Κυπριακής Δημοκρατίας (ομόφωνα)
4. Ίδρυση ελληνικών σχολείων στη Βόρειο Ήπειρο, για την ενίσχυση της ελληνικής παιδείας και τη διατήρηση του Ελληνισμού (ομόφωνα)
5. Παροχή οικονομικής βοήθειας από το ελληνικό κράτος στους παλιννοστούντες Έλληνες (κατά πλειοψηφία)
6. Συγγραφή και διανομή μικρών βιβλίων στους πολίτες της Κύπρου, τα οποία να αναφέρονται στη μελλοντική ειρηνική συμβίωση των δύο κοινοτήτων (κατά πλειοψηφία)

Αθήνα, 4 Σεπτεμβρίου 2005

**Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ**

**ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ**